

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cruel

PRINCE

**LILIAN
MONROE**

ROYALLY UNEXPECTED: BOOK THREE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ZALİM PRENS

KAZARA HAMİLELİK ROMANTİZMİ

KRALİYET BEKLENMEDİK
KİTAP 3

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Romanlar

1. [Jo](#)
2. [Gabriel](#)
3. [Jo](#)
4. [Gabriel](#)
5. [Jo](#)
6. [Gabriel](#)
7. [Jo](#)
8. [Gabriel](#)
9. [Jo](#)
10. [Gabriel](#)
11. [Jo](#)
12. [Gabriel](#)
13. [Jo](#)
14. [Gabriel](#)
15. [Jo](#)
16. [Gabriel](#)
17. [Jo](#)
18. [Gabriel](#)
19. [Jo](#)
20. [Gabriel](#)
21. [Jo](#)
22. [Gabriel](#)
23. [Jo](#)
24. [Gabriel](#)
25. [Jo](#)
26. [Gabriel](#)
27. [Jo](#)
28. [Gabriel](#)

29. [Jo](#)
30. [Gabriel](#)
31. [Jo](#)
32. [Gabriel](#)
33. [Jo](#)
34. [Gabriel](#)
35. [Jo](#)
36. [Gabriel](#)
37. [Jo](#)

[Epilog](#) [__](#)

[Kırık Prens](#)

1. [Ivy](#)
2. [Luca](#)

[Yazar Hakkında Lilian](#)

[Monroe'nun Diğer](#)

[Eserleri](#)

Telif hakkı © 2019 Lilian Monroe. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarından önceden yazılı izin alınmadan, herhangi bir şekilde veya herhangi bir araçla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Gerçek kişiler, yaşayan veya ölmüş kişiler, yerler veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

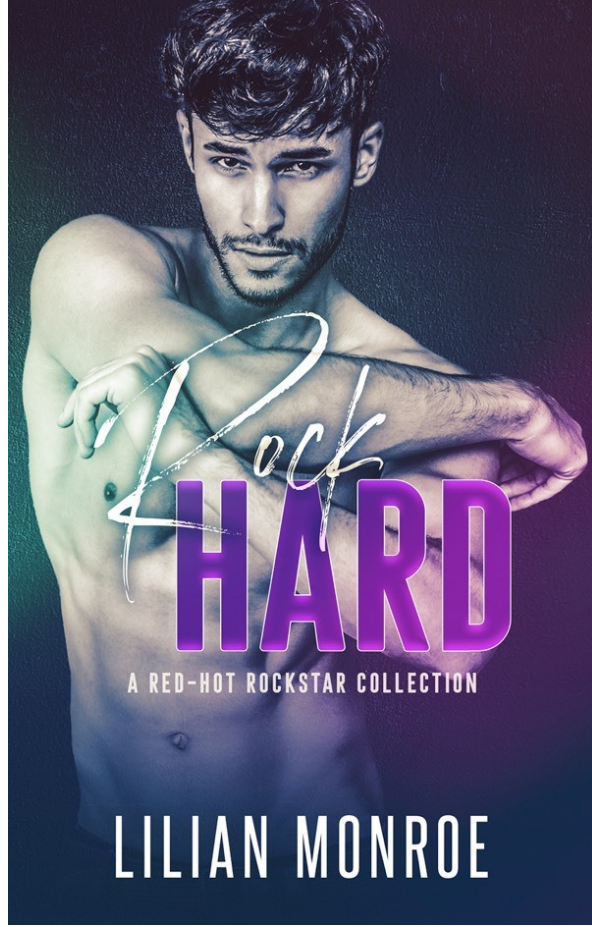
Yayınlayan: Method and Madness Publishing PTY LTD PO Box
186 Subiaco, WA, Avustralya, 6008

2. Baskı 2023

ISBN: 978-1-922986-15-3

ÜÇ KİTABIN DOĞRUDAN POSTA KUTUNUZA GELMESİNİ İSTER MİSİNİZ?
SATILMAYA ÇOK SICAK ÜÇ ROCK YILDIZI ROMANINA NE DERSİNİZ?

ROCK HARD SERİSİNİN TAMAMINI ALIN:
WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BİR JO

KAPI ÇARPAR ve iki yıldır birlikte olduğum erkek arkadaşım, şu andan itibaren eski erkek arkadaşım olur.

Stüdyo dairemde ortada durup Ryan'ın arkasından bakıyorum. O gitti. Bu konuda ne hissettiğimi bile bilmiyorum. Kırgın mı? Rahatlamış mı? Kayıtsız mı?

Dizüstü bilgisayarımın ekranına bakınca irkiliyorum. Form mektubu dördüncü kez okurken dudaklarımda bir grimasa beliriyor. Yine bir yayıncıdan gelen red mektubu ve bu çok acı verici. Ryan'ın reddetmesinden daha çok yayıncının reddetmesinden inciniyorum ve muhtemelen Ryan da bu yüzden beni terk etti. Görünüşe göre, yazma kariyerime çok fazla önem veriyorum ve onun egosuna yeterince önem vermiyorum.

Onun gitmiş olması umurumda olmalı mı? Umurumda olmaması beni kötü bir insan yapar mı?

Yemin ederim, kalpsiz değilim. Ryan iyi biriydi, sanırım.

Ama o sürekli evlilik, bebekler ve benim ev hanımı olmamdan bahsediyordu. Bir kez bile bana gerçekten bunu isteyip istemediğimi sormadı.

Yine kapıya bakıyorum, sonra da e-postaya. Vücudumu tarıyorum ve yayıncının reddini eski sevgilimden daha çok umursadığımı karar veriyorum.

Omuzlarım çöküyor ve masa sandalyeme çöküyorum.

Ryan'la ilişkimiz muhtemelen uzun zaman önce bitmişti, ama ben bir şeylerin değişeceği boş umuduyla tutunmaya devam etmiştim. İlişkimiz, şimdiye kadar yaşadığım diğer tüm ilişkiler gibi ve üniversitedeki kısa dönemim ya da şu anki yazarlık kariyerim gibi: Bir başka başarısızlık.

Tıpkı bu e-posta gibi. Reddedilmek asla kolaylaşmıyor, bu ay aldığım otuzuncu ret mektubu olsa bile.

E-postayı tekrar tekrar okurken kalbim sıkışıyor. Her yayıncının reddi aynı. Profesyonelce, ama bir zamanlar sarsılmaz olan özgüvenimi derinden yaralıyor.

Yazım editörlerin ilgisini çekmemiş, diyor. Başlangıcı yeterince ilgi çekici değilmiş.

Kitabımı reddetmeden önce ne kadarını okudular acaba?

Ellerimi yüzüme sürterek iç çekiyorum. Bu, listemdeki son yayıncıydı. Kitabım öldü. Bekarım, parasızım ve görünüşe göre büyük bir başarısızlık örneğiyim.

Ben bir süre kendime acıyana kadar başka yere bakar mısın?

Sandalyeyi itip kalkıyorum ve daireme bakıyorum. Restorandaki vardiyalarım tüm masraflarımı karşılamıyor. Serbest işlerim de bitti, gelecek ay kiramı nasıl ödeyeceğimden emin değilim.

Altı yıl önce büyük hayaller ve daha da büyük beklentilerle New York'a geldim, ama bunlar pek gerçekleşmedi. "Pek" derken, muhtemelen alnıma büyük harflerle "FLOP" yazdırmam gerektiğini kastediyorum. Sonunda bir yığın ret mektubu ve çok az bir banka hesabı ile kaldım.

Ryan, kitap anlaşması yapana kadar masraflarımı karşılamayı teklif etmişti, ama bu artık mümkün değil.

"Sorun değil," diye fısıldıyorum. "Zaten senin paran istemiyordum." Eski erkek arkadaşım beni duyabilirmiş gibi kapalı kapıya konuşuyorum.

Ryan parasını boynumda bir zincir gibi kullanır, benim yeterince param olmadığı için sürekli suçluluk hissettirirdi. Ben ödeyemediğimde - ki bu sık sık olurdu - büyük bir gösterişle ödemeyi üstlenirdi. Bundan nefret ederdim.

Ama artık değil. Onu bir destek olarak kullanmayacağım. Bunu kendi başıma çözeceğim. Dudaklarımı sıkıştırıp duruşumu genişletiyorum. Kollarımı sıvayıp, gözlerimi odanın bir ucundan diğer ucuna gezdiriyorum.

Kanepem bir şey eder mi? Üzerine pek oturmam ki. Belki yüz dolar alabilirim. Televizyonun pek bir değeri olamaz, ön tarafında düğmeleri olan ve uzaktan kumandası olmayan eski model bir şey ama belki bir hipster ironik bir şekilde onu isteyebilir. Yemek odam

Oda masasında birbirine uymayan üç sandalye ve üzerinde kahve fincanlarından kalma çok sayıda leke var. Bedavaya bile veremeyeceğimden şüpheliyim.

Gözlerim küçük stüdyo dairede dolaşüyor, tüm eşyalarımı katalogluyor. Sadece en değerli iki eşyam satılık değil. Dizüstü bilgisayarım ve tüm fikirlerimi yazdığım küçük deri kaplı defterim. Bu iki eşya, ölene kadar benimle kalacak.

Gözlerim şifonyere takıldığında, bir an duruyorum. Belki kirli külotlarımı internette falan satabilirim. İnsanlar bunlara çok para vermiyor mu?

Kafamı sallayarak, kendimi yeniden toparlamaya çalışıyorum.

Ben başarısız biri değilim. Kendini toparlamayı bırakana kadar başarısızlık yoktur. Bu, bir motivasyon posterinde yazmıyor muydu?

Her şey yoluna girecek, her zaman olduğu gibi. Restoranda birkaç fazla vardiya alacağım. Market alışverişimi kredi kartımla ödeyeceğim. Serbest yazarlık işleri için daha çok çalışacağım. Gerekirse külotlarımı satacağım.

Başaracağım. Yapabilirim.

Boynumu bir yandan diğer yana uzatıp kendimi toparlamaya çalışıyorum. Belki kitabı yeniden yazarsam, milyonuncu kez gözden geçirip başlangıcını daha sürükleyici hale getirirsem, belki o zaman bir yayıncı onu kabul eder. Güzel bir avans çeki alırım ve sorunlarım çözülür.

Böyle olacak. İnancım var.

Kalbime güven dolmaya başlar. Sakinlik hissi beni sarar ve dudaklarıma bir gülümseme yayılır.

Eski erkek arkadaşım tarafından reddedilmedim, *özgür* kaldım. Her şeyi yapabilirim. Her şey *olabilirim*! Ben Jolie değilim, başarısız bir yazar ve yorgun bir garson değilim. Artık değilim. Hayır, ben Jolie'yim, bağımsız ve başarılı bir patron kadın! Çiçek açışımı izleyin!

Kendime olan inancım artıkça gülümsemem de genişliyor. İçimde bir kıkırdama yükselirken dizüstü bilgisayarımın ekranını gürültüyle kapatıyorum.

Gülmek tatlıdır, apartmanımda tek başıma olsam bile. Başımı geriye atıp, karnımdan gelen kahkahayı bırakıyorum, bu duyguya kendimi bırakıyorum.

Özgürlük.

Bu çok iyi hissettiriyor. Hatta harika! Kendimi daha da yükseğe, daha da yükseğe, daha da yükseğe çıkarıyorum...

...ve sonra dairemdeki ışıklar söndüğünde gerçeklik beni bir anda yere çakıyor.

Dairemin tüm elektriği kesilirken buzdolabının da kapandığını duyuyorum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Duvardaki anahtara koşuyorum. Işıkları açıp kapatıyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Telefonumun fenerini kullanarak elektrik panosunu buluyorum ve şalterleri tekrar açıp kapatıyorum, ama hiçbir şey işe yaramıyor. Tekrar deniyorum, tekrar, tekrar...

...hiçbir şey.

İnleyerek yere çöküyorum. Başımı ellerimin arasına alıyorum ve ışıklar söndüğünden beri bildiğim şeyi kendime itiraf ediyorum.

Sorun sigorta değil. Sorun fatura.

Daha doğrusu, şu anda mutfak masamda duran, açılmamış ve ödenmemiş, kırmızı işaretli fatura.

Gözlerim yaşlarla dolarken, kalbime ezici bir başarısızlık hissi yerleşiyor. Bunu nasıl yapabileceğimi düşündüm ki? Farcliff'ten ayrıldığımda, dünyada başarılı olabileceğime gerçekten inanıyordum. Sekiz yüz dolarım, İngiliz Edebiyatı lisansının yarısı ve Farcliff Krallığı kadar büyük bir egom vardı. Yenilmezdim.

Amerika Birleşik Devletleri'ne çalışma vizesi aldım ve umut, hayaller ve saflıkla dolu olarak New York'a taşındım.

Parlak gözlerle, şehrin ışıklarına ve gürültüsüne aşık oldum.

Şimdi ise ışıklar sönmüş ve ölümcül bir sessizlik hakim.

Başarısız oldum. Mesleki, kişisel ve felsefi olarak çuvalladım.

Ellerimi yumruk yaparken alt dudağım titriyor. Kendimi kontrol altına almak için avuç içlerime tırnaklarımı batırıyorum. Bu gece restoranda kapanış vardiyasında çalışıyorum ve yapmam gereken son şey, ağlamaktan şişmiş, kan çanağına dönmüş gözler ve kırmızı burunla işe gitmek.

Gözlerimi kapatıp kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Sanki bir çöküşün eşiğindeymişim gibi hissediyorum. Güçlü bir rüzgar esintisi beni çöküş moduna sokabilir. Her birkaç dakikada bir yüksek ve düşük duygular arasında gidip geliyorum ve bu da başımı döndürüyor. Bu yüzden, ellerimi yumruk yapıp gözlerimi sıkıca kapatarak yerde kıvrılmış halde kalıyorum.

Yüze kadar sayıyorum. Işıklar hala mucizevi bir şekilde geri gelmedi ve ben hala bekar ve parasızım - ama en azından artık yıkılıp ağlayacakmış gibi hissetmiyorum.

Yerden kalkıp ayağa kalkıyorum ve iş kıyafetimi buluyorum. Bu gece vardiyama çıkıp faturayı ödeyecek kadar para biriktireceğim. Elektrikler hemen geri gelecektir.

Bu sözleri neredeyse inanacak hale gelene kadar kendime tekrar tekrar söylerim. Savaş boyası sürer gibi makyajımı ve saçımı yapmak için fazladan zaman harcarım. Aynada kendime bakarak, yansımama sahte bir gülümseme atarım. Acaba hissettiğim kadar mutsuz görünüyor muyum diye merak ederim.

Telefonum çalıyor ve kendime acıma partimi bölüyor. Arayan annem. "Merhaba anne."

"Jolie, panik yapma."

İnsanlar "panik yapma" dediğinde hemen paniklemeye başladığınızı bilir misiniz? Ve sonra kendilerini açıklamak yerine, sanki aranızdaki sessizlik koşuşturan zihninizi sakinleştirecekmiş gibi bir duraklama yaparlar.

Annem bu konuda uzmandır. Dramatik duraklamalar üzerine bir kitap yazmıştır ki, tesadüfen, bu benim kitap yazma kariyerimden daha fazlasıdır.

"Ne oluyor?" Kelimeleri tek bir nefeste söylerim.

"Baban." Annem iç çeker.

Kalbim deli gibi atıyor, beni bayılttırmak için elinden geleni yapıyor.

"Ne oldu?"

Bu, beni uçurumun kenarına itip tam bir çöküşe sürükleyecek rüzgâr mı?

"Kanser geri döndü," diyor sessizce.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Nasıl, anne?"

Nasıl?"

"Onkolog tedavi edilebilir olduğunu söyledi ve bu sefer çok erken yakaladık. Farcliff City'ye geri dönmemiz gerekecek. Artık hastanenin yakınında olmamız gerekiyor. Westhill'de yeterli tıbbi tesis yok."

Ailem, Krallığın batı ucundaki ormanların kalbinde yer alan Westhill Sarayı'nda yaşıyor. Babam yaklaşık beş yıldır Westhill Kraliyet Gül Bahçeleri'nden sorumlu. İkisi, ben Amerika Birleşik Devletleri'ne gittikten sonra Westhill'e taşındılar.

Amerika Birleşik Devletleri'ne gittikten sonra Westhill'e taşındılar. Westhill Gül Bahçesi'ne atanmak, ailemize verilen en büyük onurdu.

Ailemin Westhill'den taşınması, babamın hastalığının çok ciddi bir hal aldığı anlamına geliyor.

"Bahçe ne olacak?" Sesim titriyor ve boğazımı temizliyorum.

Annem iç çeker. "Onu geride bırakmak zorunda kalacağız. Harry Brooks bahçenin sorumluluğunu üstlenecek."

"Harry Brooks mu? En son gülleri ona emanet ettiğinde, neredeyse baştan başlamak zorunda kalmıştın. Neredeyse hepsini öldürdü, aylarca bundan şikayet etmiştin."

"Jolie..."

"Anne... Durum ne kadar kötü?"

Westhill'den bu kadar kısa sürede ayrılmak ve yetersiz Brooks'u Kraliyet Gül Bahçeleri'nin sorumluluğuna bırakmak, ciddi bir sorun olduğu anlamına geliyor. Kalbim hızla atıyor ve düzgün düşünemiyorum.

Annem içini çekiyor. "Sadece hastaneye daha yakın olmamız gerekiyor, hepsi bu. Yeni bir kemoterapi kürüne başlaması gerekiyor, bu yüzden her hafta hastaneye gidip geleceğiz. Westhill'den Farcliff'e iki saatlik yol gidip gelemeyiz. Bu mümkün değil."

"Her hafta mı?"

Zihinsel çöküntü, geliyorum.

"Doktorlar bu sefer tedavinin sıklığını artırmak zorunda kaldılar."

"Eve geliyorum."

"Jo, dur. Buna gerek yok. Baban sana taşınacağımızı söylememi bile istemedi, ama ben senin bilmeni istedim. Her şey yoluna girecek. İyileşecek, sadece bu sefer ona biraz daha fazla özen göstermemiz gerekiyor. Bu önlem amaçlı."

"Kemoterapi önlem değildir anne. *Agresif* kemoterapi önlem değildir."

Aklım karışık. Burada kalamam. Babam hastanede yatarken, ben yabancı bir ülkede, geçimimi sağlamak için mücadele edemem.

"Eve dönüyorum," diye tekrarlıyorum.

"Hayır, Jolie. Hayatını bizim için askıya alamazsın. New York'ta çok başarılısın! Senin bu kadar başarılı olduğunu bilmek, babanı ve beni ayakta tutuyor."

Neredeyse gülmeye
başlıyorum. Başarılı mı?
Ben mi?

Ben başarısızlığın tam tanımıyım. Başarıdan o kadar uzağım ki, bu kelimenin anlamını bile bilmiyorum. Elbette onlara ne kadar zorlandığımı hiç söylemedim. Bunun ne faydası olur ki?

Ama gerçek şu ki, eve dönerek hiçbir şeyden vazgeçmiş olmayacağım. Aileme yakın olmam lazım. Burada benim için geriye hiçbir şey kalmadı.

Derin bir nefes alıp, ailemin kabul edeceği bir açığı bulmaya çalışıyorum. "Peki, gül bahçelerine bakarsam ne dersiniz?" Ne dediğimi bile anlamadan sözler ağzımdan çıkıyor.

Annem duraksıyor ve sözler aramızda asılı kalıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bahçecilikte lanet olası Harry Brooks'tan daha iyiyim..."

"Sözlerine dikkat et, Jolie."

"Üzgünüm. Tek söylediğim, sana daha yakın olacağım. En azından Krallık'ta olacağım. Böylece babam bahçelerin mahvolacağından endişelenmek zorunda kalmayacak... pardon, demek istediğim, bahçelerin bakıldığını bilecek. Oradan da mektup yazabilirim. Kırsalda biraz yalnızlık bana iyi gelecek. Zaten şehirden uzaklaşmak istiyordum."

Telefonun diğer ucunda annemin nefes alışını duyabiliyorum. Düşünüyor.

"Canım, Prens..."

"Prensle başa çıkabilirim."

"O iyi değil. Kızını kaybettiğinden beri..."

"Kimin umurunda? Muhtemelen onu görmeyeceğim bile. Yıllardır Westhill'de yaşıyorsun ve onu sadece birkaç kez gördün."

"Jo..."

"Anne, daha yakın olmak istiyorum. Farcliff'te seninle kalmama izin vermeyeceksen, en azından bahçede sana yardım etmeme izin ver. Babam

Yıllık Gül Festivali'nde çiçeklerini sergilemek isteyecektir, değil mi? Hiç çiçek sergileyemezse nasıl hisseder?"

Annem iç çeker ve pes etmeye başladığını duyabilirim. "Babanla konuşacağım."

Göğsümdeki sıkışma hafifler ve başımı sallarım. "Tamam. Eşyalarımı toplamaya başlayayım."

Her zaman kararlı bir insan oldum, ama bu karar benim için bile çok hızlı. Ancak dairemde elektrik yok ve buzdolabı sihirli bir şekilde kendi kendine dolmayacak. Farcliff'te ailemin yanında olmam gerekirken burada mücadele edemem.

Westhill'de babamın yerini almak tek seçeneğim, bunu aileme itiraf etmesem de.

İki GABRIEL

Elimde kardeşimin mektubunu tutuyorum, boşluğa bakarak. Bahçe çoğunlukla sessiz, sadece bir ötücü kuşun sesleri sessizliği bozuyor. Güller hala sadece yeşil, dikenli çalılar, ama üzerinde minik tomurcukların oluşmaya başladığını görebiliyorum. Çiçek açmaları, bahçenin renk ve kokuyla dolması için en az bir ay geçmesi gerekecek. Orası krallığın en güzel yeri olacak ve beni sakinleştiren tek yer.

Ama bugün pek öyle değil. Kralın mektubunu okuduktan sonra beni hiçbir şey sakinleştiremez.

Kralın taç giyme töreninin onuncu yıldönümü ve ben Farcliff Kalesi'ndeki kutlamalara davet edildim. "Davet edildim" yanlış bir ifade olabilir. "Katılmaya zorlandım" daha doğru olur. Kardeşim pazarlık için hiçbir alan bırakmadı.

Orada olmam gerektiğini biliyorum. Kardeşimin Farcliff Kralı olarak ilk on yılını kutlamasını görmek, özellikle tahta çıktığında yaşanan onca şeyden sonra, ailemiz için harika bir an olacaktır.

Beni endişelendiren bu değil.

Mektubunda başka birinden de bahsediyor. Bebekliğinden beri Farcliff Kalesi'ni görmemiş biri. Kızımı neredeyse altı yıl önce Farcliff'ten götürdüm ve bir daha geri dönmek umuduyla.

Charlie'nin mektubu bu konuda çok net. Benim ve Flora'nın orada olmam gerekiyor.

Sanki kızım benim çalkantılı düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi, sesinin yaklaştığını duyuyorum.

"Baba!"

Flora tam hızla görüş alanıma giriyor. Gül çalılarının arasından koşarak bana doğru geliyor ve kulaklarından kulaklarına kadar gülümsüyor. Onu yakalamak için ayağa kalkıyorum ve çarpışmaya hazırlanıyorum.

Başka bir çocuk yavaşlayabilir, hatta durabilir. Ama Flora değil. Bana doğru hızlanıyor ve son hızla kollarıma atlıyor. Onu havada döndürürken, o kadar çok gülüyor ki ağzından tükürükler sıçırıyor.

Onu yere indiriyorum ve dudaklarım gülümsüyor.

"Neden bu kadar mutlusun? Koşmamalısın Flora.

Doktorun ne dediğini biliyorsun."

"Bak!" Flora endişelerimi umursamıyor. Elbisesinin cebine elini uzatıyor. Flora, tüm elbiselerin cepli olması gerektiğini savunuyor ve cepli olmayanları giymeyi reddediyor — muhtemelen tam da böyle durumlar yüzünden. Ceplerinde genellikle altı yaşındaki bir çocuğun bulabileceği her türlü hazineyi saklıyor.

Flora bir şey çıkarır ve onu nazikçe avucunda tutar. Ben bankta otururum ve kızım bana doğru bir adım atarken ona doğru eğilirim.

"Bunu ormanda buldum," diyor, nesneyi hala avucunda saklayarak.

Her şey olabilir. Bir böcek, hatta bir kurbağa. Şeklini beğendiği küçük bir çubuk olabilir. Vücudunun ısısından eriyip düzleşmiş, folyo ile sarılmış bir çikolata olabilir. Sincap kakası veya komik şekilli bir yaprak olabilir. Her şey olabilir derken, gerçekten *her şey* demek istiyorum.

Ve benim kızım, her zamanki gibi, dramayı abartmayı seviyor.

Dudakları yaramaz bir gülümsemeye

çekildi. "Hazır mısın?"

"Göster bana."

Parmaklarını açarak ortaya çıkaran şey...

...bir taş.

"Vay canına," derim, ikna olmamış bir şekilde.

"Bekle." Flora parmağını yalar ve kayanın üzerinde gezdirir. Islandığında, yüzeyini kaplayan tüm parıltıları ve paralel mavi çizgileri görebiliyorum. Kayayı güneşe doğru eğdiğinde daha da göz kamaştırıcı renkler ortaya çıkar. Gülümsayarak bana bakar. "Çok güzel, değil mi?"

Flora taşı yüzüme bir santim kadar yaklaştırır. Gözleri fal taşı gibi açılmıştır, dudaklarında umut dolu bir gülümseme vardır.

O anda, Flora ile geçirdiğim her an gibi, Charlie'nin mektubunu unutuyorum. Farcliff Kalesi'ni ve onunla ilgili tüm kötü anıları unutuyorum.

Sadece taşı parmaklarımın arasına alıp ona bakıyorum.

Kızımı taklit ederek parmaklarımı yalayıp, kurumaya başlayan kayanın yüzeyini ıslatıyorum. Kayayı süsleyen parlak mavi ve turkuaz renkler yeniden ortaya çıkıyor ve ben onları güneş ışığında eğimli bir açıyla tutuyorum.

"Çok güzel, Flora." Gülümserim ve hazineyi ona geri veririm. Flora, hayatımda küçük şeylerin güzelliğini görmemi sağlayan tek kişidir. Onun için her şey büyüldür, basit bir kaya bile. Bugün yanakları pembe ve neredeyse normal, sağlıklı bir çocuk gibi görünüyor. Bugün gibi günlerde, hastalığının bize verdiği acı ve ıstırapı unutuyorum.

"Senin için aldım," diyor Flora, onu ön cebime koyup göğsümü okşayarak. "Uğur getirir."

"Öyle mi?"

"Evet." Yanımdaki bankın üzerine atlayıp, unutulmuş mektubu işaret ediyor. "O ne?"

Bankta arkama yaslanarak, parlak mavi gökyüzüne bakıyorum. Westhill Kalesi benim vaha gibiydi. Farcliff sokaklarında kol gezen tartışmalar ve kötülüklerden kaçabileceğim bir sığınaktı.

Ama aynı zamanda benim ve Flora'nın hapishanesi de oldu.

Şimdi hapishanemden çıkıp evime dönme zamanı gelmiş olabilir.

Derin bir nefes alıp mektubu parmaklarımın arasına alıyorum ve ona bakıyorum. "Bu, Charlie amcanın mektubu. Bizi ziyarete gelmemizi istiyor."

"Farcliff'i mi ziyaret etmek?" Flora'nın gözleri büyüdü.

Başımı salladım. "Evet. Benimle gelmek ister misin?"

Flora bir anlığına bana bakar, sonra bankın üzerinden sıçrayarak ayağa kalkınca beni şaşırtır. Çığlık atar ve zıplar, küçük bir dans yapar. Onda hiçbir zayıflık yoktur — solgunluk, öksürük ya da gözlerinde acı yoktur. Bugün normal bir çocuktur, seyahate çıkacağı için heyecanlıdır.

"Farcliff Kalesi! Farcliff'e gidiyorum!" Şarkı söyleyerek etrafımda zıplıyor ve alnıma kocaman bir öpücük konduruyor. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Haftaya."

"Woohoo!" Flora önümde vücudunu sallayarak gülüyor, ben de onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. Göğsümdeki gerginlik azalıyor ve Farcliff'e yaptığımız bu gezinin aslında iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeye başlıyorum. Flora'nın başkenti görme zamanı geldi. Ne de olsa o bir prenses ve krallığını tanımalı. Kızımı Westhill'de güvende tutmak istesem de, ona benim geldiğim yeri, *onun* geldiği yeri gösterme zamanı geldi, her ne kadar bebekken orada geçirdiği birkaç ay kaotik geçse de.

Westhill Kalesi'nin personel şefi ve Flora'nın anne figürüne en yakın kişi olan Bayan Grey, yolun sonunda belirir ve hala dans edip zıplayan kızıma tıslar.

"Majesteleri, bu Farcliff Prensesi'ne yakışır bir davranış *değil*. Fizyoterapi zamanınız geldi."

"Evet, Bayan Grey," der Flora, omurgasını dikleştirerek. Bana bakıp göz kırpar ve ben böyle bir kızı hak etmek için ne yaptığımı merak ederim. O cesur, mutlu ve sevgi dolu; benim kendimde hiç görmediğim özelliklerin hepsine sahip.

Bayan Grey reverans yapar, ben de başımı sallarım. Yaşlı kadın bir şişe su ve üç hap çıkarır, Flora şikayet etmeden alır. Kızımın hastalığı kalıtsaldır ve içimden bir parça hep kendimi suçlamıştır. Hem annesi hem de ben, onun kistik fibrozise neden olan geni taşıyorduk. Flora'nın göğüs enfeksiyonları, nefes almada zorluklar ve sayısız başka zorluklar yaşadığını gördüm — hepsine yüzünde bir gülümsemeyle katlandı.

Altı yaşında ve tanıdığım en cesur insan. Şu günlerde, evimizdeki sağlık ekibinin yardımı, günde yaklaşık altmış hap ve Flora'nın yılmaz pozitifliği sayesinde hastalığı kontrol altında tutulabiliyor.

Flora elini Bayan Grey'in eline koyar ve ikisi birlikte patikadan kaybolurlar. Gül Bahçesi'nin kapısının açılıp kapandığını duyarım ve bir kez daha düşüncelerimle baş başa kalırım.

Elimle göğüs cebimi okşayarak, Flora'nın çakıl taşının kalbime değdiği küçük yumruyu hissediyorum. Eğer o haklıysa ve bu taş bana şans getirirse, Farcliff'e kardeşim

yıldönümüne gitmek iyi bir şey olacak. Flora'yı sosyeteye sokmak ikimiz için de olumlu bir deneyim olacak.

Ama yanılıyorsa...

Gül bahçesinin uzak ucundaki hışırtı beni düşüncelerimden koparır. Gül bahçıvanım Marcel görünür. Karısı Violet'e ağır ağır yaslanmaktadır. Marcel mendilini ağzına götürür ve içine öksürür, durur ve ikiye katlanır. Violet öksürdüğü sırada kolunu tutar, sonra kendini toparladığında sırtını okşar.

Bahçıvanın gözleri patikadan yukarı kayar ve bana takılır. Gözleri büyür ve ağzı tek kelime etmeden yukarı aşağı hareket eder.

"Majesteleri..." "Marcel.

Violet."

Violet beceriksizce reverans yaparken, Marcel eğilmeye çalışıyor. Kaşlarımı çatıyorum. "İyi misiniz?"

Birbirlerine bakışır. Violet öne çıkar. "Majesteleri, kocam iyi değil. Bertrand'ın size söyleyeceğini düşündük..."

"Bert bana hiçbir şey söylemedi."

Marcel karısına geri çekilmesini işaret eder. Onun önüne geçer ve mendilini yumruklarında sıkar. "Majesteleri, tedavi için Farcliff'e geri dönüyorum. En az üç ay yokum. Ama merak etmeyin, Kraliyet Gül Bahçesi emin ellerde olacak."

Bir an ikisini de izliyorum. Onlardan dalgalar halinde yayılan korkuyu hissedebiliyorum. Korkdukları ben miyim? Yoksa sadece itibarım mı?

Başımı sallıyorum. "Güzel. Bu yıl bahçede iyi iş çıkardın Marcel. Geçen yılki bahçe bir gösterge ise, Yıllık Gül Festivali'nde iyi bir performans sergileyeceğiz."

Marcel'in yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir. Başını sallar. "Teşekkür ederim, Majesteleri."

Bir an sessizlik olur ve sonra planlamadığım bir şey söylerim.

"Annemle tanıştığımı duydum."

Başımı eğip çifte bakıyorum. Marcel ve Violet yaklaşık beş yıldır Westhill Kalesi'ndeler ve başka işlerde de çalıştılar.

Ondan önce kraliyet arazileri. Marcel, hatırlayabildiğim kadarıyla Farcliff'in en iyi gül bahçıvanlarından biridir.

Yine de... Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hasta olduğunu bile fark etmemiştim.

"Majesteleri bir hazineydi," diye cevaplar Marcel, gözleri parlayarak. "Gül bakımı için gereken özeni ve çabayı anlıyordu."

Kafamı sallayarak, onaylayarak hafif bir ses çıkarırım. Annem burayı çok severdi. Ben henüz küçük bir çocukken öldürüldü ve onunla ilgili sadece birkaç anım var.

Onun hakkında konuştuğum herkesin gözlerinde yumuşak bir bakış beliriyor. Onun çevresindeki insanlara bu kadar etki etmiş olması hem dokunaklı hem de sinir bozucu, ama ben bunu hiç deneyimleyemedim. Bu anıları oluşturma şansı bile bulamadan onlardan mahrum kaldım.

Annemle ilgili tek anım, tam burada, bu bahçede. Ben henüz yürümeye başlayan bir çocuktum ve annem sağlıklıydı. Beni havaya fırlatıp yakaladığını hatırlıyorum. Gülüp durduk, gülüp durduk. O kadar çok gülmekten yanaklarım ve karnım ağrıyordu, ama tamamen, tamamen mutluydum. Bu anı, o andan beri hiç yaşamadığım bir duygunun bayrağı gibi, parlak bir ışık gibi zihnimde yer ediyor.

Tabii Flora hariç. Kızım kalbimdeki karanlığı parçalayıp hayatıma ışık getiriyor. Cebimdeki çakıl taşını okşayarak Marcel ve Violet'e bakıyorum.

Belki de Farcliff'te yaşanan onca kötü şeyden sonra Westhill'e yerleşmemin nedeni budur — Westhill, mutlu olduğum son yerdi.

Marcel boğazını temizler ve ben geçmişten şimdiki zamana geri dönerim. Onu göndermek için elimi kaldırırım, sonra duraksamam.

"Senin yerini kim alacak?"

"Harry Brooks'u bahçenin bakımını yapmak için eğittik," diye başlar Violet, Marcel'e bakarak. Aralarında konuşulmayan bir diyalog olduğunu görebiliyorum.

"Brooks mu?" diye burun kıvrırım. "Geri dönecek bir bahçe olacağından emin misin?"

Marcel boğazını temizler ve Violet'e bakar. Sanki söylemek üzere olduğu şeyi söylemek istemiyormuş gibidir. Gözlerini bana çevirir

ve bir kez başını sallar. "Kızımız da geri dönecek. Onda yetenek var. Güllerle büyüdü."

Kaşlarımı çatarak başımı sallarım.

Bir kızı mı? Onların bir kızı olduğunu hatırlamıyorum.

Marcel ve Violet'i uğurlayıp uzaklaşmalarını izliyorum. Hâlâ onun hastalığının ne olduğunu ya da kızı hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Birkaç yeni yüz hariç, personelin çoğunun adını biliyorum. Westhill'de olan biteni yakından takip ediyorum. Genellikle, yeni gelenleri inceliyorum. Kalede yaşayan insanları yakından takip etmeliyim, aksi takdirde Flora'yı tehlikeye atmış olurum.

Ama Marcel'in kızını onaylamadım ve şu anda bu konuda bir şey yapmaya vaktim yok. Kendi kızım için endişelenmem gerekiyor. Kral Charlie, yıldönümü için Farcliff'e dönmemi emrediyor.

Onu o şehre ve tüm kötülüklerine maruz bırakmak zorunda kalacağım. O şehrin tarihine. *Benim* tarihime. Kalbim hızla atıyor ve çenemi sıkıyorum. Elim, yüzümde kesik kesik bir çizgi oluşturan yara izine kayıyor.

Yaram, Farcliff'te olan her şeyi, Flora'nın doğduğunda olan her şeyi ve beni oradan ayrılmaya zorlayan her şeyi hatırlatıyor.

Şimdi onu oraya geri götürmek zorundayım.

Arkamı dönüp saraya doğru yürüyorum. Botlarım çakılların üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyor ve ben burnumdan giren ve çıkan nefesime odaklanıyorum.

Bu bahçede kendimi en huzurlu hissediyorum. Güller açtığında, içimdeki canavar sakinleşiyor ve huzur bulabiliyorum. Kendi düşüncelerimi, onlara boğuluyormuşum gibi hissetmeden duyabiliyorum. Kendim ve kızım için bir gelecek görebiliyorum. Bana sadece acı ve ihanet getiren geçmişin anılarını uzaklaştırabiliyorum.

Burada kendimle barışık olabilirim.

Ama çiçekler solmaya başladığında ve yaprakları yere düştüğünde, kalbimdeki karanlığın da çok uzaklarda olmayacağını biliyorum.

ÜÇ JO

New York'tan Farcliff'e yolculuk otobüsle beş saat sürüyor, ayrıca sınırda gümrük işlemleri için yaklaşık bir saat daha gerekiyor. Farcliff'e girer girmez kalbim daha rahat atmaya başlıyor ve omuzlarım gevşiyor. Başımı koltuğun başlığına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Derin bir nefes alıp dudaklarıma bir gülümseme konduruyorum.

Evimdeyim.

Buraya dönmenin bu kadar iyi hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Bu sefer, sadece kısa bir ziyaret için gelmedim. İki haftalığına ailemi görmeye gelmedim. Bu sefer, sanki sonsuza kadar eve dönmüşüm gibi hissediyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, bu hissi *seviyorum*.

Büyük şehirde yaşayan, bağımsız bir kadın olmak istediğimi sanıyordum. Yazar olarak kendi yolumu çizmek istediğimi sanıyordum. Farcliff'ten gözlerim parıldayarak ayrıldım, ama önümüzdeki altı yılımı şekillendirecek mücadelelere ve zorluklara hiç hazırlıklı değildim.

Eve dönmek, can simidi atılmış gibi bir şey. New York'ta benim için artık hiçbir şey kalmadı. Geride bıraktığım tek şey başarısız ilişkiler ve ödenmemiş faturalar. Son birkaç gün içinde, satabildiğim mobilyaları sattım, geri kalanları da başkasına verdim. Tüm işlerimi halletmek, otobüs bileti için yeterli parayı biriktirmek ve dairemin kapısını son kez kilitlemek bir haftadan az sürdü.

Ev sahibim geri dönmeyeceğimi söylediğimde gözünü bile kırpmadı.

Otobüs ülkemize girdiğinde, son altı yıldır hissetmediğim kadar rahat hissediyorum. Sırt çantamı göğsüme sıkıca sarıp kırsalın yerini şehir manzarasına bırakmasını izliyorum. Kalbim küt küt atıyor ve yeni bir sayfa açıyormuşum gibi hissediyorum.

Eve dönmek geriye gitmek değildir, yeni bir başlangıç olabilir, değil mi? Belki Westhill'de, bahçeler ve yalnızlıkla çevrili bir ortamda sesimi bulabilirim. Kitabımı yeniden yazacağım ve sonunda bir yayıncıyı onu yayınlamaya ikna edebileceğim. Belki yeni bir kitap yazarım. Benim

Babam ihtiyaç duyduğu tedaviyi alacak ve ailem biraz istikrar bulacak.

Şehre doğru ilerlerken, uzun zamandır hissetmediğim kadar rahat hissediyorum.

Farcliff Kalesi önümüzde gökyüzüne doğru uzanıyor ve Farcliff őrhrinin ağaçlıklı caddeleri beni karşılıyor. Kalbim şarkı söylüyor. Bu yeri gördüğümde bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim, ama yüzümden gülümsemeyi silemiyorum. Farcliff Merkez Otobüs

Terminali'nde annem beni bekliyor.

Gözleri yaşlı bir şekilde bana sarılıyor. Annem benden ayrıldığında, ellerini kollarımda tutuyor ve endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Jolie, çok zayıflamışsın! Yemek yiyor musun? Yorgun görünüyorsun. Gözlerinin altındaki torbalara bak! Çok çalışıyorsun, değil mi? Ve saçların! Çok kırılmış!"

Dudaklarımı sıkıştırarak burun kıvırıyorum. "Seni de gördüğüme sevindim anne."

Annem benimle ilgilenip beni arabaya götürüyor. Bavulumu arkamda sürükleyip sırt çantamı omzuma asıyorum. Bu iki çanta, dünyadaki tüm varlığımı içeriyor.

Son birkaç yıldır geçimimi sağlamak için mücadele ettim ve sanırım sırf inatılığımdan dolayı devam ettim. Beni New York'ta tutan tek şey, Ryan ile olan berbat ilişkim ve kendi lanet egomdu. O eski, pis daireyi geride bırakmak, zincirlerimden kurtulmak gibi. Bu, dünyayı fethedebileceğimi hissettiriyor.

Annem beni bir kez daha sıkıca kucakladıktan sonra sürücü koltuğuna oturdu. antalarımı arabaya yükledim ve yolcu koltuğuna oturdum, kalbimde heyecanla őehri seyrettim.

Her sokak lambasına, kralın ta giyme ve evlilik yıldönümünün onuncu yılını kutlayan süsler asılmış. şehir renklerle dolup taşıyor. Her boş alana çiçekler dikilmiş ve rüzgarda dalgalanan bayraklar dalgalanıyor. Farcliff'te uzun zamandır hissetmediğim bir enerji var.

Bir an için meteliksiz, evsiz olduğumu ve babamın ciddi bir hastalığı olduğunu unutarak gülümsüyorum.

"Yarın öbür gün Westhill'e gitmeyi düşünüyordum." Anneme bakıyorum.

"Bu kadar erken mi?" Kaşlarını çatıyor. "Üç gün sonra tören var! En azından o zamana kadar Farcliff'te kalabilirsin. Baban ve ben seninle biraz zaman geçirmek isteriz."

"Bence babam da Harry Brooks'u güllerin bakımını çok uzun süre bırakmamamız gerektiği konusunda hemfikir olacaktır."

Annem kuru bir kahkaha atar ve başını sallar. "Muhtemelen haklısın."

Bana bahçe, Prens, kızı ve son telefon görüşmemizden bu yana olan biten her şey hakkında bin bir şey anlatıyor. Yeni evlerine doğru yola çıkıyoruz ve ben koltuğuma yerleşip annemin gevezelik eden sesini yarım kulakla dinliyorum. Ağaçların ve binaların yanımdan hızla geçip gitmesini izliyor ve Krallığın temiz havasını içime çekiyorum.

Evimdeyim.

Ailem hastanenin yakınındaki küçük bir kiralık dairede kalıyor ve oturma odasının zeminine benim için şişme yatak kurmuşlar. Bu geçici yatak düzenine bakıp, kesinlikle iki geceden fazla kalmayacağıma karar veriyorum.

"Jolie?" Babam yatak odasından topallayarak çıkıyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var. Zayıf görünüyor, ama mutlu. "Geri geldiğin için teşekkürler, evlat." Beni kollarının arasına alıp kocaman bir kucaklama ile sarıyor. "Çok teşekkür ederim."

"Sen geri döndüğünde gül bahçesinin iyi durumda olmasını sağlayacağım."

Babam gözlerine kadar ulaşmayan sıkı bir gülümsemeyle bana bakar ve ben onun Westhill Sarayı'na geri döneceğini düşünüp düşünmediğini merak ederim. Göğsüm sıkışır ve kalbime yerleşen korku hissini görmezden gelmeye çalışırım.

Babam ölmek üzere olabilir.

Akşamın geri kalanını ailemle geçirirken bu düşünce aklımdan çıkmıyor. Babam hareket etmekte zorlanıyor ve eskiden sahip olduğu zindeliğini kaybetmiş durumda. Sık sık mendiline öksürüyor ve erken yatıyor.

Onu izlerken dudaklarımı ısırıyorum. Oturduğumda bacağım sürekli sallanıyor ve yemek yemekte zorlanıyorum. Babama her baktığımda midemde düğümler oluşuyor.

Ertesi gün, babam yanındaki sandalyeyi okşadı. Oturdum ve yüzü ciddileşti.

"Unutma, Jolie," der babam, öksürük krizi geçirmek için duraklamadan önce. "Gülleri haftada iki kez sulamalısın, ama onları ıslatma. Toprağın iyi drenaj yaptığından emin oldum, ama yine de gözün üzerinde olsun. Biraz malç eklemen gerekebilir. Yapraklara da dikkat et, bu bölgedeki diğer bahçıvanlar bazı böceklerin olduğunu söylediler..." Babam tekrar öksürdü ve göğsüm sıkıştı.

"Biliyorum baba. Merak etme."

Babam mendiliyle ağzını siler.

"Yakında tomurcuklanmaya başlamaları gerekir. Bahçenin güney tarafına tekrar çiçek açan bitkiler ekdim. Biz ayrıldığımızda iyi görünüyordlardı, bu yüzden her ay çiçek açmaları gerekir."

"Tamam, baba." Kolunu sıkıyorum. "Endişelenme. Her şey yoluna girecek. Hala endişeleniyorsan, her gün bahçeden sana video görüşmesi yapabilirim." Ona göz kırparak gülümsüyorum.

"Bunu yapmana gerek yok." Dudaklarında bir gülümseme belirir. "İki günde bir yeter."

Gülerek babamın yanağına öpücük konduruyorum. O da elimi okşayarak içini çekiyor. Bahçeyi geride bırakmanın onu çok üzdüğünü anlayabiliyorum ve kendimi olabildiğince kendinden emin göstermeye çalışıyorum. Son altı yılda yaptığım en büyük bahçe işi, birkaç ev bitkisini öldürmektir. Ödüllü bir Kraliyet Gül Bahçesi ise çocuk oyuncağı olmalı, değil mi?

Babam başını sallar ve başımın yanına öpücük kondurur. "Harika bir iş çıkaracağını biliyorum tatlım," der. "Gül yetiştirmede benden daha yeteneklisin."

"Bunu bilemem, ama elimden geleni yapacağım." "Prens..." Babamın yüzü gerginleşir.

"O ne olacak?"

"O... *sorunlu* biri." Babam bana bakar. "Bence ondan uzak durman en iyisi."

"Sorunlu mu?"

Babam başını sallar ve derin bir nefes alır. "Kendini idare edebileceğini biliyorum, Jo. Artık telaşlanmayacağım. Biraz yorgunum. Akşam yemeğinden önce bir saat kadar uzanacağım."

Onun yatak odasına doğru sürünerek yürüdüğünü izlerken, kalbim yeniden parçalanır. Ailem için yapabileceğim tek şeyin gül bahçesine iyi bakmak olduğunu biliyorum. Babamı iyileştiremem ya da kendini daha iyi hissetmesini sağlayamam, ama ona huzur verebilirim.

Sabah ayrılma vaktim geldiğinde, eşyalarımı toplar ve anne babama bir kez daha sıkıca sarılırım. Annem beni otobüs durağına bırakır ve paramın yeterli olup olmadığını sorar. Ben sadece gülümser ve başımı sallarım.

"İyiym anne. Her şey yolunda," diye yalan söylüyorum.

"Seninle gurur duyuyorum." Gözleri parlar ve ellerini yanaklarıma koyar. Alnımı öper, yanağımı okşar. "Geri döndüğün için teşekkür ederim. Babana çiçeklerine bakacağını söylediğimde çok rahatladı. Doktor mümkün olduğunca dinlenmesi gerektiğini söyledi, kim bilir? Belki onun iyileşmesine de yardımcı oluyorsundur."

"Umarım öyledir."

Son bir kucaklaşmanın ardından Westhill otobüsüne biniyorum ve koltuğuma yerleşiyorum. Otobüs istasyondan ayrılırken, vücudumu sıcak bir heyecan kaplıyor. Göğsüm hafifliyor ve dudaklarım gülümsemeye başlıyor.

Defterimi çıkarır ve fikirlerimi yazmaya başlarım. Bu küçük defteri çok seviyorum. Aklıma gelen sahneler, deyimler, hikaye fikirlerinin parçaları ve beynimde takılı kalan her şey bu defterde yer alıyor. Sayfaların arasına dağınık yapılacaklar listeleri ve karalanmış çizimler serpiştirilmiş.

Aklıma gelen fikirleri yazarken, mütevazı defterime sığmayacak kadar çok oluyorlar. Bunun yerine, sırt çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıp açıyorum. Boş bir belge oluşturmak için tıklıyorum ve birkaç heyecan verici dakika boyunca ona bakıyorum.

Sihirli, ilham verici kelimelerle doldurulmaya hazır boş bir sayfadan daha güzel bir şey var mı?

Dudaklarım gülümsemeye kıvrılıyor. Daha önce yazdığım kitabı yeniden yazmak istemiyorum. Belki de red mektupları haklıydı. Hızlı tempolu bir gerilim romanı yazmaya çalıştım, ama belki de ilk denemem yeterince sürükleyici değildi?

Aylardır ilk kez *yeni* bir şeyler yazmak istiyorum. Taze bir şeyler. Önümdeki boş sayfaya bakıyorum ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Otobüsün penceresinden geçen manzaraya bakıyorum ve kelimeler akmaya başlıyor.

Bu kelimelerin içimde olduğunu bile bilmiyordum, ama bir çığ gibi akıyorlar. Kendi zihnime yetişecek kadar hızlı yazamıyorum. İki saatlik otobüs yolculuğu bir anda geçiyor ve yorgunluktan ekranımdan başımı kaldırıyorum.

Yeni bir hikayenin üç bölümünü yazdım — yine bir gerilim romanı — ilham kıvılcımı içimde bir yangın gibi yayılıyor. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantama geri koyuyorum, otobüsten inerken omzuma asıyorum. Yüzümde geniş bir gülümseme var ve adımlarım hafif. Otobüs şoförü valizimi otobüsün bagajından çıkarmama yardım ediyor ve ben etrafıma bakıyorum.

Westhill'de sadece iki kişi daha indi ve nedenini hemen anladım. Westhill, Westhill Sarayı'nın eteklerinde bulunan küçük bir köy. Burada, harap görünümlü bir topluluk bahçesi, bir kütüphane, bir dükkan ve bir okul dışında pek bir şey yok. Ancak evler bakımlı görünüyor ve hava tatlı ve taze. Westhill'den geçen tek yolun kesiştiği yerde "Palace Lane" adlı bir sokak var.

Sarayı aramaya başlamak için en uygun yer gibi görünüyor.

Bavulumu yol boyunca sürüklerken, buraya gelmekle doğru kararı verdiğimi zaten biliyorum. Yeni kitabımın ilk birkaç bölümüne bakılırsa, Westhill en iyi eserlerimin bazılarının doğduğu yer olabilir.

Uzun yolun sonunda, yüksek, süslü, dökme demir bir çit var. Kapıya vardığımda terlemişim ve valizimi sürüklemekten kolum ağrıyor. Yaklaştıkça kalbim hızlanıyor.

Kapılar, güller ve hırlayan canavarların tasarımlarıyla özenle işlenmiştir. İç içe geçmiş Saray mülkleri geniş ve

geniş, karmaşık çitlerle çevrili, görebildiğim kadarıyla. Uzakta, kasabadan kapıya giden yoldan daha uzun bir yolun sonunda, Westhill Sarayı bulunuyor. Saray, bakımlı çimler ve budama sanatı ile süslenmiş bahçeler arasında, yolun tamamını çevreleyen güzel çiçekli çiçek tarhları ile yer alıyor.

Ağzım kurur ve yutkunurum.

Farcliff arması, kapının iki yanındaki sütunların üzerine oyulmuş. Derin bir nefes alıp, sütunlardan birinin üzerindeki interkomu doğru yürümeye başlıyorum. Düğmeye basıp cevap bekliyorum.

"Evet?"

"Jolie Beaumont," diyorum hoparlöre. Sesim hafifçe titriyor ve kendimi sakinleştirmek için nefes alıyorum. "Ben Marcel ve Violet'in kızıyım. Gül bahçesine bakmaya geldim."

İnterkom tıklıyor ve bir an hiçbir şey olmuyor. Kaşlarımı çatıp etrafıma bakınıyorum. Ailem personele buraya geleceğimi söylemişti, değil mi?

Mayıs başındaki güneş sırtımı ısıtıyor ve yüzümün yanından bir damla ter akıyor. Bitmek bilmeyen bir anın ardından, kapılar ses çıkarmadan içe doğru açılıyor.

Derin bir nefes alıp dudağımı ısıırıyorum ve sonra içeri giriyorum. Kalbim deli gibi atıyor ve burada olduğuma inanamıyorum.

Belki de ben bir başarısız değılimdir. Belki de sadece kendime zaman ve alan ayırmam gerekiyordu, ve belki de Westhill tam da bunu sağlıyor.

Sadece yarım düzine adım attığımda, uzun araba yolunun uzak ucunda bir araba belirir. Uzaktan bile, bunun kraliyet aracı olduğunu anlayabiliyorum. Bavulumu yoldan çekip kenara çekilirim ve arabanın geçmesini beklerim. Çiçek tarhlarına basmamaya dikkat ederim. Bavulumla tüm bu çiçekleri ezmek istemiyorsam, durabileceğim başka bir yer yok.

Araba yüksek hızda gidiyor, dar yolda benim sürsem rahatsız olacağım kadar hızlı ilerliyor. Çiçek tarhlarına tekrar bakıyorum, üzerinden atlayıp yolumdan çekilebilir miyim diye düşünüyorum. Ama çok genişler ve bitkileri ezip geçeceğimi biliyorum.

Boğazım kurur ve valizimin sapını tüm gücümle sıkarım.

Araç bana yaklaşırken çok az yavaşlar. Camlar koyu renklidir, bu yüzden arabada kimseyi göremiyorum ama içinde kimlerin olduğunu zaten biliyorum.

Prens Gabriell'in gözlerinin, cildimi yakacak kadar sıcak kömürler gibi üzerimde olduğunu hissediyorum. Onun varlığını hissedebiliyorum ve araba geçerken, bir an için bundan gerçekten hoşlandığımı düşünüyorum.

Araba ön kapıdan hızla geçer ve ben iç çekerek arkasından bakarım. Sonra kraliyet arazisine geri döner ve saraya doğru uzun yürüyüşüme devam ederim.

DÖRT GABRIEL

ARKA AYNAYA BAKINCA, kaleye doğru yürüyen genç kadını görüyorum. Başı dik, valizini arkasında sürükleyerek yürüyor.

Kapının önünde durup aynaya tekrar bakıyorum, o yol boyunca yürürken kalçalarının bir yandan diğer yana sallanışını izliyorum. Marcel'in kızı mı? Öyle olmalı, bu hafta başka kimsenin geldiğini duymadım.

Kısa boylu, şişman, kıvrırcık beyaz saçlı bir adamın onun gibi narin bir kızı olmasını beklemezdi. Uzun, çikolata kahverengi saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, omuzlarının arasına kadar uzanıyordu.

Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, kız durur ve omzunun üzerinden bana bakar. Beni göremeyeceğini biliyorum, ama sanki gözlerimin içine bakıyormuş gibi hissediyorum. Bir an için Farcliff'teki kutlamayı, kardeşlerimi, geçmiş ve şehirde beni bekleyen tüm anıları unutuyorum.

Sadece kıza bakıyorum, o da bana bakıyor.

Birkaç saniye öyle kalırız, ta ki Flora arabanın arka koltuğundan boğazını temizleyene kadar.

"O kim?"

Önümdeki yola dönerek iç çekiyorum. "Hiç kimse."

"Neden kalede?" diye sorar Flora, koltuğunda kıvrılarak. "Gül bahçesiyle ilgileniyor."

Kapıdan çıkıp gaza basarak şehre doğru sürmeye başlıyorum. Flora bana Farcliff hakkında bin bir soru soruyor, ben de elimden geldiğince sabırla cevaplıyorum. İki saatlik bir yol ama muhtemelen bir saat kırk dakikada gidebilirim.

Öyleyse neden yavaşlıyorum?

Kendimi hız sınırının altında sürerken, başkentine doğru yavaş yavaş ilerlerken ellerimi esnetip gevşetirken buluyorum. Kızım bile fark ediyor.

"İyi misin?" diye soruyor Flora arka koltuktan.

Arka aynadan ona bakıp zorla gülümsemeye çalışıyorum. "İyiym Flora. Film izlemek ister misin?"

"Hayır," diye cevaplıyor basitçe ve pencereden dışarı bakmaya başlıyor.

Elim, yüzümü bozan 15 santimlik yara izinin olduğu çeneme kayıyor. Onu ovuştururken, Farcliff'te son bulunduğumda olanları hatırlıyorum.

Bıçağın yüzümü kestiği acıyı hatırlıyorum. Kanı hatırlıyorum. Utanç duygusunu hatırlıyorum.

En çok da, Flora'yı kaybettiğimi düşündüğümde içimi kaplayan buz gibi korkuyu hatırlıyorum.

Oraya geri dönmek çok kötü bir fikir. O ne olduğunu bile bilmiyor ve ben onu her şeyin başlangıcına geri götürüyorum.

O aptal kitap kaosu başlattı. Eski sevgilimin ilişkimiz hakkında saçma sapan şeyler yazacağını bilseydim, onunla asla ilişkiye girmezdim. Onun sadece şöhretle ilgilendiğini biliyordum, ama içgüdülerimi dinlemedim, ya da belki de umursamadım.

Ta ki o hamile kalana ve ben baba olana kadar.

O zaman umursamaya başladım. Artık mesele ben ve içimdeki şeytanlar değildi, mesele Flora'ydı. Kızım. Kurtarıcım. Hayatım.

Sonunda utanç içinde, yaralı ve kendi şehrim adıma atmaya korkar hale geldim — ki zaten gitmek istemiyordum.

Arabayı daha da yavaşlatırken kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Eski, sallanan bir karavan otoyolda beni geçti ve sürücü bana hafifçe el salladı. Camların çok koyu olduğu için sürücünün beni göremeyeceğini bilerek ben de el salladım.

Farcliff şehir sınırlarına girdiğimizde, koltuk altlarım terlemeye başlıyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Arabamın karartılmış camlarına şükrederek sokaklarda dolanıyorum.

İnsanlar arabaya bakıyor — kraliyet aracı olduğunu biliyorlar — ama içinde Flora ve benim olduğumuzu kimse bilmiyor. Bu anonimlik bir lütuf.

Farcliff Kalesi'nin kapılarına varıyorum, kim olduğumu sorgulamadan kapılar açılıyor.

Bizi bekliyorlar.

Flora heyecanla ılık atar ve bana kale hakkında bir sürü soru daha sorar. Yolu tırmanırken, anılar zihnime akın eder ve nefesimi tutarım. Kızımın sorularını cevaplamak için elimden geleni yaparım, ama mantıklı cevaplar verdiğimden emin değilim.

Kale hatırladığım gibi görünüyor. Hiç değışmemiş. Arabayı geniş n merdivenlerin yanına park edip araçtan iniyorum. Bir vale yanıma geliyor ve ben de başımı sallayarak anahtarları eline bırakıyorum. Flora emniyet kemerini çözdüğü anda kapısını açıyorum. Elini elime sokuyor ve bana cesaret verici bir glmsemi atıyor.

"Uğur taşı getirdin mi?"

"Burada," diyorum, cebimi okşayarak.

"İyi." Başını sallar. Elimi sıkar ve kaleye doğru döneriz. Merdivenlerin üstündeki ağır çift kapı açılır ve kardeşimlerin uşağı selam vererek ortaya çıkar.

Derin bir nefes alıyorum.

Charlie, en büyük kardeşim ve Farcliff Kralı, kapıyı doldurur. Bir an için, gerginliğim neredeyse dayanılmaz hale gelir. Farcliff'te olmak gerçeküstü bir duygudur.

Ama Charlie'nin yüzü bir gülümsemeye dönüşür ve merdivenlerden bize doğru koşmaya başlar. Ancak çocukları ondan önce davranır, bacaklarının arasından sıyrılıp bana sarılmak için koşarlar. n de yakalar, gülerek saçlarını okşarım.

"Gabriel amca, geldin!" Kralın en büyük oğlu Prens Charlie bana gülümser.

"Tabii ki geldim." Parmağım ile yanağını okşarım.

Tek kızları Thea, elini elime sokar. "İçeri gel. Senin için kurabiye yaptık." Flora'ya gülümser. "Merhaba." Westhill'de tanışmışlardı, ama neredeyse bir yıldır birbirlerini görmemişlerdi - altı yaşındaki bir ocuk için sonsuzluk kadar uzun bir süre.

Flora'yı kuzeninin yanında görünce kalbim sıkışır. İki kız da yaklaşık aynı yaştadır, ama Flora çok daha küçüktür. Bu onun hastalığından kaynaklanmaktadır. Bir doktor bana kayıtsız bir bakışla, "*Gelişim geriliğİ*" diye açıklamıştı. Kısa bir süre sonra onu kovdum.

İki kız bir an birbirlerini incelerler ve sonra Flora uzanarak kuzenine sarılır. Başının st kısmı

Prenses Thea'nın omzuna kadar geliyor ve ikisi birbirlerine gülümsüyorlar.

Charlie bana göz kırpar ve elini uzatır. "Seni gördüğüme sevindim Gabe. Gelebileceğinden emin değildim."

"Hiçbir şey için kaçırmazdım," diye yalan söylüyorum. Beni Westhill'den zorla çıkarmak zorunda kaldı ve ben sadece iki gece burada kalacağım. Bu kutlamalar biter bitmez, kızımınla birlikte Westhill'e geri döneceğim.

Güvenli ve izole bir yere.

Çocukların beni daha küçük oturma odalarından birine götürmesine izin verdim ve Thea'dan yanmış bir kurabiyeyi kabul ettim. Yenilebilir bir yiyecekten çok hokey diski gibi görünüyordu. Thea umut dolu bir gülümsemeyle beni izlerken, onu ısırdım, ya da en azından ısırmaya çalıştım.

"Beğendin mi?"

"Lezzetli," dudaklarımdan kırıntılar düşerken yüzümü buruşturarak başımı salladım. Dişimi kırmış olabileceğimden biraz endişelenerek kurabiyenin içindeki parçaları çiğnedim. Thea gülümsedi ve daireler çizerek döndü.

Flora kurabiyesine şüpheyile bakar. "Yanmış gibi görünüyor."

Thea'nın yüzü düşer ve Flora bana bakar. Ona anlamlı bir bakış atarım ve o da kurabiyeden bir ısırık alır, abartılı bir ses çıkarır ve karnını okşar. "Leeeeezzetli," der.

Thea'nın yüzü aydınlanır ve iki kız oynamak için koşarak uzaklaşır. Flora gözden kaybolunca sinirlerim biraz gerilir, ama derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalışırım. O Farcliff Kalesi'nde —Westhill dışında onun için en güvenli yer.

Charlie çöp tenekesine başını sallar. "Çabuk, Thea bakmıyorken."

Gülümserim ve yanmış kurabiyeleri çöpe atarım. "O pek de iyi bir aşçı sayılmaz."

"Evet, pek sayılmaz," Charlie gülüyor.

Kardeşim bana bir bira uzatır ve yanıma oturur. Bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemez, ta ki Charlie sessizliği bozana kadar.

"Geldiğin için teşekkürler." Bana bakar, gözleri beni delip geçer.

.

Kalbim sıkışır. Bu etkinliği kaçırmayı nasıl düşünebilirdim ki? Bu onu öldürürdü. Ben bir münzevi ve biraz da pislik olabilirim, ama Charlie benim ve kardeşim Damon için her şeyi yaptı. Kendi babamızı araştırdı ve eski Kral'ın annemizi öldürdüğünü keşfetti. Bu şok edici olaydan sonra, Charlie istemese de tahta çıktı.

İşlerim kötüye gittiğinde, bana Westhill Sarayı'nı verdi.

Kardeşim iyi bir adam ve en azından onunla birlikte onun on yıllık yıldönümünü kutlamak için burada olmak benim için bir görev.

Charlie boğazını temizler. "Farcliff Kalesi'ne geri dönmek nasıl bir duygu?"

"Garip."

Kral homurdanır.

"En son buraya geldiğimde yüzüm kesilmişti ve resmim tüm gazetelerde yayınlanmıştı."

"İyi hatırlıyorum." Bana bir bakış attı ve bir yudum bira içti. "Onunla tekrar konuştun mu?"

"Kiminle? Paulette mi? Hayır, tabii ki. Onun yüzünü bir daha görmesem bile, bu çok erken olur. Yanağımın tekrar kesilmesini istemiyorum ve onun yanında olarak Flora'yı tehlikeye atamam."

Charlie, yan kapı açılırken onaylayarak hafif bir ses çıkarır. Ortanca kardeşim Damon, kafasını içeri sokar. Beni görünce yüzünde bir gülümseme belirir. Bana doğru büyük adımlarla yürür ve beni kucaklar. Yıllar içinde biraz kilo almıştır, ama yüzündeki çökük çizgiler kaybolmuştur. Mutlu görünüyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, ben de mutlu olmaya başlıyorum.

Büyüdüğüm kalede kardeşlerimle buluşurken, neredeyse rahat hissediyorum. Buraya gelirken kalbimi saran korkularım hafiflemeye başlıyor ve hatta gülümsüyorum.

"Yarınki tören televizyonda yayınlanacak." Charlie sonunda konuşmayı iş konusuna getiriyor. "Şatoda başlayıp kasabada bir geçit töreni yapacağız."

Birayı yudumlarken başımı sallıyorum. "Tamam. Ne yapmamı istiyorsun?" "Sadece yanımda otur ve güzel görün."

"Kolay," diye gülümsüyorum. "On beş santimlik bir yara izi olsa bile, ikinizden de daha yakışıklıyım."

Farcliff'teki ilk gecem beni sahte bir güvenlik hissine kapılmama neden oluyor. Buraya geri dönmek garip, ama neredeyse kendimi rahat hissediyorum. O gece eski yatak odamda uyuyorum ve yeğenlerim yatağımın üzerinde zıplarken uyanıyorum. Normal bir insan gibi ailemle kahvaltı yapıyorum.

Flora'nın uğur taşı cebimde duruyor ve kalbime tedirginlik çöktüğünde ona dokunuyorum.

Flora burada mutlu görünüyor. Kuzenleriyle her zaman iyi geçinmiştir, ama Farcliff'te olmak onu daha da heyecanlandırmış gibi görünüyor. Enerji seviyesi yüksek ve yanakları kızarmış. Sağlıklı görünüyor. Charlie'nin davetini aldığımdan beri ilk kez, Farcliff'e geri dönmenin iyi bir fikir olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

Ama tören başladığında, ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

Büyük Salonda başlıyoruz ve kalabalığın içinde bir daha asla görmek istemediğim bir yüz görüyorum.

Paulette.

Sadece bir saniye sürer ve sonra ortadan kaybolur.

Gözlerimi kırıştırıyorum, hayal mi gördüm diye merak ediyorum. Beynim bana oyun oynuyor olmalı. Uzaklaştırmaya çalıştığım tüm o anılar yüzeye çıkıyor.

Paulette asla kaleye kabul edilmezdi. Tabii ki o değildi. Bu imkansız. Hayal görüyorum.

Kafamı sallayarak kardeşime dönüyorum.

Kral Charlie bir konuşma yapıyor ve odadaki kalabalığa kollarını açıyor. Alkışlar patlıyor. Ellerimi çırpıyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. Bakışlarım eski sevgilimin yüzünü gördüğüm yere kayıyor.

Flora'nın omuzlarına koruyucu bir şekilde kolumu attım. Hayal görüyordum. Öyle olmalıydı.

Charlie, Damon ve eşleri Elle ve Dahlia'yı takip ederek ana çift kapıdan dışarı çıkıyorum. Bizi görmek için sokaklara dizilmiş kalabalığa el sallayabilmek için kraliyet arabalarına, üstü açık arabalara biniyoruz.

Hava ve duruma çok uygun. Ama benim için hiç uygun değil.

Çok açık. Çok halka açık. Çok maruz kalıyoruz.

Flora elini elime sokar ve cesaret verici bir şekilde sıkar. *Onu* teselli eden *ben* olmam mı gerekir? Ben onun babasıyım. Yetişkin olan benim. O sadece altı yaşında bir kız çocuğu.

Her zamanki gibi beni şaşırtıyor. Beni kaldırıyor ve ihtiyacım olduğunda bana yardım ediyor, bir çocuğun sahip olması gerekenden daha fazla güç veriyor.

Derin nefes almak zor geliyor. Arabalar kale kapısından çıktığında ve kalabalığı ilk kez gördüğümde, bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Sokaklarda ilerlerken Flora kalabalığa el sallıyor ve en göz kamaştırıcı gülümsemesini gösteriyor. İnsanlar onu işaret edip fotoğraflarını çekiyorlar ve kızımı görenlerin heyecanının dalgalarını duyuyorum.

Bütün şehir coşku içinde. Havada çılgın bir enerji var, dilimde elektriksel bir tat bırakıyor. Kalbim düzensiz atıyor ve ağzım rahat hissedemeyecek kadar kurumuş.

Çıplak, teşhir edilmiş durumdayım.

Flora da öyle. İnsanların onu işaret ettiğini görebiliyorum — kamuoyunun gözünden uzak tutulan gizemli prensesi. Doğumu çok fazla tartışmaya yol açan genç kızı. Benim için dünyadaki tek anlam ifade eden kişiyi.

Damon bana yaslanıyor. "İyi misin?"

Yutkunuyorum. "Ben iyiyim. Sadece kalabalıktan hoşlanmıyorum." "Westhill'de çok izole bir hayat sürüyorsun." "Belki."

Sokaklarda sıralanan insanlar tek bir insan kitlesine dönüşüyor. Tek tek yüzleri ayırt edemiyorum. Tek duyduğum, gittikçe daha da yüksek sesle çığlıklar. Kollar sallanıyor, ağızlar bize bağırarak için açılıyor ve gözler beni delip geçiyor.

Bir anda, altı yıl öncesine geri dönüyorum.

Aynı yüzler, aynı sesler, ama aynı çığlıklar değil. Bugün sevinç içindeler. O zamanlar ise tehditkârlar.

Elim yüzüme uçar ve yara izim dokunulduğunda sıcak gelir. Yüzümü yakar, o günün görüntüleri zihnimi yeniden doldururken yüzümü tekrar keser.

Damon elini koluma koyar ve hafifçe sıkar. Nefesimi yutarak, kendimi kontrol etmeye çalışırken şoförümüzün arkasını

Damon elini koluma koyar ve hafifçe sıkar. Nefesimi yutar, kendimi kontrol altına almaya çalışırken şoförümüzün ensesine bakarım. Flora diğer tarafımdaki kalabalığa el sallar ve ona durmasını söylememek için tüm irademi kullanırım.

Sinirlerim gergin. Bu hissi biliyorum, daha önce de yaşadım. İçimdeki canavar kaçmaya çalışıyor. Titriyorum, koltuğumda titriyorum, kendi vücudumun kontrolünü korumaya çalışıyorum.

Damon'un eli ön kolumda ağırlaşıyor. Kalbim deli gibi atıyor ve nefesim kısa, kesik kesik. Yeterince hava alamıyorum. Ciğerlerimi dolduramıyorum. Göğsümde bir ağırlık var ve dev bir el kafamı sıkıyor.

Sonra yapmamam gereken tek şeyi yapıyorum. Kalabalığa bakıyorum...

...ve onu

görüyorum.

Paulette.

Altı yıl önce olduğu kadar çekici ve zehirli görünüyor. Vücuduna yapışan bir elbise giymiş, mükemmel, baş döndürücü vücudunu sergiliyor. Pembe dudakları acımasız bir gülümsemeye kıvrılıyor ve gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyor.

Gözlerimiz buluştuğu anda, kalabalığı geri tutan barikat yıkılıyor. Arabamıza, bana, Flora'ya koşuyorlar.

İnsanlar çığlık atıp öne atılıyor, panik içimde büyürken arabamıza doğru koşuyorlar...

...ve canavarla olan savaşı kaybederim.

Yaram zonkluyor, kalbim hızla atıyor.

Ve kükrerim.

Flora'nın üzerinden atlayarak arabanın kapısını açarım. Kalabalığa doğru atılırım. İnsanlar benden uzaklaşırken tezahüratlar bağırırlara dönüşür. Onlara doğru uçarım, kükreyerek ve kollarımı çılgınca sağa sola sallayarak. Yumruğum birinin çenesine çarpar ve bir kez daha kükrerim. Kendimi gittikçe daha da küçültürüm, vahşiliğin beni ele geçirmesine izin veririm. Ağzımda kanın tadını alırım, damarlarımdan akan adrenalinle beslenirim.

Kalabalığa doğru koşarken çığlıklar beni daha da coşturur. Görüşüm bulanıklaşır. İnsanlar bariyerin arkasına kaçarken, gözlerimde fotoğraflar parlar.

Kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyorum. Ailem arkamda çığlık atıyor, kalabalık ise önümde çığlık atıyor. Kalabalığın kenarına ulaştığımda, barikatın devrilmemiş kısmına yaslanıp üzerine tırmanıyorum ve hayatımı mahveden kadını kalabalığın içinde arıyorum.

Onun kafasını omuzlarından koparacağım. O benim yüzümü kestiği gibi, ben de onun yüzünü keseceğim. Kızımı incitmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım. *Öldüreceğim, öldüreceğim, öldüreceğim.*

Ama o gitti.

Belki de başından beri hiç orada değildi.

Barikatı sıkıca tutarken göğsüm inip kalkıyor, yüzlerce korkmuş göz bana bakarken kameralar flaşlarını patlatmaya devam ediyor. Akıllı telefonlar bana doğrultulmuş durumda, ben ise onlara bakıyorum ama hiçbir şey görmüyorum.

Bir kol beni barikatın üzerinden çekiyor. Başka bir arabaya sürükleniyorum, kapı kapanana ve arabayla uzaklaşana kadar çırpınıp çığlık atıyorum.

BEŞ JO

BURNU televizyon ekranından birkaç santim uzakta. Prens Gabriel'in kalabalığa doğru atladığını izlerken nefesim kesiliyor. Vahşi görünüyor. Televizyon ekranında bile gözlerinin beyazlarını görebiliyorum. Alnında ter damlaları var ve yanakları kıpkırmızı.

Kızı arkasındaki arabada ağlıyor ve benim dudaklarım titriyor. Haberler Prens Gabriel'i paramparça ederken, onun için kalbim parçalanıyor. Onun patlaması tüm töreni gölgede bırakıyor ve muhabirler Prens'in çöküşünün her anını incelerken, Flora'nın ağlayan yüzü ekranda donmuş kalıyor.

Ailem onun sorunlu olduğunu söylerken bunu mu kastetmişti?

Kaşlarım çatılırken elimi göğsüme koydum. Prens Gabriel'in kalabalığa verdiği tepki sonsuz bir döngüde tekrar tekrar gösterilirken gözlerim yaşardı.

Kanal, olayı farklı açılardan, yavaş çekimde, normal hızda, defalarca tekrar tekrar gösteriyor. Resmi televizyon kayıtları arasında, grenli, titrek akıllı telefon görüntüleri yer alıyor. Prens Gabriel tekmeleyip bağırarak arabaya sürükleniyor ve tüm tören çılgınca bir hasar kontrolüne dönüşüyor.

Prens Gabriel'in yumrukladığı adamla röportaj yapıyorlar, adam prensi hayvan olarak nitelendiriyor. Yanağımdan bir damla gözyaşı akıyor. Prens'in patlaması sebepsizdi, ama medyada ona davranışları düpedüz vahşice.

Koltuğuma yaslanıp derin bir nefes alıyorum ve gözyaşımlı siliyorum. Muhabirler Prens'in saldırısını bir kez daha tekrar ederken, içimde bir tiksinti yükseliyor ve televizyonu kapatıyorum. Uzaktan kumandayı bir kenara atıp iç çekiyorum ve avuçlarımla gözlerimi ovuyorum.

"Onlar hayvanlar, değil mi?" arkamdan bir ses geliyor.

Dönüp baktığımda, Bayan Grey'in başının kapıdan dışarı çıktığını görüyorum. Yeni evim olan Bahçıvan Kulübesi'ndeyim. Burası, ağaçlık bir alanda gizlenmiş

Westhill Sarayı'nın arka bahçesinde, ağaçların arasında gizlenmiş durumda.

Kaleyi yöneten mantıklı kadın Bayan Grey kapıdan içeri girer. Kafasını sallar. Tuz ve biber rengi saçları düşük bir topuz halinde toplanmıştır ve ellerini önlüğüne siler. "Basın, demek istiyorum. Krala odaklanmaları gerekirken zavallı Prens Gabriel'e böyle saldırıyorlar. Ve zavallı Bayan Flora! Bu, onun ilk halka açık görünüşünü mahvetti."

"Ne oldu? Birden sinirleri bozulmuş gibi görünüyordu."

Bayan Grey tıslar. Cebinden bir bez çıkarır ve rafları silmeye başlar. Ailem eşyalarının çoğunu burada bırakmış, bu da geri döneceklerini düşündüklerinin iyi bir işaretidir. Babam da benim gibi hevesli bir okurdur ve kulübede raflarca kitabı vardır. Çocukluğumdan kalma tüm kitaplarım da hâlâ onda duruyor.

Bayan Grey bana bakmadan kitapların tozunu alıyor. "Prens Gabriel karmaşık bir adamdır," diyor, benim soruma tam olarak cevap vermeden. Ellerini beline koyup bana dönüyor. "Neyse. Buraya ihtiyacın olan her şeyin olup olmadığını kontrol etmeye geldim."

Başımı sallıyorum. "Her şeyim hazır."

"Diğer personel ve ben bugün senin için küçük bir hoş geldin yemeği hazırladık. Dün yorgun olacağını düşündük, ama seni kaleye resmi olarak hoş geldin demek istiyoruz."

"Gerçekten mi?" Kaşlarım havaya kalkar. "Vay canına, ben... Teşekkür ederim."

Bayan Grey bana gülümser ve kalbim kıpır kıpır olur. Dün geldiğimden beri, beni hiç bu kadar hoş karşılayan altı kişi ile tanıştım. Belki de uzun süredir New York'ta yaşadığım ve yabancıların bana kaba davranmasına alışkın olduğum içindir. Belki de Farcliff'e geri döndüğüm için mutluyumdur.

Sebep ne olursa olsun, Westhill'de kalbimi ısıtan bir topluluk duygusu var. Buraya gelmenin hem kendim hem de ailem için doğru karar olduğunu hissettiriyor.

Bayan Grey kapıyı işaret ediyor ve ben onu takip ederek ana kaleye geri dönüyorum. On dakikalık yürüyüş boyunca bana arazinin çeşitli bölgelerini gösteriyor.

"Burası hizmetçi girişı," diyor. "Yani her gün buradan girip çıkacaksın. Öğle yemeğini öğlen saatlerinden bir'e kadar servis ediyoruz. Ayakkabıların kirliyse burada temizle. Mutfağın her yerine kir yaymanı istemiyorum. Baban bu konuda tam bir kabustu."

Babamın Bayan Grey ile karşı karşıya geldiğini hayal ederek gülümsüyorum. Onunla ters düşmektense kansere yakalanmayı tercih ederdi herhalde.

Kalenin hizmetkarların kaldığı bölümündeki koridorlar ikimizin yan yana yürümesi için biraz dar olduğundan, ben onun arkasına geçiyorum. Birkaç banyoyu, bir çamaşır dolabını ve son olarak mutfakları gösteriyor. Tencerelerin ve tavaların çınlama seslerini, karışan sesleri ve bolca kahkahayı duyabiliyorum.

Köşeyi dönüyoruz ve burnuma lezzetli bir koku geliyor. Kokuyu içime çekiyorum ve memnuniyetle iç geçiriyorum.

"Bu bir rosto mu?"

"Tüm garnitürleriyle birlikte," diyor Bayan Grey gülümseyerek. "George harika bir aşçıdır, krallara layık." Göz kırıyor.

George bana selam veriyor. Beyaz bir aşçı ceketi ve ona uyan bir şapka giyiyor. "Hizmetinizdeyim, madam."

Saçları simsiyah, şapkasının altından kalın bukleler halinde dışarı çıkıyor. Hafif bir Fransız aksanı var.

"Harry'yi zaten tanıyorsun," diye devam ediyor Bayan Grey. Genç adama başımı sallayarak selam veriyorum. Harry Brooks iri ve güçlü bir adam, babamla bahçede saatlerce çalışmaktan bronzlaşmış bir teni var. Onunla dün, gül bahçesini ilk kez gezdiğimde tanıştım. Bana göz kırıyor ve ben kızarıyorum.

"Bu Samantha," diye devam ediyor Bayan Grey. "Ev işleri müdürü."

"Sam," diye düzeltir genç kadın. Kıvrık kızıl saçları ve kızıl yanakları var, onu hemen sevdim. "Sen Jolie misin?"

"Jo," diyorum ve ikimiz de birbirimize gülümsüyoruz.

Bertrand, Prens Gabriel'in kişisel uşağı da dahil olmak üzere bir düzine kadar personelle tanıştırdım. Bertrand uzun boylu, kel ve kıvrık burunlu bir adamdı. Bana hiçbir şey söylemedi, ama derin bir reverans yaptı ve keskin, koyu renkli gözleriyle beni inceledi.

Sam'in yanına oturuyorum ve George'dan bir tabak alıyorum.

"Westhill'e hoş geldin," diyor derin, dostça bir sesle. "Ailenizi çok severdik. Senden hep övgüyle bahsederlerdi."

Burada kendimi evimde hissetmem sadece birkaç dakika sürer. Yıllardır tek başıma yaşıyorum, geçimimi sağlamak için mücadele ediyorum; bu benim için neredeyse kabul edemeyeceğim kadar fazla.

Personel yemek boyunca birbirleriyle gülüşüp şakalaşıyor. Çoğu hayatları boyunca bu kalede çalışmış ve yaşamış. Burası büyük bir aile gibi. Yemek bittiğinde hem kalbim hem de midem dolmuş durumda. Gülmekten yanaklarım ağrıyor ve buraya gelmekle doğru kararı verdiğimden hiç şüphem yok.

Harry boş tabağımı alıyor ve kapıya doğru başını sallıyor. "İsterseniz size bahçeyi gezdirebilirim. Gül bahçesinde yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Harry'nin gözlerindeki ışıltı beni rahatsız ediyor, ama ben sadece gülümser ve kabul ederim. Kapıya doğru yürürken, eli belimin altına kayar ve ben geri çekilir, boğazımı temizlerim.

Dokunuşu çok ısrarcı geliyor ve bundan hoşlanmıyorum.

Yine de, bu sıkı sıkıya bağlı gruba kollarını açarak kabul edildim ve Harry de onlardan biri. Siyah saçlı ve objektif olarak çok yakışıklı. Buradaki ikinci günümde kaba davranmak istemiyorum. Sadece Harry bana her gülümsediğinde, rahatsız edici bir his omurgamdan yukarı doğru yayılıyor.

Harry beni dışarıya, bir golf arabasına götürüyor. Yola çıkıyoruz. Harry çeşitli alanları gösterirken ben üstümdeki tutamağa tutunuyorum.

"Önce dereye gideceğiz. Burası şato arazisinin en vahşi bölgesi. Aslında koruma altındaki bir vahşi yaşam rezervi, bu yüzden orada pek iş yapmıyoruz. Korucular burayı izliyor." Rezervin kenarındaki küçük tuğla binaya başını sallıyor. Ormanlık alanın çevresinde ilerliyoruz ve Harry bana bakıyor.

"Güzelmışsin," diyor. "Beklediğimden daha güzel."

"Şey, teşekkürler?" Kaşlarımı çatıyorum. Bu bir iltifat mıydı? "Evet, ama bugün olduğu gibi bu kadar çok yemeye devam edersen muhtemelen birkaç kilo alacaksın." Bana bir bakış atar, gözlerini vücudumun üzerinde gezdirir. Rahatsız bir şekilde koltuğumda kıpırdanırım, cevap veremem. Bu tur ne kadar sürecektir? Umarım uzun sürmez.

Harry, arazinin batı ucundaki çit labirentine doğru sürer. "İçeri girmek ister misin?"

Uzun çitlere bir göz atıp boğazımı temizliyorum. En son olmak istediğim yer, Harry'nin dolaşan gözleriyle - ya da dolaşmaya meyilli olabilecek diğer vücut parçalarıyla - bir labirentte sıkışıp kalmak.

Kafamı sallıyorum. "Belki başka bir zaman. Bugün gül bahçesinde biraz iş yapmayı umuyordum."

"Hemen işe koyuluyorsun, ha?"

"Bu yüzden buradayım." Garip bir şekilde gülümserim ve Harry golf arabasını kaleye doğru çevirir.

"Biliyorsun, Prens Gabriel gül bahçesini çok sever. Umarım onun standartlarına uygun şekilde bakımını yapabilirsin." Harry bana bakarak, sanırım en haylaz gülümsemesini gösterir.

Ben başımı sallarım. "Güven oyu için teşekkürler." "Biraz gerginsin, değil mi?"

Cevap vermediğimde Harry devam eder: "Evet, Prens babanıza oldukça sert davrandı. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Ne demek istiyorsun? Babama nasıl sert davrandı?"

Bunun Prens Gabriel'in geçit törenindeki patlamasıyla bir ilgisi var mı? Prens Gabriel gerçekte nasıl biridir?

"Bilirsin, Majesteleri güllerin nasıl bakılması gerektiği konusunda çok titizdir."

"En iyisinden öğrendim, bu yüzden başa çıkabileceğime eminim. Tur için teşekkürler." Golf arabası tamamen durmadan önce atlıyorum. Harry elini bana uzatıyor, sonra fikrini değiştiriyor. Bana sırtlıyor ve göz kırparak uzaklaşıyor.

Onun uzaklaşmasını izlerken, ensemdeki tüylerimi diken diken eden hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. Dün Harry Brooks, Westhill'in en genç baş bahçıvanı olduğunu söylemişti. Sanırım babamın gül bahçesinin sorumlusu olmasına kızgın.

Bana bir tehdit oluşturup oluşturmadığını ise bilmiyorum.

Onun çoğunlukla zararsız olduğunu ve belki de kızların ona asılmaya alışkın olduğunu düşünmeye meyilliyim. Harry kaslı ve oldukça yakışıklı, ama ben başka bir kendini beğenmiş, kibirli pislikle yeni ayrıldım. Bir başkasıyla yatmaya niyetim yok.

Westhill'deki konumumu tehlikeye atacak herhangi bir romantik ilişkiye girmek, yapmak istediğim en son şey.

Kafamı sallayıp Westhill Gül Bahçesi'ne geri dönüyorum.

Sarayın bahçesini çevreleyen çitlere benzer, alçak bir ferforje çitle çevrilidir. Kapıyı iterek açarım. Dün içinden geçtiğim ön kapının minyatür bir versiyonudur.

Güller yeni tomurcuklanmaya başlamış, ben de aralarında yavaşça yürüyorum. Babam her zaman bir gül bahçıvanı olduğu için, bu çiçeklerle çevrili bir ortamda büyüdüm. Westhill Sarayı'nda bu göreve geldiğinde, onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Şimdi ise onu gururlandırma sırası bende.

Parmağımı minik gül tomurcuklarından birinin üzerinde gezdirerek, yoğun geçen birkaç günün ardından kalbimi sakinleştiriyorum. Yavaşça dönerek, önümüzdeki birkaç ay içinde benim küçük krallığım olacak bu küçük araziye gözden geçiriyorum.

Temiz havayı içime çekince, zihnim fikirlerle dolmaya başlar. Değerli deri kaplı defterimi çıkararak güller için yapılması gereken her şeyi not alırım ve sonra tekrar cebime koyarım.

Aklım otobüste yazmaya başladığım hikayeye geri dönüyor. Kulübeye doğru yürürken gülümsemeden duramıyorum. Bir torba malç alıp, hikayemi düşünürken, ihtiyaç duyulan yerlere sermeye başlıyorum.

Ailemin sıkı çalışmasıyla çevriliyim ve onları gururlandırmak istiyorum. Yıllardır hissetmediğim kadar ilham doluyum. Sonunda, hayatımı yaşayabileceğim istikrarlı bir temele sahibim. Bir evim, yiyeceğim ve bakacağım bir bahçem var.

En önemlisi, fikirlerim var.

Bu gül bahçesinde ilham perimi bulduğumu düşünüyorum. Prens'ten uzak durmayı başarabilirsem, burada bir yuva kurabilirim.

ALT GABRIEL

Gece yarısı Westhill'e geri dönüyorum. Flora arka koltukta uyuyor ve ben sık sık aynadan ona bakıyorum. Kimseyi görmek ya da kimseyle konuşmak istemiyorum. Kontrolü kaybettiğimi biliyorum. Töreni mahvettiğimi biliyorum. Charlie'nin benden memnun olmadığını biliyorum.

Ama ne yapabilirdim ki?

Paulette *oradaydı*. Onu gördüm. Muhtemelen her şeyi o planladı — barikatın yıkılmasını ve kalabalığın ileriye doğru akın etmesini.

Flora'ya bakışını gördüm, antilop gören aslan gibi salya akıtıyordu. O kadın kötü ve kızımın yanına yaklaşmasını istemiyorum.

Tabii ki sinirlendim. Tabii ki içimdeki canavar ortaya çıktı. Nasıl çıkmasın ki?

Flora için her şeyi yaparım.

Westhill Sarayı'nın kapısından içeri girip arabayı garaja park ediyorum. Bertrand bana selam vererek eğiliyor. Ben Flora'yı kucağıma alırken, Bertrand tek kelime etmeden arabanın anahtarlarını benden alıyor.

Flora hafifçe homurdanıyor ama uyanmıyor. Nefesi zayıf ve Farcliff'e yolculuğun ona başka bir enfeksiyon daha bulaştırmasından endişeleniyorum. Onu sessiz koridorlardan geçerek Doğu Kanadı'na taşıyorum.

Westhill Kalesi, Farcliff Şehrindeki kaleden daha küçüktür, ama daha az süslü değildir. Kalenin bizim kanadına varır varmaz omuzlarım gevşer. Flora'yı yatağına yatırıp üstünü örterim. Işıkları kapatmadan önce rahat olduğundan emin olurum. Sonra yan odadaki hemşiremize giderim. Bana başını sallar ve Flora'nın odasına girip onu kontrol eder.

Sonunda rahat bir nefes alıyorum. Flora güvende. Ben güvendedeyim. Evimizdeyiz.

Kendi odama gidip ayakkabılarımı çıkarırım ve ayak parmaklarımın yumuşak halıya batmasına izin veririm. Kendi evimin sessizliğinde gerçeklik yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlar.

Her şeyi mahvettim. Bunu biliyorum.

Yatağa uzanıp ellerimle yüzümü ovuşturuyorum ve inliyorum. Charlie törenin ardından bana neredeyse hiç konuşmadı ve ben de onunla gerçekten konuşmadan oradan ayrıldım. Şimdi burada, Westhill'in sessizliği ve izolasyonunda, kendimi aptal gibi hissediyorum.

Neden kalabalığa saldırmak zorunda kaldım ki? Birini *yumrukladım*. Kendi tebaamdan birini yumrukladım! Ben bir prensim, Farcliff aşkına! Ne düşünüyordum ki? Medyanın benim hakkımda ne dediğini tahmin edebiliyorum. Muhtemelen yüzümün bıçaklandığı eski görüntüleri ve Paulette'e saldırdığım grenli videoları ortaya çıkarıyorlardır.

Belki de Flora hakkında konuşuyorlardır. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Flora için en son istediğim şey, onun medya ile karmaşık bir kavgaya sürüklenmesidir.

Paulette muhtemelen bunu çok seviyordur. Kitabının satışları tavan yapacaktır. Kitabı yıllar önce Farcliff'te yasaklanmış olsa da, hala ülkeye kaçak olarak sokulup, köhne kitapçılarda satıldığını biliyorum. Benim hakkımda yazdığı o saçmalıklar onu milyoner yaptı, beni ise bir münzeviye dönüştürdü. Hala yalanlarından para kazanıyor ve muhtemelen tüm bunları çok seviyordur.

Elimi çeneme sürterek yataktan kalkıyorum. Pencereye doğru gidip aşağıdaki Kraliyet Gül Bahçesi'ne bakıyorum. Gül çalıları hala burada, yakında gerçekleştirecek koku ve renk patlamasını yaratmak için sessizce çalışıyorlar.

Bir hareket gözüme çarptı. Garaj yolundaki kızdı. Çalıların arasında yürüyor, minik tomurcukları inceliyordu. Pencereyi araladım ve sesini duyabildim. Kaşlarımı çattım.

Onlara *şarkı söylüyor*.

Gölgelerin arasında saklanarak pencere çerçevesine yaslanıyorum. Marcel kızının adını ne demişti? Bana adını söylemiş miydi ki? Kaşlarımı çatarak onu izliyorum. Melodisinin sesleri bana doğru yükseliyor ve gözlerimin arkasındaki gerginlik azalmaya başlıyor. Farcliff'ten ayrıldığımdan beri beni rahatsız eden şiddetli baş ağrısı azalmaya başlıyor.

Kız penceremin altında durur, kaleye doğru bakar. Camdan uzaklaşırm, nedenini tam olarak bilmiyorum. Beni görmesi umurumda değil, burası benim kalem.

Yine de, onun için bu anı mahvetmek istemiyorum, çünkü ben böyle biriyim. Her şeyi mahvederim.

Kendi hayatımı mahvettim. Flora'ya bu hastalığı bulaştırarak sağlığını mahvettim. Charlie'nin törenini mahvettim.

Dokunduğum her şey küle dönüşüyor.

Yeni bahçıvanımın gözleri penceremden geçiyor ve onun derin bir nefes aldığını izliyorum. Sesi gittikçe zayıflıyor ve gül bahçesinden çıkıp Bahçıvan Kulübesi'ne doğru ilerliyor. Onu gözden kaybolana kadar izliyorum.

Ne tür bir genç kadın buradaki görevi kabul eder ki? Ne tür bir insan, krallığın ucundaki izole bir sarayda babasının yerini alır ki? Westhill'e gelenler ya burada büyümüş ya da bir şeylerden kaçan insanlardır.

Ben hangisi olduğumu biliyorum. Küçüklüğümden beri kendimden kaçıyorum.

Acaba o neden kaçıyor?

Bu gece uyuyamayacağımı zaten biliyorum. Doğrusu, çoğu gece uyuyamıyorum. Uykusuzluk, omzumda oturan ve göz kapaklarım düşmeye başladığında beni dürtten bir şeytan gibidir. Bazı geceler, şeytan kulağımda kahkahalar attığında, göz kapaklarım hiç kapanmaz. Böyle olduğunda, kalede ve bahçelerde dolaşırım ya da tavana bakarım. Hiçbir şey işe yaramazsa, atölyeme gider ve bütün gece ateşli bir şekilde resim yaparım.

Bu gece bahçeye inmeye karar verdim. Akşam hala biraz serin ama bu serinlik içimi hoş bir şekilde kaplıyor. Güllerin arasında dolaşırken, az önce durduğum pencereye bakıyorum.

Genellikle gül bahçesinde olmak beni sakinleştirir. Çiçekler etrafımda dolandır ve içimdeki canavarı bastırır. Ama bu gece huzursuzum. Gül çalılarının arasında dolaşıyorum, çiçeklere dokunmaya cesaret edemiyorum. Çok yaklaşırsam dikenleri beni batıracak, bunu biliyorum.

Güllerin kendi iradeleri vardır. Çiçek açtıklarında, gün boyu ve gece boyu şarkı söylediklerini duyabilirim. Öldüklerinde, yaprakları yüzlerce gözyaşı damlası gibi yere düşer. Şarkıları renkleri kadar çabuk solup gider ve bahçedeki sihir yok olur.

Bu gece, çiçekler tomurcuklanırken, bahçe yüzeyin hemen altında vızıldayan enerjiyle dolu gibi hissediliyor. Böyle bir enerji tehlikelidir. Bunu biliyorum, çünkü bu, derimin hemen altında sürekli akan enerjiyle aynıdır.

Derin bir nefes alıp bel hizasındaki çitin boyunca yürüyorum. Kapıda, gözüm küçük kahverengi bir deri defter yakalıyor. Eğilip onu almak için, ters çevirip sayfalarını karıştırıyorum.

Sıkı, karalanmış el yazısı bana bakıyor. İnsanlar ve yerler hakkında notlar, alıntılar, yarı bitmiş fikirler ve aceleyle yazılmış gibi görünen yapılacaklar listesi okuyorum. Bir yazarın defteri gibi görünüyor.

Parmağımı yalayıp sayfaları çeviriyorum, bu kelimeleri yazan kişinin zihnine gittikçe daha derine dalıyorum. Kitap fikirlerle dolu.

İlginçtir ki, kitapta anlatılan insanlar karanlık, mekanlar ise sefil. Diyaloglar keskin ve sert. Ne kadar süre orada durup, benim için hiçbir anlam ifade etmeyecek kelimeleri okuduğumu bilmiyorum. Sanki sahibinin zihninin derinliklerine açılan bir defter açmışım ve onun en içteki düşüncelerinin sayfalarını çeviriyormuşum gibi hissediyorum.

Karanlık düşünceler. Parçalanmış düşünceler.

Sonra bir sayfa daha çeviriyorum ve son bir yapılacaklar listesi görüyorum.

Gübreli güller, George'a kompost için yemek artıkları hakkında soru sor, daha fazla gübre al.

Dudaklarım gülümsüyor. Az önce açtığım, en içteki düşüncelerini ve imgelerini okuduğum bu zihin mi?

Bu, yeni gül bahçivanımın zihni.

Gözlerimi arazinin uzak ucundaki Bahçivan Kulübesi'ne çeviriyorum. Kendimi durduramadan, ayaklarım beni oraya doğru götürüyor.

Belki de defteri posta kutusuna atarım ya da kapının önüne bırakırım, ama kulübenin ışıkları hala yanıyor ve biliyorum ki

kapıyı çalmak için kendimi tutamayacağımı biliyorum.

Yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Derimin altında dolaşan tehlikeli enerji daha da çılgınca büyüyor ve derimdeki her bir kılın diken diken olduğunu hissedebiliyorum.

Çimler çiğ ile kaplı ve kulübeye vardığımda pantolonumun paçaları baldırlarımın ortasına kadar ıslanmış. Ön kapının önündeki paspasla ayaklarımı siliyorum ve binanın ön tarafına bakıyorum.

Marcel ve Violet ayrıldığından beri herhangi bir değişiklik olup olmadığını anlayamıyorum, çünkü aylardır kulübeye gitmedim.

Orada dururken, ilginç bir ses dikkatimi çeker. Sanki yeni gül bahçivanım ışık hızında klavyeye basıyormuş gibi, parmakların klavyeye vurma sesi. Kapıya doğru eğilip başka bir şey duyup duymadığımı dinlerim. Bir sandalye gıcırdar ve odada bir ileri bir geri yürümeye başladığında ayak sesleri duyulur.

Konuşuyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Orada başka biri mi var? Bu saatte kim onunla birlikte olabilir ki? Sevgilisi mi?

Bu düşünce neden beni rahatsız ediyor?

İçimde kirli, yeşil bir kıskançlık alevleniyor ve nedenini bile anlamıyorum. Bu kadının adını bile bilmiyorum ve onu hiç yakından görmedim.

Kimse cevap vermiyor. Yürüyüş duruyor, klavye sesleri yeniden başlıyor ve ses kesiliyor. Kendi kendine konuşuyormuş.

Defteri elimde çeviriyorum ve sonra yumruğumu kaldırıp kapısını çalmak için kaldırıyorum.

Yazma devam ediyor ve ben elimi tekrar indiriyorum. Deftere bakıyorum ve onun sözleri defterinden bilgisayar ekranına aktarıldığında nasıl göründüğünü merak ediyorum.

İç çekerek başımı sallıyorum.

Yine lanet bir yazar — her zaman bir yazar olur.

En azından bu kız yazılarında dürüst—ya da en azından defteri öyle görünüyor. Küçük deri ciltli defteri hoş geldiniz paspasına koyup, arkasını dönüp saraya geri yürüyorum.

YEDİ JO

"DEFTERİMİ GERİ GETİRDİĞİN İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM." Bayan Grey'e gülümsüyorum. "O şey beni akıl sağlığımı koruyor. Bütün hayatım o defterde! Şimdiye kadar yaptığım, yaptığım ve gelecekte yapacağım her şey o defterde yazıyor." Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Onu kaybetmek felaket olurdu."

Bayan Grey kaşlarını çattı. "Defterin mi?"

"Evet. Bu sabah kapımın önünde duruyordu. Kaybettiğimi bile fark etmemiştim."

"Ben hiçbir şey getirmediğim, Jo," diyor Bayan Grey omuz silkerek. "Başka biri olmalı."

Sam'e bakıyorum, o da omuz silkiyor. "Ben değildim. Harry olabilir mi?"

Harry Brooks'un habersizce evime gelmesi düşüncesi yüzümü buruşturur. Yüzümdeki ifade Sam'i güldürür.

"Harry'nin sana yaptığı turdan hoşlanmadın galiba?" diye sorar.

"Hayır, ben yaptım." Israr ediyorum. "Sadece..." Odada etrafa bakınıyorum, kalede geçirdiğim üçüncü günümde dedikodu yapmak istemiyorum.

Sam gülümser. "Merak etme. Anlıyorum."

Harry göğsünü kabartarak içeri girer. Genç bahçıvanlardan birinin kafasının arkasına hafifçe vurur, bahçıvan acı içinde bağırır.

Sam gözlerini devirir, ben de kıkırdamayı bastırıyorum.

Değerli defterimin bulunduğu cebime dokunuyorum. Harry'nin kapıma gelmesi düşüncesi beni pek rahat hissettirmiyor. En azından içeri girmek istemedi.

Sam omzuyla bana hafifçe dokundu. "Bugün kalenin içini gezmeye ne dersin? Kahvaltıdan sonra sana gezdirebilirim." "Gerçekten mi?"

"Bahçede çok meşgul değilsen tabii."

"Her zaman yapacak bir şeyler vardır, ama burayı görmekten memnuniyet duyarım. Çok büyük!"

Sam gülümser ve ağzına bir kaşık daha yulaf lapası atar. Ben yumurtalarım dönerim. Bir ısırık aldığım da, zevkle inlerim. "Bayan Grey, şaka yapmıyormuşsunuz. George bir usta. Çırpılmış yumurtanın bu kadar lezzetli olabileceğini bilmiyordum."

"Onun kremalı puflarını denemeden karar verme."

"*Choux a la crème*," George başını sallayarak düzeltir. "Onlara *crème puffs* demeyi reddediyorum." Omzuna bir çay havlusu atarak tıslar. Bize yargılayıcı bir bakış atan George, burnunu kıvrır. "Hepiniz kafirlerin tekisiniz."

Buraya geldiğimden beri gülümsemekten vazgeçmedim. Yeni bir aile bulmuşum gibi hissediyorum. Ailemin buradan ayrılmak istememesine şaşmamalı. Tek emin olamadığım kişi Harry, ama açıkçası o da fena değil. Bence sadece biraz garip. Umarım benimle flört etmeye çalışmaktan vazgeçer, o zaman ortam daha rahat olur.

Sam sandalyesini geri çekip tabağını temizledi. "Gidelim," dedi, kapıya doğru başını sallayarak. "Bayan Grey bizim için daha iyi bir şey bulmadan önce."

Tabaklarımızı kaldırıp mutfak kapısından dışarı çıkıyoruz. Sam beni dar bir koridordan geçerek çok daha geniş bir koridora çıkarıyor. Ayaklarım, karmaşık desenli yumuşak halıya batıyor. Tavan, taç pervazlarla süslenmiş ve kristallerle bezeli avizeler tüm odaya yumuşak bir ışık veriyor. Avizelerin üzerinde tavan rozetleri var ve onları görmek için boynumu uzatıyorum.

Bir dakika kadar yürüdüktan sonra koridordaki küçük bir oyuğa ulaştık. Parlak gümüş bir zırh bana bakıyordu.

Gülerek ona dokunmak için elimi uzatıyorum. "Bu şey nedir?"

"Görünüşe göre altı yüz yıllık falan." Sam bir parlatma bezi çıkarır ve parmağımın bıraktığı lekeyi siler. "Bunlar kalenin her yerinde var."

Yürümeye devam ediyoruz ve Sam bana bakıyor. "Peki, fuar için heyecanlı mısın?"

"Ne?"

Aniden durur ve bana bakar. "Anlamadım?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Az önce fuarın ne olduğunu bilmediğini mi söyledin? Westhill Kasabası Fuarı mı?"

Omuz silkiyorum. "Ünlü bir şey mi?"

"Jo! Bu Westhill'deki en büyük etkinlik!" "Tamam, peki, o zaman heyecanlandım."

Sam başını sallayarak homurdanır. "İnanamıyorum. Westhill'e geldin ve fuarı duymadın mı diyorsun?"

"Nedir o?"

"Tüm personel, tabii ki sağlık personeli hariç, yılın tek gecesi izinli oluyor. Onlar prensesin yanında kalıyor. Westhill kasabası tamamen değişiyor! Geçen yıl, aileniz gül satan bir stant açmıştı. Hayır kurumları için yaklaşık üç bin dolar topladılar."

"Öyle mi? Bana hiç söylemediler."

Sam başını sallar. "Harikaydılar. Onların kaçıracağına üzülüyorum. Bu yıl, görünüşe göre Westhill Belediye Başkanı profesyonel akrobatlar tutmuş. Bu büyük bir olay! Kanada ve Amerika'dan da insanlar geliyor. Hepsi hayır amaçlı." Bana gülümseyerek bakar. Cevap vermediğimde Sam başını sallar. "Göreceksin. Fuara gittiğimizde neden bu kadar önemli olduğunu anlayacaksın." Koridoru işaret eder. "Hadi, sana kütüphaneyi göstereyim."

Koridor sonsuza kadar uzanıyor ve çok sayıda resmi oturma odası ve yemek odasına açılıyor. Bu sırada Sam bana Westhill Kasaba Fuarı hakkında ayrıntılı bilgi veriyor. Ben başımı sallayıp heyecanlanmış gibi davranıyorum, ama bir kasaba fuarı ne kadar iyi olabilir ki?

Sonunda, yüksek kemerli çift kapıya varıyoruz. Farcliff arması ahşaba oyulmuş.

Sam bana gülümsüyor. "Kütüphane. Hazır mısın?" "Her zamanki gibi hazırım."

Kapıları açıyor. Hazır değildim.

Çocukken özel bir kütüphanem olmasını hayal ederdim. Gözlerimi kapatıp tavana kadar uzanan kitap raflarını hayal ederdim. Odanın her yerine kayar merdivenler ve büyük, rahat koltuklar olmasını isterdim.

Bunu gerçek hayatta goreceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte burada ve muhteşem. Hayallerimin kütüphanesi bana bakıyor. Hem korkutucu derecede görkemli hem de rahat ve konforlu. Kubbeli tavanın her tarafına karmaşık bir sahne resmedilmiş. Odanın en uzak köşesinde, duvarı kaplayan devasa pencereler, kale bahçesinin manzarasına bakıyor.

İçeri giriyoruz ve ben parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdiriyorum, yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. Pencerelere doğru ilerliyorum ve dışarıya bakarken hafifçe nefes veriyorum.

Sonra pencerenin yanındaki lüks koltuklardan birine oturuyorum. Boyalı tavana bakarak i çekiyorum. Üzerimde binlerce minik gl resmedilmiş. Resmin detaylarına dalarken dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor. Tıpkı ön kapı, gl bahçesini çevreleyen it ve kütüphane kapısındaki oymalar gibi. Burada her şey çok detaylı ve çok güzel. Nefesimi kesiyor.

Kalbim şarkı söylüyor. Sadece birkaç gün içinde, kapıcılarının uyuşturucu bağımlısı ve torbacı olduğu, farelerin istila ettiği New York'taki küçük dairemde *buraya* geldiğimi düşününce. Lksn kuşağına.

Farcliff Prensi ve kızı Prensese'in komşusu olarak yaşıyorum.

Tabii ki bu lüks benim değil. Ben sadece gl bahivanıyım ve Prens, abuk sinirlenen ve efsanevi öfkesi ile nl.

Tam olarak mükemmel bir komşu sayılmaz.

Sam ve ben burada olmamamız gerekirdi, ama yine de birkaç dakika daha bu anın tadını çıkarabilirim...

...kütüphane kapısı açılıp Prens Gabriel içeri girene kadar.

Sam iğlik atarak elini ağzına kapattı. Sanki yanmışım gibi kanepeden zıpladım, saçlarımı düzelttim ve Farcliff Prensi'ne yarı selam, yarı reverans yaparken kekeledim.

Prens bir adım daha yaklaşır ve nefesim kesilir.

Prens beklediğimden daha uzun ve daha geniş. Dar pantolon ve tişört giymiş, üzerine de özel dikim bir spor ceket giymiş. Ceket vücuduna tam oturmuş ve buraya aitmiş gibi görünmesini sağlıyor.

Tabii ki buraya ait. O Farcliff Prensi, Tanrı aşkına.

Peki ya ben? Bahçede çalışırken giydiğim kirli kot pantolon ve yırtık tişörtle mi?

Ben tam olarak Farcliff soylularından sayılmam.

Prensin keskin mavi gözleri benimkilere dik dik bakıyor. Kirli sarı saçları yüzünden geriye doğru taranmış, ama bir tutam saç alnına düşmüş. Bana doğru attığı her adım beni korku ve derin, çarpıcı bir heyecanla dolduruyor. Gözleri beni ateşe vermiş gibi hissettiriyor. Dudakları açılıyor ve bir an için, öpüşmenin tadı nasıl olur acaba diye merak ediyorum.

Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıyorum. Neden böyle bir şey düşünmeliyim ki?

"Burada ne yapıyorsun?" Prensin sesi alçak ve emredici. Midem, lezzetli bir sıcaklıkla dolarken kasılır.

"Biz tam çıkmak üzereydik." Sam ağırlığını bir ayağından diğerine aktarır, gözleri kapıya doğru kayar.

Prens Gabriel gözlerini benden ona çevirir ve elini kaldırarak onu durdurur. "Bu benim soruma cevap değil."

Bana tekrar baktığında, çenesinden geçip çenesini aşarak yanağına kadar uzanan soluk beyaz bir yara izi fark ettim.

Yarayı aldığında televizyonda haberleri izlediğimi ve o dönemde ilişkisiyle ilgili tüm söylentileri duyduğumu hatırlıyorum. Bu hafta törende yaptığı gibi, öfkeyle tepki gösterdiğini hatırlıyorum.

Yutkunuyorum.

Babam ondan uzak durmamı söylememiş miydi?

"Sen benim yeni gül bahçıvanımsın."

"Evet," diye cevap veriyorum, bu bir soru olmasa da. "Adın ne?"

"Jo."

"Jo," diye tekrarlar, dilinde ismimin tadını çıkarır.

"Jolie'nin kısaltması."

Sen sormadın ki. Konuşmayı kes, Jo.

Gözleri vücudumun üzerinde kayıyor ve ben hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Prens bana doğru bir adım daha atıyor ve sanki ciğerlerimdeki tüm havayı emiyormuş gibi hissediyorum.

Bu devasa odayı onun varlığı dolduruyor ve ben onun derin mavi gözlerinden başka hiçbir yere bakamıyorum.

"Defterini aldın mı?" Başını eğiyor ve bakışları kararıyor. Yüzünde bir şey beliriyor. Aşağılama mı, belki? İlgı mi?

Şoktan dudaklarım açılır ve Prens'in gözleri bu hareketi takip eder. Kendi dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkar ve karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissederim.

Farcliff Prensi defterimi benim için kulübeye geri mi getirdi?

Yanaklarım yanıyor ve cevap vermeye çalışıyorum, ama tek yapabildiğim kekelemek. Sonunda, ona teşekkür etmeyi başarır ve yine garip bir reverans yaparım. Prens elini sallayarak beni uğurlar ve tırnaklarını kontrol eder.

Kitaplığa yaslanarak gözlerini tekrar bana çevirir.

Evet, kesinlikle hor görme.

"Eşyalarını ortalıkta bırakmamalısın."

Öfke içimi kaplar. "Kasten ortalıkta bırakmadım ki. Düşürdüm," diye terslerim.

Kaşları kalkar. Ağzımı sıkıca kapatırım.

"Prensine böyle mi konuşulur?" Bana bir adım yaklaşır ve göğsümü korku kaplar. "Baban çok daha uysaldı. Onun yerini almak zorunda kalman ne yazık."

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

"Özel kütüphanemde bulunmana bakılırsa, *kurallara* uymakta onun kadar becerikli değilsin." Prens Gabriel son kelimeyi vurgular ve çenem gerilir. "Belki de burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlamak için biraz zaman ayırmalısın."

Çaresizce karşılık vermek istiyorum. Bana, ayakkabısının altındaki kirden daha değersizmişim gibi konuşmayı kesmesini söylemek istiyorum. Ona, benim burada olduğum için şanslı olduğunu, aksi takdirde gül bahçesinden mahrum kalacağını söylemek istiyorum.

Ama o Farcliff Prensi ve ben sadece Jo'yum.

Prens başını sallar ve bir adım yana çekilerek gidebileceğimizi işaret eder. Onun iznini beklediğim için kendimden nefret ediyorum. Çenem titrer ve çıkışa doğru yürümeye başlarım.

Ancak çıkmak için prensin önünden geçmem gerekiyor. Ona yaklaştıa kalbim hızla çarpmaya başlar ve ağızım kurur. Her adımda nabzım hızlanır, midemde bir sıcaklık hissedirim. Bu, fke ve arzunun karışımıdır ve bacaklarımın arasında hissettiğim sıcaklık yüzünden normal yürümekte zorlanırım.

Ondan hoşlandığım için kendimden nefret ediyorum. O tipik kibirli, bencil bir pislik. Prens hayatında parmağını bile kıpırdatmamış, ama unvanı "Prens" olduğu için benden daha üstün olduğunu düşünüyor.

Gözlerimi kapıdan ayırmak istemiyorum. Onun yanından hızla geçmek istiyorum ama kendime engel olamıyorum. Başımı eğip yürümeye alışkın biri değilim. Onun yanından geçerken çenemi kaldırıyorum ve Prens'in gözlerine bakıyorum.

Elimi eline alır.

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor ve öfke gğmde alevleniyor. Beni nasıl tutar? Bana *dokunur*? *Beni tutar*?

Nabzım damarlarımdan gm güm atıyor. Ona o kadar yakınım ki, taze, erkeksi kokusunu alabiliyorum. Elim dokunduğu yer yanıyor.

Prens avucumu ters çevirir ve beklediğimden daha nazikçe parmaklarını üzerinde gezdirir.

"Ellerin bir bahçıvanın elleri için fazla yumuşak." Gözleri benimkilere doğru kayıyor ve tüm vücudum yanıyor.

"Eldiven giyiyorum," diye terslerim, "ve uzun zamandır bahçem yok."

"Peki, sakın mahvetme."

Öfke.

Prens bana boş boş bakıyor ve ben çaresizce onun güzel mavi gözlerini oyup çıkarmak istiyorum.

Hâlâ elimi tutan Prens bana başını sallar. Gözlerim dudaklarına kayar ve bir kez daha düşüncelerim ihanete geçer. İyi pşr m? O vahşiliği, canavarca tarafı... başka şekillerde de ortaya çıkar mı?

İyi şekillerde mi?

Kapa eneni, beyin!

Sonunda Prens elimi bırakır ve o an sona erer. Kütüphaneden çıkıp arkamdan kapıyı kapatırım, nefesimi düzenlemeye çalışırken kapıya yaslanırım.

Sam orada beni bekliyor, dudağını ısıyor. "Oops," diye fısıldıyor. "Üzgünüm."

"Önemli değil." Başımı sallayıp gülümsemeye çalışıyorum, başım dönüyor ve bayılmamak için elimden geleni yapıyorum. "Bir ara onunla tanışmam gerekiyordu. Biraz pislik, değil mi?"

Sam'in gözleri büyür ve çilli yanakları doğal olmayan bir kırmızıya döner. Arkama bakar.

Umarım beni duymuştur. Bu doğru. O tam bir pislik.

Geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz.

"O yol ne?" diye soruyorum, koridoru işaret ederek.

"Orası Doğu Kanadı," diyor Sam fısıltıyla. "Orası Yasaktır. Prens odaları oradadır. Onun ve kızının odaları. Sadece onlar ve sağlık personeli oraya girebilir."

Koridora bakıyorum, sonra tekrar kütüphane kapısına. Kalbim hala deli gibi atıyor ve az önce olanları anlayamıyorum. Sam'in beni hizmetkarların odalarına geri götürmesine izin veriyorum. İşe dönmek için gül bahçesine çıktığımda hala sersemlemiş durumdayım.

SEKİZ GABRIEL

Yeni gül bahçivanımın kütüphaneden çıkmasını izliyorum ve göğsümden düşük bir homurtu yükseliyor. O burada olmamalıydı. Başka biri olsaydı, onu hemen kovardım.

Ama Jo değil.

Onun arkasından bakıyorum ve tüm vücudum titriyor. Onu istiyorum.

Onu, uzun zamandır kimseyi istemediğim bir şekilde istiyorum.

Onun bedenini, zihnini, ruhunu tüketmek istiyorum. Onu parçalara ayırıp, zevkten çıldırışını izlemek istiyorum. Çığlıklarını, inlemelerini, kahkahalarını duymak istiyorum. Onu tatmak, yutmak, yok etmek istiyorum.

Ateş bedenimde kükrüyor. Paulette ile ilk günlerimizden beri böyle hissetmemiştim. Bu his beni korkutuyor. Maniye kapılmaktan, kendimi tekrar kaybetmekten çok uzak olmadığımı biliyorum.

Ben iffetli biri değilim — son altı yıldır kadınlarla birlikte oldum. Hem de çok sayıda. Ama bu, bir ihtiyacı gerçekten karşılamaktan çok, kaşıntıyı gidermek gibiydi. Bertrand'ı arayıp bana istekli bir kadın, ya da iki, ya da üç tane getirmesini isteyebileceğimi biliyorum — ama ismi olmayan istekli bir kadın istemiyorum.

Jo'yu istiyorum.

Jolie'nin kısaltması.

Kanım damarlarımdan sıcak bir şekilde akıyor ve burnumdan yavaşça ve derin nefes alıyorum. Tavana bakıyorum ve ona karşı savaşı kaybettiğimi zaten biliyorum.

Gül bahçivanını takip edeceğimi zaten biliyorum. Onu sahipleneceğimi, mahvedeceğimi ve bunun beni paramparça edeceğimi biliyorum.

İçimdeki vahşilik serbest bırakılmayı bekliyor. Farcliff'teki törenden beri kendimi tutuyorum, kendimi ve çevremdeki her şeyi yok etme dürtüsünü beyaz

Kendimi ve çevremdeki her şeyi yok etme dürtüsünü zorla bastırıyorum.

Beni çileden çıkarmak için tek gereken, ceylan gözlü bir kız.

Daha doğrusu, başka bir lanet yazar, çünkü ilk seferinde çok iyi gitmişti.

Ama yine de, bir şeyleri mahvetmeyi seviyorum. Neden kendimi mahvetmeyeyim ki?

Kütüphaneden çıkıp Doğu Kanadı'na doğru yöneliyorum. Düşünmek için insanlardan uzaklaşmam gerekiyor. Oraya varmadan önce, kalenin önündeki büyük pencerelerin önünden geçiyorum. Üç araba yoldan geliyor.

Kaşlarımı çatarak, arabaların yaklaşmasını bekliyorum. Omuzlarım düşüyor.

Kardeşim, Kral, ve neden burada olduğunu biliyorum. Taç giyme törenindeki tavır ve duruşumdan dolayı beni tebrik etmek için gelmedi.

Onu karşılamak için ön kapıya doğru ağır adımlarla yürürüm. Araba konvoyu merdivenlerin önüne gelir ve Charlie ortadaki araçtan iner. Yüzü kararmıştır.

Arkasına bakıyorum ama başka kimse inmiyor. Ailesini getirmedir. Buraya sosyal bir ziyaret için gelmedi.

"Seninle konuşmam lazım," diyor merdivenleri çıkarken.

Başımı sallayarak kapıyı işaret ediyorum. Charlie tek kelime etmeden yanımdan geçip gidiyor. Onu takip ederek kalenin içinden geçip, gül bahçesine bakan küçük bir çalışma odasına varıyoruz.

"Kapıyı kapat," diyor Charlie bana bakmadan. Pencerenin yanında duruyor, ellerini arkasında kavuşturmuş dışarıya bakıyor.

Kapıyı kapatıyorum, göğsümde öfke alevleniyor. Kontrolümü yeniden kazanmak için mücadele ederken, öfke göğüs kafesimin içini gıdıklıyor, kemiklerimi titriyor. Charlie kral olsa bile, böyle konuşulmaya alışkın değilim. Burası *benim* kalem. *Benim* egemenlik alanım.

Kapının yanında durup onu bir süre izliyorum.

Sonunda kardeşim iç geçirip bana dönüyor. "Ne oluyor, Gabe?"

"Ne?"

"Ne? Cidden hiçbir şey yapmamış gibi orada durmaya devam edecek misin? Sana iki günlüğüne Farcliff'e gelip

. *İki gün* bile kendine hakim olamadın!" Başını sallar. "Sonra da tek kelime etmeden gittin ve şimdi orada durmuş 'ne' diye soruyorsun."

"Ne demeliydim ki? Ne yaptığımı biliyorum."

"Bilmem, belki başlangıç olarak 'özür dilerim' diyebilirdin?"

Kafamı sallayarak alaycı bir şekilde gülümsedim. "Bu ne işe yarar ki?"

Charlie bana sert bir bakış attı. Pencerenin önüne döndü ve derin bir nefes aldı. "Onuncu evlilik yıldönümümdü, Gabe. Kral olarak taç giydiğimden bu yana on yıl geçti, oğlumun doğumundan bu yana on yıl geçti. Sonra sen lanet bir kasırga gibi ortaya çıkıp her şeyi mahvettin."

"Neyi mahvettim? Tek yaptığım geçit töreninden erken ayrılmaktı."

"Kalabalığa saldırdığın videolar viral oldu, Gabe. Tören, benim hükümdarlığım kadar kaotik başladı. Peki ya kızın ne olacak?"

"Kızım ne *olmuş*?" Sesimde tehlikeli bir ton vardı.

Charlie gözlerime bakıyor. "Tanıtım ne olacak? Onu Farcliff toplumuna mı teslim ettin? Ha? Ya o ne olacak? Farcliff toplumunu siktir et. Biz oraya ait değiliz. Flora'nın karar vermesine izin vermeli değilsin?"

"Flora altı yaşında, yani hayır. Sabahları çoraplarının rengi dışında hiçbir şeye karar vermesi gerektiğini düşünmüyorum. Ben onun babasıyım ve onun burada, sağlık ekibinin bakımında ve Farcliff City'nin pisliğinden uzakta kalmasının daha iyi olduğuna karar veriyorum."

Charlie bir sandalyeye çöküp içini çeker. Arkasına yaslanıp bana bakar. Son on yılda Charlie isyankarlığını kaybetmiş ve gerçek bir kral haline gelmiştir. Mantıklı ve naziktir, ama hiçbir saçmalığı hoş görmez.

Benim saçmalıklarımı da.

"Bu durum değişmeli, Gabe," diye başlar. "Westhill'de saklanmayı bırakıp Farcliff Prensi olarak görevlerine geri döneceksin."

"Görevlerim mi?"

"Başlangıç olarak hayır işleri."

"Ben zaten hayır işleri yapıyorum."

Charlie kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi?"

"Bu kaledeki tüm insanları ben istihdam ediyorum, değil mi? Köyü ayakta tutuyorum? Kaleyi iyi durumda tutuyorum?"

"Buna hayır işi mi diyorsun? Lüks içinde yaşamaya mı?"

Charlie'nin haklı olduğunu bilsem de sinirleniyorum. Görevlerimi ihmal ettiğimi ve kendimi buraya kapatıp izole ettiğimi biliyorum. Bana kolaylık gösterdi, muhtemelen Flora yüzünden. Sorunlarımla başa çıkmak için zamanım, alanım ve kaynaklarım vardı.

Hiçbir şeyle ilgilenmek yerine, daha da izole oldum ve şimdi bu, sevdiğim insanlara zarar veriyor... kızım da dahil.

Charlie'nin haklı olmasından nefret ediyorum. Pencereye doğru yürüyüp çerçeveye yaslanıyorum, hiçbir şey görmeden dışarıya bakıyorum.

"Ee?" diye soruyor Charlie.

"Ne yani?" Çocuk gibi konuşuyorum, ama ne yapmam gerektiğini söylemelerinden nefret ediyorum.

"Başlama, Gabe."

Cevap vermiyorum.

Charlie iç çekiyor. "Peki, madem bu kasaba için çok iyi olduğunu iddia ediyorsun Westhill'den başlayabilirsiniz. Oraya giderken, belediye başkanını görmeye uğradım. Westhill Kasaba Fuarı için hazırlıklar yapılıyor, bu hafta yapılacak çok iş var. Ayrıca oldukça bakımsız bir topluluk bahçesi gördüm. Kütüphanenin yeni bir çatıya ihtiyacı var. Devam edeyim mi?"

"Ne yapmamı istiyorsun, domates mi ekim, yoksa insanların mısır köpekleri satmasına mı yardım etmemi?"

"Ve bunu yaparken gülümse. Aslında, belediye başkanı senin dunk tankına katılacağını duyunca çok sevindi."

"Su tankı mı?"

"Westhill'in harika sakinleri, para ödeyerek seni buz gibi bir su kovaasına atabilecekler."

Kardeşıme hareketsizce bakıyorum.

Gözleri parladı. "Ne? Bundan memnun değil misin?" "Şu anda ciddi misin?"

"Olabilirdiğince ciddiym, kardeşim. Belki birazcık kamuoyu önünde küçük düşürülmek, son altı yıldır sürdürdüğün bu kendinden geçme halinden seni kurtarır."

"Kendimi acındırmıyorum. Sadece insanları sevmiyorum."

"Sen Farcliff Prensi'sin, bu yüzden insanları sevmeyi öğrenmelisin."

"Hayır."

Charlie başını sallar. "Bu konuda söz hakkın yok, Gabe. Bunu yapmazsan, kendi başının çaresine bakarsın. Yani, *tamamen kendi başının çaresine*. Sen ve Flora bu kaleyi kullanamayacaksınız, kraliyetin kaynaklarından yararlanamayacaksınız. Artık emrinizde doktor ekipleri ya da güllerinizle ilgilenecek genç, güzel bahçıvanlar olmayacak." Charlie pencereye doğru başını sallar. "Onu ne zaman işe aldın ki?"

Gözlerim parladı.

Charlie kaşlarını kaldırır ve omuz silker. "Bundan sonra, yaptığın her şey Krallığa hizmet etmek için olacak."

Pencerenin önüne dönerek, hayal kırıklığımı gizlemeye çalışıyorum. Beni aptal bir su tankına sokmanın ne faydası olacak? Bunun Krallığa hizmeti ne olacak?

Dışarıda bir hareket dikkatimi çeker ve Jo'nun bahçeye doğru bir el arabası ittiğini görürüm. Alnındaki teri silmek için durur ve sonra güllere doğru ilerlemeye devam eder.

"Charlie..." diye başlıyorum, iç çekerek.

"Hayır," kardeşim sözümü keser. "Artık seçim şansın yok. Kendini geliştirmek için zamanın vardı ama hiçbir şey yapmadın. Farcliff'e geri dönüp tüm aileyi utandırdın, on yıllık evlilik yıldönümümü mahvettiğini söylemeye gerek bile yok. Krallığın kaynaklarıyla yaşamaya devam edeceksen, katkıda bulunacaksın."

"Aptalca bir su tankı nasıl *katkı* sağlar?"

Charlie'nin dudakları bir gülümsemeye kıvrılır. "Bunu, bu hafta beni rezil ettiğin için bir ceza olarak düşün. Bundan sonra, bir daha bu konuyu açmayacağıma söz veriyorum." Sandalyesinden kalkar ve bana bakar. "Ya bunu kabul edersin ya da işinden ayrılıp gerçek dünyaya katılırsın. Bu kalede dolaşırken ne tür pazarlanabilir beceriler geliştirdiğini bilmiyorum, ama şimdi onları kullanman daha iyi olur. Ya öyle yaparsın ya da domates eker ve mısır köpekleri satarsın."

O odadan çıkıp giderken beni pencerenin önünde bırakır.

Gül bahçıvanının birkaç bitkinin etrafına malç serpiştirdiğini izliyorum. Yaprakları okşuyor ve tomurcukları inceliyor. Her

hareketi narin ve hassastır. Sanki babasının güllerine bakmaktan daha önemli bir şey yokmuş gibi kararlı adımlarla yürür.

Jo'nun bir amacı var, mütevazı da olsa. Peki

benim neyim var?

İç çekerek pencereden uzaklaşıp Doğu Kanadı'ndaki odama geri dönüyorum.

DOKUZ JO

Gül bahçesine geri döndüğümde hala öfkeliyim. Prens nasıl bana böyle konuşabilir? Nasıl babamdan bahsedebilir? Babamın hasta olduğunu bilmiyor mu?

Kafamı sallayıp öğleden sonrasını çalışarak geçiriyorum. Kale mutfağında akşam yemeği yememeye karar verip Bahçıvan Kulübesi'ne doğru yola çıkıyorum. Dolaplarda bir kutu çorba gördüm, bu akşam yemeği için yeterli olacaktır.

Kaslarım ağrıyor ve zihnim yorgun. Westhill'de olaylı bir ilk hafta geçirdim. Biraz yemek yiyip yatağa uzanmayı iple çekiyorum. Belki bir film açıp kendimi kaptırırım.

Ancak bunu yapamıyorum, çünkü kulübeye girdiğimde kanepenin arkasında küçük sarı bir kafa görünüyor.

"Merhaba?" diyorum.

Genç bir kız dönüp gülümsüyor. Kanepeden kalkıyor ve zarif bir reverans yapıyor, benim yapabileceğimden çok daha nazikçe.

"Siz Bay Marcel ve Bayan Violet'in kızı olmalısınız. Geldiğinizi söylemişlerdi."

Kapıyı kapatıp başımı sallıyorum. "Öyleyim - peki sen...?"

"Flora." Elini uzatarak bana doğru yürüdü ve kolunun altında bir kitap olduğunu gördüm. Bakışlarımı fark eden küçük kız kitabı çıkardı. "Bay Marcel bazı akşamlar buraya gelip kitap okumama izin verirdi. Burası kaleden daha sessiz."

Onun yüzüne bakıyorum. Tanıdık geliyor ama tam olarak nereden hatırladığımı çıkaramıyorum. Onu daha önce bir yerde görmüştüm... ama ne zaman? Kafamı yoruyorum ama bu bilgi hafızamın sınırlarında kalıyor.

Kanepeye doğru başımı sallıyorum. "Sana katılabilir miyim?"

Flora geniş bir gülümsemeye karşılık veriyor. "Tabii ki hayır. Baban seni seveceğimi söylemişti."

Gülümsüyorum. "Sevindim."

Yan yana oturuyoruz ve Flora kitabına geri dönüyor. Kitabın bir roman olduğunu fark ediyorum ve kıza bakıyorum. Çok minik. Nasıl kitap okuyabiliyor ki?

"Kaç yaşındasın?"

"Altı buçuk," diye cevaplar, sayfadan gözlerini kaldırmadan.

Sonra anlıyorum.

Flora.

Yani, Prens Gabriel'in kızı *Prenses Flora*.

"Sen... sen...?" Boğazımı temizleyerek kekeliyorum. Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

"Ben prenses miyim?" diye sorar Flora. "Evet. Ama Bay Marcel senin için sorun olmayacağını söyledi." Sonunda kitabından başını kaldırır ve bana gülümser.

"Tabii ki sorun değil." diye cevap veriyorum. Kitaba tekrar bakıyorum. Nancy Drew'un bir polisiye romanı, tam da ben küçükken okuduğumun aynısı. "Bunu okuyabiliyorsun, ama daha yedi yaşında bile değilsin, değil mi?"

"Öğretmenlerim bana beşinci sınıf seviyesinde okuduğumu söylüyorlar," diyor Flora, dişlerini gösteren geniş bir gülümsemeye. "Çok okurum. Bazen hastalandığımda uzun süre yatakta kalmak zorunda kalırım, bu yüzden normal çocuklara göre okumaya daha fazla vaktim olur."

"Ben de eskiden çok okurdum."

Prenses başını sallayıp kitabına geri dönüyor. Ne söyleyeceğimi bilemeyince, dizüstü bilgisayarımı alıp biraz yazmaya karar veriyorum. Ne kadar gerçeküstü olsa da, Prenses'in yanında rahat bir sessizlik içinde oturup yazıyorum.

Bir süre sonra, kitabı kapatıp ayağa kalkar.

"Görüşürüz!" Cevap beklemeden Flora kulübeyi terk eder.

Onun arkasından, nutkum tutulmuş bir şekilde bakıyorum. Bu kadar akıllı, kibar, zarif bir kız nasıl o vahşi babadan doğabilir? *Onu* nasıl yaratabilir?

O andan itibaren Flora neredeyse her gün kulübeye geliyor. Bana yazdıklarımı soruyor, ben de ona kitap önerilerinde bulunuyorum. Bu kız neredeyse bir dahi. Kitapları benden daha hızlı okuyor, hatta okuduktan sonra hikayelerle ilgili eleştirilerde bile bulunuyor.

Ailemin onu sevip Gardener's Cottage'da serbestçe dolaşmasına izin vermesine şaşırmadım. Babam muhtemelen benim eski kitaplarımı özellikle onun için saklamıştı.

Bir bakıma, Flora ile geçirdiğim zamanlar — yan yana sessizce okuyup yazdığımız zamanlar — Westhill'deki ilk birkaç haftamın en keyifli anlarıydı.

Prese Gabriel'i bir kez pencereden gördüm, sonra iki hafta boyunca onu görmedim. Ama umurumda değil, kütüphanede bana aşıladığı enerji neredeyse dayanılmazdı.

Burada güllere bakmak için bulunduğumu kendime hatırlatıyorum, böylece babamın geri döneceği bir yeri olsun. Bunun dışında, yeni kitabımı bitirmem gerekiyor. Başka bir nedenle burada değilim. Prens için değil, ve kesinlikle herhangi bir haylaz arzuyu gerçekleştirmek için de değil.

Neredeyse her gün ailemle konuşuyorum ve babama güllerin fotoğraflarını bol bol gönderiyorum. Westhill'de hayata alışmak kolay. Uzun zamandır ilk kez, başarısızlığın eşiğindeymişim gibi hissetmiyorum. Aslında iyi gidiyormuşum gibi hissediyorum.

GÜNLER GEÇTİKÇE, yaklaşan Westhill Kasaba Fuarı hakkında daha fazla şey duyuyorum. Sam bana bundan bahsettiğinde yanakları kıpkırmızı oluyor ve ateşli turuncu bukleleri heyecandan zıplıyor. Bu heyecan bulaşıcı. Westhill'deki ilk birkaç haftamın sonunda, bahçedeki fiziksel işlerden vücudum yorgun düşüyor, ama zihnim Prens, yeni kitabım ve babamla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor.

Kaleye geldikten üç hafta sonra, Westhill Kasaba Fuarı resmi olarak açılıyor.

Sam'e göre bu, yılın en önemli etkinliği. Diğer çalışanlar gibi ben de buradan çıkıp biraz dinlenmek için sabırsızlanıyorum. Funnel cake, karamelli patlamış mısır, corn dog gibi her türlü yiyecek olacak. Dönme dolaba binmek ve karnaval oyunları oynamak da cabası.

Görünüşe göre, her yerden insanlar fuar için Westhill'e geliyor. Ne bekleyeceğimi tam olarak bilmiyorum. New York'ta yaşadıktan sonra, bunun o kadar heyecan verici olacağına pek inanamıyorum, ama kaleden uzak bir gece geçireceğim için mutluyum.

"Saat yedide hazır ol," diyor Sam fuarın açılış gecesi. Mavi gözleri parlıyor. Hizmetçi üniformasındaki kiri silkeliyor ve bana bakıyor. "Seni kulübeden almamı ister misin?"

"Mutfağa geleceğim, buradan çıkabiliriz." Flora'nın kulübeye resmi olarak girmesine izin verilip verilmediğini bilmiyorum ve onun başını belaya sokmak istemiyorum. Onu sadece birkaç haftadır tanıyor olmama rağmen, bu küçük kıza karşı garip bir koruma hissi duyuyorum.

"Harika," Sam gülümsüyor. "Fuarı çok seveceksin."

Kalenin çoğu personeli heyecanla dolup taşıyor. Prens Gabriel'in ifadesiz yüzlü uşağı Bertrand bile bugün birkaç kez gülümsedi.

Bahçede bitirmem gereken birkaç iş var, sonra da kulübeme gidip kendimi tazeleyeceğim. Mutfağa geri döndüğümde güneş batmaya başlamış olacak.

"Heyecanlı mısınız?" diye soruyor Sam, kolunu koluma takarak.

"Kesinlikle." Onun heyecanına ayak uydurmaya çalışıyorum, ama bir köy panayırının neden bu kadar ilgi çekici olduğunu anlayamıyorum. Her şeyin sürekli koşuşturma içinde olduğu ve istediğim her türlü yemeği yiyebileceğim New York'tan yeni taşındım. Şatodaki bu heyecanın, burada çok uzun süre kapalı kalmalarının bir sonucu olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Bir korna çalıyor ve Harry Brooks'u eski bir arabanın sürücü koltuğunda görüyorum.

"Hadi," diyor Sam gülümseyerek.

Bayan Grey bile bu gece en güzel elbisesini giyip dışarı çıkacak. Hepimiz Harry'nin arabasına binip, arkamızdan bir araba dolusu personel de bizi takip ediyor. Kendimize Westhill Kalesi Heyeti diyoruz. Harry dikiz aynasından bana bakıyor, ben de onun bakışlarının omurgamda yarattığı tüyler ürpertici hissi görmezden geliyorum.

Hâlâ şüpheliyim — ta ki Westhill Kasaba Fuarı'na varana kadar. Sonunda heyecanı anlıyorum.

Giriş, başımızın üzerinde yükselen devasa bir sarmaşık ve çiçek çelengi. İçeri girip fuar alanının üzerine asılmış binlerce parıldayan ışığı ve büyük bir alanda kurulan düzinelerce çadırı görüyoruz. Etrafımızda yiyecek ve oyunlar sunan stantlar var ve alanın uzak ucunda bir dönme dolap var.

Sam heyecandan zıplıyor. "Funnel kekleri *seviyorum*. Bütün yıl bunu bekliyorum!"

"Aslında hiç huni kek yemedim," diyorum ve onun beni fuar alanının daha içlerine sürüklemesine izin veriyorum.

"Pardon? Ay'da mı yaşıyordun?"

Yüzündeki öfkeye gülerek onu takip edip en yakın huni kek standına gidiyorum. Yakındaki küçük bir sahnede bir grup çalışıyor ve akrobatlar kalabalığın arasında dolaşıyor. Bu insanların nereden geldiğini bilmiyorum ama fuar alanı gülümseyen yüzlerle dolu.

"Fuarın gelirleri Westhill ve komşu kasabalar arasında paylaşılıyor," diye açıklıyor Sam. "Yani vicdan azabı duymadan istediğin kadar harcayabilirsin, bu hayır işi!"

Karnaval oyunlarına bakarak gülüyorum. "Eminim paramızı almakta ustadırlar."

"Hadi," diyor. Harry diğer tarafımda duruyor ve küçük grubumuz fuar alanını geçiyor.

Sam'e hak veriyorum, huni kekleri çok lezzetli. Harry atış oyununda bir oyuncak ayı kazanır ve ciddi bir yüzle bana sunar. Tüm yemek tezgahlarını dolaşıp her şeyi yerim.

Ülkeler arası taşınmanın stresinden, gündüzleri bahçeye harcadığım tüm emekten ve geceleri yazdıklarımın sonra, bir gece dışarı çıkmak iyi geliyor. Westhill Castle Contingent iyi bir arkadaş grubu ve çok geçmeden gülmekten yanaklarım ağrıyor ve o kadar çok yemek yedim ki patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Bunun hayır kurumları için nasıl oldukça fazla para getirebileceğini anlayabiliyorum — daha şimdiden yarım haftalık maaşımı harcadım ve tek yaptığım yemek yemektir.

Yanıldığımı söylemekten utanmıyorum. Westhill Kasaba Festivali yılın etkinliği.

Hoparlörden bir duyuru geliyor ve fuar alanındaki herkes dinlemek için başını kaldırıyor.

"Bayanlar ve baylar," diyor ses. "Şimdi, ana etkinlik!"

Spot ışıkları gökyüzünde dönüyor ve ardından ana sahneye odaklanıyor. Perde açılıyor ve büyük bir su tankı ortaya çıkıyor. Sam zıplayarak sevinç çığlıkları atıyor.

"*Su tankı!*"

"Ne?"

"Smaç tankı! Yıllardır yapmamışlardı. Acaba kimi oraya çıkaracaklar?" Elimi tutup beni sahneye doğru çekmeye başladı.

"Ne oldu?"

Harry, Sam ve hatta Bayan Grey bile bana dönüp gözlerini kocaman açarak bakıyorlar. "Ciddi misin?" Harry alaycı bir gülümsemeyle soruyor.

"Su tankının ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Birisi o platforma oturur," diye açıklıyor Sam, "ve sonra başka birisi o hedefe top atar." Bana bakarak sırtıyor. "Hedefi vurursan... *splloosh!*"

Gülüyorum ve hepimiz sahneye yaklaşıyoruz. Sahnede ilk görünen kişi, tam makyajlı bir palyaço. Seyircinin kahkahaları ve tezahüratları eşliğinde sahnede zıplıyor ve sonra dunk tankına çıkıyor.

Hiç bu kadar çok insanın top atmak için heyecanlandığını görmemiştim. Sahnenin altındaki kapı görevlisi, yarışmak için sıraya giren tüm insanları idare etmekte zorlanıyor. Harry öne doğru itişip kendine bir bilet almayı başarıyor.

Harry'nin büyük bir hayranı değilim, ama hakkını vermeliyim, o iyi bir şovmen. Kolunu olabildiğince geriye çekip topu atıyormuş gibi yapıyor. Dunk tankındaki palyaço çığlık atıyor ve kalabalık bunu yutuyor. Herkes gülüyor ve tezahürat yapıyor ve çok geçmeden Harry şovun kahramanı oluyor. İkisi, izleyenlerin hepsi gülmekten kırılanda kadar birbirleriyle oynuyorlar.

"O çok iyi," diyorum Sam'e.

O gülüyor. "Gördün mü? Sana eğlenceli olacağını söylemiştim."

Harry sonunda topu gerçekten atar ve palyaço suya düşer. Kalabalık alkışlar ve Harry zaferle kollarını kaldırır. Gülmekten kendimi alamıyorum. Çok saçma ama buradaki atmosfer bulaşıcı. Üç kişi daha atış yapmak için öne çıkar ve içlerinden bir tanesi hedefi vurmayı başarır.

Şimdiye kadar, platformdaki palyaço sırlıslık olmuştur, makyajı yüzünden akmış ve su tankından aşağı iniyor. Derin bir reveransla sahneden çıkıyor ve alkışlar eşliğinde sahneden iniyor.

Sam başını omzuma yaslayarak mutlu bir şekilde iç çekiyor. Şatonun tüm personeli tarafından çevrelenmiş, su tankı gibi saçma bir şeyi izlerken, buraya ait olduğumu hissediyorum. Uzun zamandır bu kadar iyi hissetmemiştim.

Prens korkutucu olsa da, kalede geçirdiğim üç hafta boyunca onu sadece bir kez gördüm. Onun yoluna çıkmazsam, Westhill'de uzun süre kalabileceğimi düşünüyorum. Burası şimdiden evim gibi hissettiriyor. Personel geniş bir aile gibi ve Flora bana kitap okumaya geldiğinde yüzüme bir gülümseme konduruyor.

Burası çok güzel. Belki gelecek yıl, diğerleri gibi ben de fuar için heyecanlanırım.

Harry sahneden inip grubumuza katılır ve şef George sırtını sıvazlar. Bayan Grey bile Harry'nin elini sıkar ve başka bir bahçıvan da omzuna vurur. Harry gözlerini bana çevirir ve yanaklarım kızarır.

Ona ilgi duymuyorum - ayrıca, ayrılmamın üzerinden çok zaman geçmedi - ama bu tür bir karnaval atmosferinde, eğlence ve mutlulukla, hatta belki biraz da erkeklerin ilgisiyle çevrili olmak güzel.

Sahnedeki sunucu ellerini kaldırır ve hepimiz sessizliğe bürünürüz. Başım dönüyor ve kıkırdamayı kesemiyorum. Bu kadar eğleneceğimi hiç beklemiyordum.

"Bu gece," sunucu gür sesle, "özel bir konuğumuz var."

Sam'e sorgulayan bir bakış atıyorum, o da omuz silkiyor.

"*Bir sonraki dunkee'miz için alkışlarınızı hazırlayın. Vahşi ve zaptedilemez, gizemli ve düşünceli, tek ve eşsiz, Farcliff Prensi*

Gabriel of Farcliff!"

Sunucunun istediği veya beklediği Şey muhtemelen tam bir sessizlik değildi, ama aldığı tepki buydu. Bir saniye önce kalabalık uğultulu bir sesle konuŐuyordu. Şimdi ise fuar alanı boşalmış gibiydi. Müzik bile durdu.

Prens, tüm düşünceli ihtişamıyla sahneye çıkar ve benim klotum, Prens'in ıslanacağı kadar ıslanır.

Kot pantolon ve beyaz tiŐört giymiş, saçları alnına düşüyor. Kalabalığı bir anlığına taradıktan sonra, su tankına doğru yönelir. Glmsemez, başını sallamaz, bu durumdan memnun olduğunu gösteren hiçbir Şey yapmaz.

Bundan nefret ediyor ve bunu herkes anlayabiliyor. Yutkunuyorum.

Palyao varken, onu suya batırmak için sahneye çıkmaya çalışan bir kalabalık vardı. Heyecanlı bir enerji vardı.

Peki ya Şimdi?

Tam bir sessizlik. Dehşet. Korku.

Kimse sahneye çıkmıyor. Prens platformdaki yerini alıyor, bacakları kenardan hafifçe sallanıyor. Kalabalığa dönüp, hepimizin hareketsiz durduğu halde seyircilerin yüzlerini tek tek tarıyor.

Gözleri bana takıldığında, damarlarımdan ateş yükselir.

Prens Gabriel, kütüphanede yaptığı gibi bana bakıyor ve ben kendimi çıplak, ateşli ve canlı hissediyorum. Sanki sadece o ve ben varmıŐız gibi hissediyorum ve tüm fuar alanı ortadan kayboluyor.

Birkaç saniye daha bekledikten sonra ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Belki de içimdeki küçük bir parça bunu yapmak *istiyor*, sırf kütüphanede o kadar kibirli davrandığı için ondan intikam almak için. Ne yapacağımı tam olarak farkında olmadan ayaklarım beni sahneye doğru götürüyor. Sam sessizce fısıldayarak beni çağırmaya çalışıyor ama çok geç.

Kalabalık önümde ikiye ayrılır ve ben sahneye doğru düz bir çizgide yürürüm. Bilet için ödemek üzere birkaç buruşuk banknot çıkarırım ve sonra platforma ıkarım.

Kalabalıkta fısıltılar yayılır ve titrek ellerimle sunucudan topu alırım. Kaşları çatılmış, mikrofonu ağzından uzak tutuyor.

"Bundan emin misin?"

"Artık çok geç." Zoraki bir gülümseme takınıyorum ve adam kaşlarını çatıyor. Top beklediğimden daha ağır. Elimde ağırlığını hissediyorum ve sahnede bantla işaretlenmiş küçük 'x' işaretinin üzerine geçiyorum.

Sonunda, yüzlerce çift gözün üzerimde olduğu halde, bakışlarımı Prens'inkilerle buluşturuyorum.

ON GABRIEL

JOLIE KORKUYLA BAKIYOR. Büyük kahverengi gözleri hiç bu kadar geniş açılmıştı. Topu bir elinden diğerine geçiriyor.

Dudaklarım gülümsüyor. Belki de kardeşim haklıydı, belki de hayır işleri eğlencelidir.

Bu kalabalıktaki hiç kimse bunu yapacak kadar cesur değildi. Ama Jo burada, paraşütsüz yüksek bir binadan atlayacakmış gibi görünüyor.

Kalabalıktaki hiçbir erkek öne çıkmadı. Beni tanıyan hiç kimse — yıllardır Westhill kalesinde çalışanlar.

Hayır, orada durmaya gönüllü olan kişi, kaçınmaya çalıştığım tek kadın.

Yazar. Gül bahçıvanı. Jolie.

Derin bir nefes alır ve göğsünün inip kalkışını izlerim. Üzerinde kısa, ayçiçeği sarısı bir yazlık elbise vardır ve uzun bacakları baştan çıkarıcı bir şekilde çıplaktır. Elini elbisesine silerek kurularken ağızım sulanır.

Omuz askısını indirip parmaklarımı teninde gezdirmek isterdim. Dudaklarını tatmak ve kulağıma müstehcen sözler fısıldamasını duymak isterdim.

Jo bana bir kez daha bakar ve omuzlarını dikleştirir. Kaşlarım yükselir ve gülümsemem genişler.

Gerçekten yapacak. O topu atacak ve beni buz gibi su dolu bu fıçıya düşürecek. Topu kabul ettiğini gördüğümde bile, atacağından emin değildim ama şimdi eminim. Hafif bir rüzgar esiyor ve Jolie titriyor. Bir an için gözlerini kapatıyor, sonra hedefine bakmak için açıyor.

Kolunu geri çektiğinde, seyircilerden toplu bir hayret nidası yükselir. Onlar da onun bunu yaptığına inanamazlar, ama ben bayılıyorum. Bu küstahlığı seviyorum. Tavrını. İçindeki küçük asi kural yıkıcıyı.

Herkes benim hakkımdaki haberleri görmüş. Muhtemelen Paulette'in yazdığı saçmalıkları da okumuşlardır. Beni bir canavar sanıyorlar. Jo'nun bir hata yaptığını ve bunun için onu cezalandıracağını düşünüyorlar.

Kim bilir? Belki de cezalandırırım.

Ama o çenesini sıkıyor ve yine de yapıyor. Jolie topu havaya fırlatıyor, beklediğimden daha hızlı bana doğru geliyor. Seyirciler yine nefeslerini tutuyor ve biri çığlık atıyor.

Top, sönük bir sesle su tankına çarptı ve ben gözlerimi sıkıca kapattım, çarpışmaya hazırlandım...

...ama hiçbir şey olmaz.

İskalamıştır.

Gözlerimi açtığımda Jo'nun göğsünün inip kalktığını ve yanaklarının parlak pembe olduğunu görüyorum. Bana bakıyor ve içini çekiyor.

"Tekrar dene," dediğimi duyarım.

Jo'nun gözleri büyür. "Ne?"

"Tekrar dene dedim."

"Sadece bir bilet aldım."

"Bu kadar kolay kurtulamazsın. Bilerek ıskalamadığını nereden bileceğim? Topu tekrar at."

Mikrofonlu adam topu alır ve Jo'ya geri verir. Sanırım "Özür dilerim" dediğini görüyorum ve bu beni gülümsetiyor. Buna bayılıyorum. Jo'nun bunu yapmasını ne kadar istemediklerini seviyorum. Ben bu yüksek yerde oturup ıslanmayı beklerken, tüm kalabalığın rahatsızlık içinde kıvrınmasını izlemek hoşuma gidiyor. En sevdiğim kısım, Jo'nun masum, tereddütlü bakışları ve dudaklarını ısırarak bakışları.

sahnenin karşısından bana doğru. "Bu sefer kaçırma," diyorum gülümseyerek.

Gül bahçivanının yüzünde bir değişiklik olur. Ağzı sıkı bir çizgiye dönüşür ve kaşlarını kaldırır. "Nasıl isterseniz, Majesteleri." Bana küçük bir reverans yapar ve nişan almak için dikleşir.

Bu kızın tavırları, yemin ederim.

İçimde bir arzu uyandırıyor. Eğer birkaç yüz kişinin izlediği bir sahnede olmasaydık, şu anda onun kıyafetlerini yırtıp atardım. Onu yutardım, kendime ait olduğunu ilan ederdim, o küstahlığını, tek istediği benim adımları haykırmak olana kadar yok ederdim.

Yüzümdeki yara izi, sikimi onun içine sokmayı düşündüğümde zonklıyor. O geriye uzanıp topu atarken bile, diline boşaldığımda nasıl görüneceğini düşünüyorum. Top havada uçarken ve ağzı açıldığında, o pembe dudakların sikimi sardığını hayal ediyorum.

Top hedefe çarptığında ve mekanizmanın sesini duyduğumda bile, onu unutulmaz bir şekilde sikmeyi düşünüyorum.

Suya girene kadar kendime geledim. Beklediğimden daha derine battım ve sonra ayaklarımla tabandan iterek ayağa kalktım.

Su göğüs hizamda ve keskin bir nefes alıyorum. Su *buz gibi*.

Tam bir sessizlikle karşılanıyorum. Jo sahnenin diğer ucunda duruyor, sanki birini öldürmüş gibi görünüyor. Kalabalığın her yüzünde şok ve dehşet var.

Sonra uzun zamandır yapmadığım bir şey yapıyorum: gülüyorum.

Kızımın şakalarına değil, başka bir şeye gülüyorum. İçimden birdenbire çıkıyor, kendimi bile şaşırtıyorum. Buz gibi su yüzümden akarken, ıslak saçlarımı alnımdan çekiyorum ve daha da çok gülüyorum.

Belki Charlie haklıydı, belki de tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Hayırseverliğin bu kadar eğlenceli olacağını kim bilebilirdi?

Gülünce, havadaki gerginliğin dağılmaya başladığını hissediyorum. İlk tezahürat kalabalığının arkasından geliyor ve çok geçmeden tüm fuar alanı çığlıklar ve haykırımlarla canlanıyor.

Su tankından çıkıp, giderek büyüyen bir su birikintisinin içinde sahnede duruyorum. Kollarımı onlara doğru kaldırıyorum.

Farcliff'in tebaasına. Halkıma.

Beni alkışlıyorlar ve hayatımda ilk kez, buraya ait olduğumu hissediyorum. Alkışları beni boğmak yerine, beni yukarıya taşıyor gibi hissediyorum.

boğulmuyorum. Yüzüm gülümsemeyele açılıyor ve biraz daha gülüyorum.

Jolie'ye dönüp baktığımda, bana utangaç bir şekilde gülümsediğini görüyorum. Hafifçe başını sallıyor ve sonra buraya çıkmak için kullandığı merdivenlerden sahneden iniyor.

Kalabalık yine onun için ikiye ayrılır ve o da kale personelinin yanına döner. Bahçıvanlardan biri, Harry, kolunu onun omzuna atar ve kıskançlık hissi dudaklarımı aşağı doğru kıvrır. Kolumu indirip onlara bakarım. İçimde öfke yükseldiğini hissediyorum.

Jo omzunun üzerinden bana bakar ve bana çok küçük bir gülümseme atar.

Bu, öfkemi dindirmek için yeterli ve öfke beni tekrar ele geçirmeden önce arkamı dönüyorum. Sahne arkasına gidip yüzlerce meraklı gözden uzaklaşıyorum. Yanımda yedek kıyafetlerim var ve onları giydikten sonra fuar alanı çitin arkasında bekleyen arabaya doğru yöneliyorum. Arabaya binmeden önce kalabalığa bir kez daha bakıyorum.

Diğer bahçıvan artık Jolie'ye sarılmıyor. Jolie, kızıl saçlı hizmetçilerden biriyle gülüyor. Yine benim bakışlarımı hissediyor ve bana doğru bakıyor. Sanki benim onu hissettiğim gibi o da beni hissedebiliyor. Çenesini indiriyor ve dudakları gülümsemeye çekiliyor. Sonra arabaya biniyorum ve uzaklaşıyorum.

"Harikaydınız efendim," diyor şoför beni kaleye geri götürürken. "Harikaydınız."

"Tek yaptığım orada oturmaktı."

"Ondan çok daha fazlasını yaptın."

Geri dönerken pencereden dışarı bakarak başımı sallıyorum. Eve vardığımızda odama gidiyorum, ama uyuyamayacağımı zaten biliyorum. Bunun yerine, Doğu Kanadı'nın koridorlarında dolaşıp gül bahçesine iniyorum. Tomurcuklar büyüyor ve birkaç gün içinde, hatta birkaç hafta içinde çiçek açacaklar. Yakında gül bahçesinin kokusu, çocukluğumda hatırladığım gibi olacak. Bahçe çiçek açtığı birkaç hafta boyunca mutlu ve sakin olacağım.

En sevdiğim bankta oturuyorum ve sonra uzanarak yatıyorum. Gökyüzüne bakarak iç çekiyorum. Jolie'nin yüzü, hedefi vurduğunu fark ettiği anda zihnimde canlanıyor.

Şok, dehşet ve belki biraz da gururun karışımı olan yüzünü mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum.

Gül bahçesinde tek başıma, bankta uzanmış, biraz daha gülüyorum ve yıllardır hissetmediğim kadar iyi hissediyorum.

ONBİR JO

Dunk tankının verdiği adrenalin etkisi geçince, yorgunluk başlıyor. Grubun geri kalanı eğleniyor, ben de Sam'e eve gideceğimi söylüyorum. Bir dizi itirazı dinledikten sonra, sonunda gruptan ayrılıyorum. Yorgun bir gülümsemeyle fuar alanından çıkmaya başlıyorum.

Geceleri yürümek hoşuma gidiyor. Westhill Kasaba Fuarı'nın sesleri arkamda kayboluyor ve kısa süre sonra tek duyabildiğim kendi ayak seslerim, ara sıra geçen arabaların sesi ve bir baykuşun ötüşü oluyor.

Gece havası taze ve serindir, gündüz havasından daha lezzetlidir. Soğuktan korunmak için hızlıca yürüyorum — ceketimi yanıma almadım ve ince yazlık elbisem pek sıcak tutmuyor. Kollarımı ellerimle ovuşturarak hızımı artırıyorum.

Kırsalda hava daha tatlı, özgürlüğüm ise daha da tatlı. Babam tedaviye iyi yanıt veriyor ve kitabım da güzel gidiyor. Bazı akşamlar, yepyeni bir kitap üzerinde bile çalışıyorum. Bu kitap, benim her zamanki gerilim romanlarımdan tamamen farklı, aslında ortaokul çağındaki çocuklar için yazılmış bir kitap. Kitabın kahramanı bana Flora'yı hatırlatıyor. Parlak, mutlu ve son derece zeki.

Belki bir gün onu okuyup kendini içinde görecektir.

Kaleye geri dönerken artık üşümediğim için kendi kendime gülümsüyorum. *Evime* geri dönüyorum. Prensi bir su fıçısına batırmış olmama rağmen, işlerin benim için iyi gittiğini söylemeliyim. Ayrıca, beni sonsuza kadar nefret etse bile, düştüğü anki yüzündeki ifade her şeye değdi.

Kütüphanede pislik gibi davrandığı için hak ettiğini buldu.

Kale kapılarına vardığımda, interkomu çalışıyorum ve kapı açıldığında içeri giriyorum, tıpkı geldiğim ilk gün yaptığım gibi. Ancak ilk günden farklı olarak, şimdi kendimi gerçekten rahat hissediyorum. Burada tek başıma izole olacağımı düşünmüştüm, ama öyle olmadı. Krallığın en uzak köşesindeki bu kalede, şehirdeki kendi evimde olduğumdan daha rahat hissediyorum. Adımlarımda bir zıplama var ve kalenin etrafında yürüyerek Bahçıvan Kulübesi'ne doğru ilerliyorum.

rahat hissediyorum. Adımlarım daha canlı ve kalenin içinde bahçıvanın kulübesine doğru yürüyorum.

Gül bahçesine bakarak, yönümü değiştiriyorum. Babam her zaman güllerin, onlara bakanların varlığını hissedebildiğini ve su ve gübre kadar sevgiyle de beslenmeleri gerektiğini söylerdi.

Bu gece onlara verecek çok sevgim var.

İçimde kaynayan enerji, küçük kulübeye fazla geliyor ve çiçeklerimi ziyaret etmem gerektiğini hissediyorum. Evet, birkaç hafta içinde bile, onlar zaten *benim* çiçeklerim gibi hissettiriyorlar. Bu iyi bir duygu —sanki buraya aitmişim gibi. Sanki kabul edilmişim gibi.

Kapıyı itip açıyorum ve bahçeye adım atıyorum.

"Merhaba, Bayan Rose," diyorum ilk bitkiye. "Akşamın nasıl geçti?" Parmaklarımı tomurcuklanan çiçeğin üzerinde gezdirip, yeni açan yapraklarına hafifçe öpücük konduruyorum. Sonra bahçenin yollarında yürümeye başlıyorum.

Babam bahçeye en çok bu dönemde heyecanlanırdı; çiçekler açmadan hemen önce, bitkiler en çok çalıştıkları dönemde. Bana güllerin nabzını hissedebildiğini söylerdi. Çantamdan telefonumu çıkarır ve ona göndermek için birkaç fotoğraf çekerim.

"Bitkilerle hep konuşur musun?"

Prens, yüzünde karşı konulmaz bir sırıtişla çalılarının arkasından belirir. Boğuk bir çığlık atarım ve o güler. Saçları hala ıslaktır, ama giysileri kurudur. Değiştirmiş olmalı.

Neden bu kadar yakışıklı ve bu kadar kibirli olmak zorunda? Gözleri karararak bana doğru yürür. Her adımında bir havalı yürüyüş vardır ve keşke ona bu kadar çekici gelmeseydim diyorum. Vücudum neredeyse ona doğru eğilir, sanki içimden derinlere ulaşan ve beni onun yönüne çeken manyetik bir çekim gücü varmış gibi.

"Her zaman değil," diye cevaplıyorum. "Sadece ihtiyaçları olduğunu hissettiğimde." "Ve bu gece ihtiyaçları var mı?"

"Belki de bu gece buna ihtiyacı olan benimdir," diye gülümsüyorum. "Çok stresli bir akşam geçirdim."

"Çok stresli görünmüyordun. Keyifli vakit geçiriyormuşsun gibi görünüyordu."

"Hangi kısmı? O platformda kendini beğenmiş gibi durduğun kısım mı, yoksa düştüğün kısım mı?"

Prens, benimle böyle konuştuğuma inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırır. Dürüst olmak gerekirse, *ben* de onunla böyle konuştuğuma inanamıyorum. Omuz silkiyorum devam ettim. "bir bir soğuk su dolu büyük bir fıçıya düşen bir kraliyet ailesinin üyesini göndermek kortizol seviyesini yükseltir."

"Bilemem," diyor ve bana doğru bir adım daha atıyor.

Nefesim kesiliyor. O çok... *büyük*. Kütüphanede, Prens Gabriel'in ne kadar güçlü ve uzun boylu olduğunu hissetmiştim, ama burada onun yanında dururken, güneşlik elbiseyle titreyerek, o benim üzerimde yükseliyor.

Prens ceketini çıkarıp omuzlarıma koyuyor. Parmakları köprücük kemiklerimin derisine değiyor ve tüylerim diken diken oluyor. Nefesim kesiliyor. Dokunuşu çok hoş, hatta fazla hoş.

"Bir beyefendi gibi davranmayı bildiğini bilmiyordum," diyorum alaycı bir şekilde. "Sanırım aradığın kelime 'teşekkür ederim'."

Sesinin tınısı karnımda titremeye neden oluyor ve gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Teşekkürler," diyorum. Bir gül tomurcuğuna bakarak, ona nazikçe dokunuyorum. "Biliyor musun, bir gül bahçıvanı için oldukça kibirlisin."

"*Ben* kibirli *miyim*?" Ona doğru dönerim. "Aynaya bir bak dostum."

"Dostum mu?"

"Majesteleri Dostum." Ağzımı sıkıca kapatıp, kelime kusmuğunun devam etmesini engelliyorum. Neyim var benim? Karşımda duran bir *prens*. Gerçek bir *kraliyet mensubu*.

Efsanevi bir öfkeye sahip olan bir kraliyet mensubu. Ayıyı kışkırtıyorum ve kendimi durduramıyorum.

Ama bana bağırarak yerine, o meşhur öfkesini kaybetmek yerine, Prens Gabriel sadece gülümsüyor. Gözlerimi ona çeviriyorum. İlk kez, gözlerinde küçük kahverengi benekler olduğunu fark ediyorum. Uzaktan bakıldığında, tamamen mavi görünüyorlar. Bana yakın duruyor, elleri ceketinin kenarını tutmak için yukarı doğru hareket ediyor. Başparmakları

tekrar köprücük kemiğimin altındaki cildimi okşuyor ve dokunuşunun altında bir sıcaklık yayılıyor.

"Sahneye çıkmak için çok cesaretli olman gerekmiş," diyor Prens, başını yana eğerek. "Ancak, kütüphanede ne kadar rahat olduğuna bakılırsa, kurallara uyan bir insan olmadığını hissediyorum."

"Beni yanlış anladınız, Majesteleri. Ben kurallara uyan biriyim." Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Asi olmaktan o kadar uzağım ki, komik bile değil."

"Yine de, seni her gördüğümde, yapmaman gereken bir şey yapıyorsun."

"Peki ya şimdi? Kendi gül bahçemde olmamam mı gerekiyor?"

"*Benim* gül bahçem," diye homurdanıyor ve mideme heyecan dalgaları gönderiyor. "Kraliyet Gül Bahçesi."

Uyluklarımı birbirine sıkıştırıp dudağımı ısıyorum.

"Belki de kuralları çiğnememi sen istiyorsun," diye boğuk bir fısıltıyla söylüyorum.

Kalbim çarpıyor. Az önce bunu mu söyledim? Yutkunuyorum, onun önünde heykel gibi hareketsiz duruyorum. Prens'in elleri düşüyor, ama geri adım atmıyor. Onun varlığıyla sarhoş olmuş, yere çakılmış durumdayım. Beni saran hafif ve taze kolonyasının kokusunu alabiliyorum.

Dilimi dudaklarımı yalamak için dışarı çıkarıyorum. Başım dönüyor. Bir cümle kurup, kafamdaki düşünceleri mantıklı bir şekilde sıralayamıyorum. Tek bildiğim, Prens'ten uzaklaşmam gerektiği. Beni dengesiz hissettiren şey o. Ailemin beni onun hakkında uyardığı kişi o. Yüzlerce insanın gözü önünde buz gibi su dolu bir fıçıya attığım kişi o.

Prens'in ceketini omuzlarımdan çıkarıp ona uzattım. "Teşekkür ederim," dedim başımı sallayarak. "Yatmam gerek."

"Üzerinde bırak," diyor. "Dışarısoğuk. Seni eve kadar geçireyim."

Kraliyet ailesinden birini reddetmek istemediğimden - ve belki de onun yanında kalmak istediğimden - başımı sallayarak cevap veriyorum. Kapıya doğru dönerken, Prens'in eli belimin altına kayıyor.

Harry'nin dokunuşunun aksine, Prens'in sırtındaki eli beni hoş bir karıncalanma hissiyle doldurur. Dokunuşu mu, soğuk mu, emin değilim

emin değilim, ama elbisenin altında meme uçlarım sertleşir ve tüylerim diken diken olur. Prens boğazını temizleyene kadar bir süre sessizce yürürüz.

"Oldukça iyi bir kolun var, biliyor musun?"

"Çocukken softbol oynardım," diyorum. "Sanırım hala yeteneğim var." Ona bakıp gülümsüyorum.

"Kesinlikle öyle."

Bahçıvanın Kulübesine giderken çimin yarısını geçtik. Kalbim gırtladımda, midem gergin bir şekilde kasılmış durumda.

Birkaç hafta önce, New York'ta berbat bir dairede yaşıyordum. Şimdi ise Farcliff Prensi'nin yanında sarayın bahçesinde yürüyüş yapıyorum.

Ona Farcliff'teki tören, kızı ve onun doğumuyla ilgili söylentiler hakkında sorular sormak istiyorum. Onun kim olduğunu öğrenmek istiyorum — kasvetli katmanların ve gizemli havasının altında — ama sözler boğazımda takılıyor ve çıkaramıyorum.

Zaten bunları sormak bana düşmez.

Kulübeye varıyoruz ve ön basamakta duruyoruz. Prens'in ceketini çıkarıp ona geri veriyorum. Teşekkür etmek için başını sallıyor ve ceketini koluna asıyor.

Elimdeki anahtarlarla oynuyorum, onun gitmesini istemiyorum ama kalması için ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Gözlerimi onun yüzüne kaldırdığımda, o da gözlerime bakınca omurgamdan bir heyecan geçiyor.

Prens elini kaldırıp parmaklarını yanağıma dokundurur. Gözlerimi kapatıp onun dokunuşuna kendimi bırakırım, tenimde uçuşan kıvılcımların tadını çıkarırım. Nefesim boğazımda düğümlenirken kalbim deli gibi çarpar.

Gözlerimi tekrar açıp ona baktığımda, Prens'in bakışları hala yüzümdedir. Gözlerini dudaklarıma indiriyor ve arzusu uyluklarımı gıdıklıyor. Eli çenemden geçip çenemin altına doğru kayıyor. Hareket etmeye, nefes almaya ya da konuşmaya cesaret edemedi, onun dokunuşuna yaslanıyorum.

Onu öpmek istiyorum. Bu dürtü çok güçlü. Dudaklarının benim dudaklarıma yapışmasını, kollarının beni kendine çekmesini istiyorum. Beni almasını, sahiplenmesini ve asla bırakmamasını istiyorum.

Ama ama Prens damlalar elinden elini ve düşürür bir
bir geri. "İyi geceler, Jolie," der yumuşak bir sesle.
Başka bir şey söylemeden arkasını döner ve uzaklaşır.

ON İKİ GABRIEL

ADIMLARIM, kaleye doğru bahçeyi geçerken dengesizdir. Saçlarım ıslak ve soğuktur, ama vücudumun geri kalanı yanmaktadır.

Onu istiyorum. Bunu inkar edemem.

Bir başka lanet yazar.

Kafamı sallayıp aceleyle kaleye doğru geri dönüyorum. Boynumu ovmak için elimi uzatırken, bacaklarımın arasında zonklayan kanı ve Jo'nun kıyafetlerini yırtıp onu duvara yapıştırarak onu benim yapmak istediğimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Jo'nun sahneye çıktığı andan, ona iyi geceler dediğim ana kadar, o akşamı zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum.

Omzumdaki şeytan kulağıma fısıldayarak, onunla birlikte kulübeye girmem gerektiğini söylüyor. O bunu istiyordu, dokunuşuma yaslanışından bunu anlayabiliyordum. İnce yazlık elbisesi hayal gücüne pek yer bırakmıyordu ve oradan uzaklaşmak için tüm irademi kullanmam gerekti.

Ama neden?

Onu elde edebilecekken neden uzaklaştım? Ne değiştirdi ki? Ne zararı olurdu? Ben Farcliff Prensi'yim, bekârım ve ikimiz de istekliyiz.

Şeytan bana fısıldıyor, geri dönüp kapısını çalmam için beni teşvik ediyor. Ona geri dön ve onu al. Onu ecstasy'ye ulaştır ve her anının tadını çıkar.

İçimdeki hayvan öfkeleniyor ve onu zapt etmek için yumruklarımı sıkıyorum. Arzu ve öfke benim en kötü iki tetikleyicimdir ve son birkaç haftadır ikisinden de bolca aldım.

Kaleye girer girmez, duvara yaslanıp nefesimi veriyorum. Güzel kızım Flora'yı ve ona olan borcumu düşünüyorum. Cebime dokunuyorum, hala bana verdiği taşı taşıyorum. Kim bilebilirdi ki bu taş bana bu kadar güç verecekti? Bir çocuk tarafından bana verilen basit bir taş

bana verdiği basit bir taş, kendi başıma toplayabildiğimden daha fazla g veriyor.

Canavarı beslemek Flora'ya sadece acı getirecek. Jo zararsız görünebilir, ama Paulette de yleydi. Flora'nın annesiyle arzularıma boyun eğdim ve sonunda yüzümde bir yara izi kaldı.

Kızımı düşünmeliyim. Onun hayatına daha fazla sorun getirmek, yapmam gereken en son şey. Charlie haklı, artık geçmişimi geride bırakıp Flora'yı Krallık'la tanıştırmamın zamanı geldi. Paulette'i unutmam ve kraliyet dünyasına yeniden girmemın zamanı geldi.

Peki ya Jo? O geçmişe çok benziyor. Bir yazar, hem de çok güzel bir yazar , benim arzumun ateşini hiç kimsenin yakamadığı kadar körükleyen bir yazar. Geleceğe bakmam gerekiyor, hem Flora'nın hem de benim geleceğime.

Jolie ile ilişki kuramam. Onu her gördüğümde, kontrolümü kaybetmek zereymişim gibi hissediyorum. Ve kontrolümü kaybettiğimde, her zaman felaketler olur.

Kalenin koridorlarında dolaşarak Doğu Kanadı'na doğru ilerliyorum. İçimdeki enerji hâlâ kıvılcımlanıyor ve omzumdaki şeytan hâlâ kulağıma fısıldıyor. Kontrolümü tekrar kaybedebileceğimi bilmek tehlikeli bir duygu.

Törende sinirlendim. Paulette kitabını yayınladığında sinirlendim. Flora küçükken, doktorlar onun için yapabilecekleri bir şey olmadığını söylediklerinde sinirlendim.

Bunun tekrar olmasına izin veremem.

Flora'nın odasına doğru ilerlerken, kafamı içeri sokup onu büyük dört direkli yatağında uyurken buluyorum. Yatağının yanına parmak uçlarında yaklaşıp, uyurken saçlarını okşuyorum.

Benim meleğim, kurtarıcım, tatlı, küçük kızım. Beni sakinleştiren, bana en önemli şeyin ne olduğunu öğreten kişi o.

Jo önemli değil. Benim bedensel ihtiyaçlarımı karşılamak önemli değil.

Sadece Flora önemli ve onu her şeyin önüne koymam gerekiyor. Kızım huzur içinde uyuyor ve onu izlemek bana aradığım huzuru veriyor. Odasından sessizce çıkıp içimden bir nefes alıyorum.

Bu gece uyuyamayacağım, bu yüzden çalışma odama gidip işe koyuluyorum. Charlie, Westhill'de yapılacak işlerle ilgili halletmem gereken birçok iş bırakmış, ben de masama oturup uzun bir geceye hazırlanıyorum.

Uyanık kalmak için kahveye ihtiyacım yok, zihnim bunu kendi başına gayet iyi yapıyor. Güneş doğduğunda, sandalyeme yaslanıp boynumu iki yana esnetiyorum. Charlie araştırmasını yaptı; Westhill'deki topluluk bahçesi ve kütüphane ile okulun iyileştirilmesi için ayrıntılı öneriler var.

Hepsine katılacağım.

Derin bir nefes alıyorum. Gözlerim yorgun hissediyor ama zihnim hala uyanık. Pencereden gelen ses dikkatimi çekiyor ve dönüp Flora'nın gül bahçesine doğru koştuğunu görüyorum. Bayan Grey ona yetişmek için acele ediyor ve arkasından sesleniyor. Kızımı izleyerek gülümsüyorum.

Onda da vahşilik var, ama onunkisi iyi, benimki ise tamamen çürümüş. Flora kapıyı açar, tam o sırada Jolie el arabasıyla görünür. Jolie durur ve başını Flora'ya doğru eğirir. Ne dediklerini duyamayacak kadar uzaktayım, ama Flora'nın yüzünde bir gülümseme belirir.

Jo'nun gül çalılarını işaret ettiğini, Flora'ya bir şey göstermek için eline bir dal aldığını izliyorum. Sanki söylediklerini duymama yardımcı olacakmış gibi öne eğiliyorum.

Normalde buna kızardım. Bayan Grey'e, Flora'yı benim onayladığım kişiler dışında herkesten uzak tutması konusunda kesin talimatlar vermiştim ve Jolie'yi kesinlikle onaylamamıştım. Herhangi bir patojen, Flora'nın hayatını tehdit eden bir akciğer enfeksiyonuna neden olabilir. Vücudu herhangi bir zarara dayanamayacak kadar zayıf.

Ama ikisini izlerken kalbim ısınır. Flora gülerken dudaklarıma bir gülümseme yayılır ve onun gül bahçivânının yanında rahat olduğunu anlayabilirim.

Bayan Grey ortaya çıkar ve neredeyse kızımı azarladığını duyabiliyorum. Yaşlı kadının yanakları kıpkırmızıdır ve Flora'nın peşinden koşmaktan nefes nefese kalmıştır. Flora ayaklarını sürükleyerek yürür ve elbisesinin cebine elini sokar. Bir şey çıkarır ve Jo'ya uzatır.

Kızımın ona ne verdiğini görmek için alnımı pencereye dayıyorum. Jolie sadece gülümsüyor, başını eğiyor ve sonra o şeyi kendi cebine koyuyor.

Flora, Bayan Grey ile birlikte uzaklaşıyor ve ben de pencereden uzaklaşıyorum.

Kızgın olmam gerekirdi. Bayan Grey'i azarlamalı ya da Jolie'ye kızımın uzak durmasını söylemeliydim. Ama şaşırtıcı bir şekilde, kızgın değilim. İkisini birlikte izlemek bana doğal geldi. Flora çok mutlu görünüyordu.

Kaşlarımı çatarak Doğu Kanada'na doğru yürüdüm. Bertrand kahvaltımı odama getirmişti ama yemek için hiç iştahım yoktu. Yorgunluk dalga dalga üzerime çöktü ve başka bir şey düşünmeden yatağa yığıldım.

Koridordan gelen sesler beni uyandırdı. Kaşlarımı çattım. Burada ses olmamalıydı. Buraya girebilen tek kişiler ben, Flora, Bertrand ve Bayan Grey'di. Sağlık personeli buraya kadar gelmezdi bile, koridorun diğer ucunda kalırlardı. Gözlerimi ovuşturarak uykulu halimi giderdim, bu kadar derin uyuduğuma şaşırmıştım.

Ayağa kalkarken esneme hareketleri yaparak kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı aralayıp dışarıya bakıyorum, ama sesler çok uzakta.

"Bay Marcel bana güllerin onlara söylediklerimizi duyabildiğini söyledi, bu doğru mu?" diye soruyor kızım.

"Babam kesinlikle öyle olduğunu düşünüyor," diye bir ses cevap veriyor. Bu sesi tanıyorum, gül bahçesinde şarkı söylerken ilk kez duyduğumdan beri her gün aklımdan geçiyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Olamaz, Jolie bu tarafta bulunmasının yasak olduğunu biliyor olmalı. Ama kızımın elini tutarak görünüyor. Flora ona gülümsüyor ve ikisi Flora'nın odasına doğru dönüyorlar. Kızım kapıyı açıyor.

"Kitaplarımı burada saklıyorum. Gördün mü?"

"Senin yaşındayken buna sahip olmayı çok isterdim," diyor Jolie. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Kafamı kendi odamın kapısından dışarı çıkarıp boynumu uzatarak ne dediklerini dinliyorum. Panik kalbime yerleşiyor. Jolie burada olmamalı. Kimse burada olmamalı! Flora'nın odasına her türlü bakteriyi taşıyabilir. Kızımın hayatını tehlikeye atabilir!

"Bak, bu benim en sevdiğim kitap," diyor Flora heyecanla. "Bana verdiğin kitabı okumak için sabırsızlanıyorum."

"*Charlie ve ikolata Fabrikası*, ben küçükken en sevdiğim kitaptı. Senden biraz daha büyüktüm, ama sen benden daha iyi okuyorsun." Jolie gülüyor.

"Bu gece okuyup hemen sana geri getireceğim."

"Endişelenme Flora. Acele etme."

Flora? *Flora*? Gül bahçıvanım az önce bir kraliyet prensesine ilk adıyla mı hitap etti? Bu kadın da kim ve neden bu kadar küstahça davranıyor?

"Gerçekten bahçeye dönmeliyim."

"Bitirdiğimde, başka bir kitapla değiştirebilir miyim?"

"Tabii ki," diye cevaplar Jo. Ben kapımın arkasında öfkeyle beklerken, kızıma veda eder.

Bu, kuralları çiğnemekten öte bir şey. İzinsiz girmenin ötesinde bir şey. Jolie sınırı aştı ve ben de ona davranışının ne kadar kabul edilemez olduğunu bildirmeyi düşünüyorum. Kızımın hayatını, altı yaşındaki bir çocukla kitap kulübü kurması için tehlikeye atmam mümkün değil.

İçimdeki öfke artıyor ve omzumdaki şeytanlar gülmeye, gülmeye ve gülmeye başlıyor.

ON ÜÇ JO

"PRENSESLE TANIŞTIN MI?" Sam fısıltıyla soruyor. "Seni odasına mı çıkardı?" Çilli yanakları kıpkırmızı ve kıvrıkcık kızıl saçlarından bir tutam bonnetinden kaçmış.

Kaşlarını çatarak, tabağımdan ona doğru bakıyorum. "Evet. Sen tanışmadın mı? Babamı tanıdığını söyledi, personelle oldukça yakın olduğunu düşündüm." Sam'e akşamları yaptığımız küçük okuma partilerinden bahsetmiyorum.

"Ona en yakın olduğum an, uzaktan arabaya binerken gördüğüm andı. Majesteleri, Bertrand ve Bayan Grey dışında herkesten onu uzak tutuyor."

"Bu biraz üzücü, sence de öyle değil mi? Zavallı çocuk. Hiç arkadaşı yok mu? Yeni bir kitap aldığı için çok heyecanlıydı."

Sam dudağını ısırıp başını salladı. "Prens onu hep uzak tuttu. O hasta, biliyorsun."

"Evet, ama bu onun zeki, genç bir çocuk olmadığı anlamına gelmez. Yine de sosyalleşmesi gerekiyor. Ne tür bir ebeveyn kızını her şeyden izole eder? Çocuk bir dahi. Bundan en iyi şekilde yararlanmalı."

"Prens Gabriel, Flora'yı bebekken buraya getirdiğinden beri onu herkesten ve her şeyden uzak tutuyor. Farcliff'teki olay onu değiştirdi. Hayatım boyunca burada çalıştım ve o daha gençken burayı ziyaret ettiğinde farklıydı. Daha az öfkeli. Daha az yalnız." Sam başını sallıyor. "Ben olsam prensesden uzak dururdum, Jo."

"O olay, ben New York'a gitmeden hemen önceydi," diyorum, düşünceli bir şekilde çiğneyerek. "Ne olmuştu, tekrar? Eski sevgilisiyle kavga mı etmişti?"

"Ondan daha fazlası." Sam mutfağa göz gezdirir. Masada sadece biz varız, bu yüzden sesini alçaltır ve devam eder. "Eski sevgilisi

eski sevgilisi, onun hakkında her şeyi anlatan bir kitap yazdı ve kitap en çok satanlar listesine girdi. Kitapta onunla ilgili her türlü çılgın ayrıntı vardı, hatta seks hayatları bile."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Gerçekten mi? Hatırlamıyorum."

"Evet. Kral kitabı yasaklattı ama yine de deli gibi sattı. Prens Gabriel bir gün basın tarafından bu konuda sıkıştırılınca çıldırdı."

"O zaman bıçaklandı mı?"

Sam ciddiyetle başını sallar. "Sokakta. Eski sevgilisi bir basın toplantısı düzenleyerek onu bebeğini çalmakla suçladı. O da onu prensesi ihmal etmekle ve kızını ondan uzak tutmakla suçladı..." Sam başını sallar. "Ortalık karıştı. Sanırım internette hala o videolar var."

"Bu olay uluslararası haberlere çıkmamış olmalı, çünkü ben hiçbirini hatırlamıyorum."

Sam omuz silkiyor. "Farcliff'te bu çok önemli bir konuydu."

"Belki de faturalarımı ödemekle çok meşguldüm."

Sam bana doğru eğilir. "Görünüşe göre, eski eşi bebeği evde gözetimsiz bırakmış. Üç aylık bir bebek! Kim böyle bir şey yapar? Prens Gabriel bunu öğrenince, prensesi kendi bakımına aldı ve eski eşiyle bu konuyu konuştu."

"Vay canına."

Sam başını sallar. "O küçük kıza deli oluyor. Dediğim gibi Jo, işine ve hayatına değer veriyorsan ondan uzak dur."

Bertrand kapıda belirir ve ikimiz de dikleşiriz. Yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmış suçlu bir çocuk gibi hissediyorum. Prensın uşağı gözlerini bana çevirince yanaklarım kızarır.

"Bayan Beaumont, Prens sizi görmek istiyor."

Tüm gözler bana çevrilince mutfakta sessizlik hakim olur. Tabakların üzerinde çatal bıçakların çıkardığı sesler bile kesilir.

Ağzımdaki son lokmayı yutuyorum. "Ben mi?"

Bertrand başını sallar ve kapıyı işaret eder. Ağzımı peçeteyle silirim ve tabağımı alırım, ama Sam beni durdurur.

"Ben temizlerim," diye fısıldar. "Sen gitmelisin." "Neler oluyor?"

Arkadaşım omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Bu genelde olmaz."

Sandalyemi geri çekerek kalbim hızla çarpmaya başlar. Ayağa kalkmak için ani bir hareket yaparken masaya çarparak Sam'in bardağındaki suyu masanın kenarlarından dökülmesine neden olurum.

"Üzgünüm," diye

fısıldarım.

"Önemli değil.

Git."

Ellerimi bacaklarımın üzerinde gezdirip hızlıca nefes alıyorum. Bertrand'ı koridorda takip ederken, tırnaklarımın etrafındaki deriyi koparıp kendi ayaklarıma takılmamaya çalışıyorum. Uzunlarım normalden daha ağır hissediyor, bu da her hareketimi beceriksiz hale getiriyor.

Prens neden beni görmek istesin ki? Kovulacak mıyım? Babam yıkılır. Bunun sebebi prenses mi? Babam ve annem buradayken onun kulübeye geldiğini biliyor mu?

Onu odasına kadar takip etmeyi reddetmem gerektiğini biliyordum — Sam bana Doğu Kanadı'nın yasak olduğunu söylemişti — ama o çok ısrarcıydı ve küçük kütüphanesiyle gurur duyuyordu. Nasıl reddedebilirdim ki? O da kraliyet ailesinden.

Boğazımı temizliyorum ve Bertrand bana bakıyor. Beni sakinleştirmek için hiçbir şey söylemiyor ve zihnim kontrolden çıkıyor. Hareketlerim daha da sarsıntılı hale geliyor. Parmaklarımı saçlarımla arasından geçirip enseme ovuyorum, koltuk altlarım ve omuzlarımla arasında ter birikmeye başlıyor.

Bertrand çift kapının önünde durur. Flora'nın odasından çok uzak değiliz, koridorun diğer tarafındayız. Kapılar kütüphanedekiler kadar görkemli değil, ama onları görmek beni dehşete düşürüyor.

Bu benim sonum. Bittim. Kovulacağım, rezil olacağım ve kuyruğumu kıstırıp Farcliff'e geri dönmek zorunda kalacağım. Flora'yı konu alan yeni kitabımı daha yeni yazmaya başlamıştım ve yeni bir aile ve yeni bir yuva bulmuş gibi hissediyordum.

Şu anda ayrılamam. Bu babamı öldürür, kelimenin tam anlamıyla. Onunla telefonda her konuştuğumda, tek bilmek istediği güller. Eğer bunu mahvedersem...

Prensin uşağı kapıyı çalar ve sonra kapıyı açar. Derin bir reverans yapar ve gözlerim odanın sonuna, prensin küçük masasında oturduğu yere kayar.

"Teşekkürler Bertrand," diyor Prens, bir deste kağıdı masaya bırakıp bize dönerek. Elini sallıyor. "Bizi yalnız bırak."

Uşak kaşlarını kaldırır ama hiçbir şey söylemez. Kapıdan içeri girerim ve kapı arkamdan sessizce kapanır. Aniden oda boşucu hale gelir. Nefes alamıyorum. Nereye bakacağımı bilmiyorum. Prensın gözleri bana dikilmiş, ben ise sadece ortadan kaybolmak istiyorum.

Kıpırdamıyorum. Ne reverans yapabilirim, ne de eğilebilirim, ne yapmam gerekiyorsa onu yapamıyorum. Sadece orada durup terliyorum. Oda küçük, masası ve kanepesi birbirine zıt konumda. Başka bir çift kapı, devasa bir yatak odasına açılıyor. Prensın odasındaım.

"Bayan Beaumont," diye başlıyor Prens. Sesi vücudumda yankılanıyor ve ben yutkunuyorum.

Şu anda kendimi ne küstah ne de kendinden emin hissediyorum. Tamamen, tamamen dehşete kapılmış hissediyorum.

"Majesteleri."

Prens sandalyesinden kalkar ve bana doğru yürür. Attığı her adım sinirlerimi daha da gerer. Ellerini arkasında birleştirir. Beni süzerken kaşları çatılmıştır.

"Doğu Kanadı yasaktır," diye homurdanır.

İşte bu. Kovulacağım, ya da tutuklanacağım, ya da daha kötüsü olacak. Hayatım bitti. Bitti. Tamam.

Prens kaşlarını kaldırır. "Bana kuralları çiğnemediğini söylemiştin."

"Ben... ben değilim," diye kekeliyorum. "Prenses benden istedi..."

"Kızımın söyledikleri bu kalenin kurallarının üstünde olamaz. O daha bir *çocuk*."

Hiçbir şey söylemiyorum, Prens Gabriel bana doğru bir adım attığında keskin bir nefes alıyorum. Gözleri karanlık ve fırtınalı, yüzü ifadesiz. O kadar geniş, o kadar güçlü ki.

Hâlâ ona ilgi duymam yanlış mı? İçindeki karanlığı görsem bile. Kızgın ve heybetli olsa bile. Onu asla elde edemeyeceğimi bilsem bile.

Gözlerimi kapatıyorum. Ona bakamıyorum. Yüzüne her baktığımda boğazımda bir düğüm oluşuyor ve dudaklarımdan kelimeleri alıyor. Ona bakmadığım zamanlarda ancak bir şeyler söyleyebiliyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum.

"Özür dilemelisin," diye homurdanıyor.

Gözlerim kapalıyken, yaptığı her hareketi hissedebiliyorum. Prens bir adım daha atıyor ve kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Vücudunun ısını, benimkinden sadece birkaç santim uzakta hissedebiliyorum.

Her şeyi mahvettim. Babam için gülleri bakamayacağım, yeni kitabımı bitiremeyeceğim. Her zamanki gibi yine başarısız oldum. En azından tutarlıyım, değil mi? Bir şeye güvenilebilirsem, o da bir şeyi mahvetme yeteneğimdir.

"Bana bak," diye emretti Prens.

Nefes alıp gözlerimi açmaya zorluyorum kendimi. Prens Gabriel, tüm ihtişamıyla birkaç santim ötemde duruyor. Daha önce onun gibi bir adamla hiç tanışmamıştım. Gözlerindeki tehlike baştan çıkarıcı ve beni eritiyor. Bana her türlü yaramazlığı, her türlü yanlışı, her türlü *doğruluğu* düşündürüyor.

"Seni kovdurmam gerek..."

"Majesteleri..." Nefesim kesiliyor.

"... ama kızım senden hoşlanıyor gibi görünüyor." Başını eğiyor, gözleri dudaklarıma kayıyor.

Damlarımda ateş yanıyor ve ayaklarım titriyor. Konuşamıyorum, düşünemiyorum, hareket edemiyorum. Sadece onun varlığını içime çekiyorum ve başımın dönmesini engellemeye çalışıyorum.

Prens bana doğru adım atıyor, ben geri çekiliyorum. Dudakları köşelerinden yukarı doğru kıvrılıyor ve bir adım daha atıyor. Ben geri çekiliyorum.

Ondan uzaklaşmak istediğimden değil. Tam tersine, ona sarılmak ve daha önce kimseyi öpmediğim gibi onu öpmek istiyorum. Kendimi ona vermek istiyorum — zihnim, bedenim ve ruhumla. İçimdeki bu duyguya teslim olmak ve asla geriye bakmamak istiyorum.

Ama o bir *kraliyet mensubu*.

Ben kimim ki? Ben sadece bahçıvanın kızıyım.

Bir kez daha bana doğru adım atıyor. Bu sefer, bir adım geri attığımda sırtım kapıya çarpıyor. Prens sırtarak ellerini kaldırıp beni kapıya sıkıştırıyor.

Kalbim deli gibi atıyor. Bana doğru eğildiğinde, nefesi boynumun dibini gıdıklıyor. Prens'in dudakları kulağımın hemen altındaki cildi okşuyor

ve göğsünden bir homurtu yükselir.

Parmaklarım kendi iradeleriyle hareket ederek gömleğine kıvrılıyor ve onu kendime çekiyor. Prens, işkence edici bir yavaşlıkla dudaklarını boynuma ve çeneme doğru kaydırıyor. Dokunduğu her yer cildimde kıvılcımlar saçıyor. Vücudu beni duvara sıkıştırıyor ve ben içimdeki arzuya teslim oluyorum.

Sırtımı Prens'e doğru eğiyorum, göğsümü onun göğsüne bastırıyorum. Parmaklarım gömleğinin kumaşına kıvrılıyor, onu bana yaklaştırıyor. Dudakları beni kızdırıyor, çenemden ve dudaklarımın köşesinden geçiyor.

Kalçalarımı ona doğru çevirdiğimde, Prens Gabriel kıkırdar.

"Jolie," diye azarlar. "Sen bir kural ihlalcisin."

"Şimdi hangi kuralı çiğniyorum?"

Gözlerimi ona çeviriyorum ve aramızdaki gerginlik artıyor. Dudakları açılıyor ama ben onun yanıtını beklemiyorum. Ona doğru eğiliyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Bana ne oldu bilmiyorum. Genelde bu kadar cesur değilimdir. Buraya onu öpmek için gelmedim.

Sadece onun aurası beni sarıp sarmalıyor ve artık daha fazla direnemiyorum. Onu kendime doğru çekiyorum, vücudumu onun vücuduna yapıştırıyorum. Dilimi onun alt dudağına sürterek, dudaklarımı açıyorum ve Farcliff Prensi'ni öpüyorum.

Kısa bir an için, onun tereddüt ettiğini hissediyorum. Duruyor, dudaklarımın dudaklarına değdiğini hissediyor, vücudu benimkini kapıya sıkıştırıyor.

Ancak bu sadece bir an sürer ve sonra içindeki bir şey kırılır. Aramızdaki enerjide neredeyse duyulabilir bir değişim olur, sanki başımızın üzerinde gök gürültüsü patlamış gibi.

Tatlı, karşı konulmaz bir gök gürültüsü.

Prens Gabriel kükrer, vücudunu benimkine çarparak dudaklarımı öpücüğüyle ezdi. Elleri kapıdan kalçalarımın, sonra da kıkırımın kaydı. Beni kendine çekti, öpücüğü derinleştirirken kalçalarını benimkilere sürttü.

Elektrik gibi. Hayvani. Vahşi.

Vücudumu tırmalayarak beni kaldırıyor, ben de bacaklarımı beline doluyorum. Kollarımı boynuna doluyorum, ağzına şiddetle öpüşürken

ağızına inleyerek öpüyorum.

Elleri gömleğimin altına kayıyor. Çıplak elinin tenime değmesi, vücudumda kızgın titremeler yaratıyor.

İçinde yanan ateşi hissedebiliyorum. Yüzeyin hemen altında yatan vahşiliği hissedebiliyorum ve bu, kalbimin göğüs kafesime çarpmasına neden oluyor. Parmaklarım onun sarı buklelerine dolanıyor ve dilimi ağızına sokuyorum.

Prens Gabriel tehlikeli bir tada sahip. Kokusu o kadar baş döndürücü ki, ona bu kadar yakın olmak ahlaksızca geliyor. Tekrar inliyorum ve o beni daha sert öpüyor. Kalçaları bana doğru dönüyor ve onun uzunluğunu hissediyorum. Benim için sertleşmiş. Ağızına inliyorum ve o tekrar bana sürtünüyor.

Hayal ettiğimden daha iyi. Arzu beni tamamen tüketiyor ve kendimi ona teslim ediyorum.

Hazırım.

Onu

istiyorum.

Sonuçları umursamıyorum. Şu anda, burada olanlardan başka hiçbir şeyi umursamıyorum...

...ama başladığı kadar ani bir şekilde bitti. Prens geri çekildi, bacaklarımı belinden çözdü. Ayaklarımın üzerine düştüm ve o bir adım geri attı.

"Git," diyor, gözleri parıldayarak.

"Ama, Majesteleri..."

"*Git!*" diye bağırır ve içimi korku kaplar.

Kapıya doğru koşuyorum, ellerim titreyerek kapıyı açıyorum. Kapıyı tekrar kapatmaya bile zaman ayırmıyorum. Boş koridorda koşuyorum, gözyaşları gözlerimi yakarken kıyafetlerimi düzeltiyorum. Yanaklarım yanıyor ve ağızımın içi utançla doluyor.

Kimseyle konuşmadan bahçivanın kulübesine kadar koşuyorum. Kilidi kapatıp güvenli bir şekilde içeri girene kadar durmuyorum.

Ancak o zaman, kendimi bırakıp ağlamaya başlıyorum.

ON DÖRT GABRIEL

Kapıyı çarparak kapatıp, nefes nefese ön odanın ortasında duruyorum. Kanım damarlarımdan sıcak ve hızlı bir şekilde akıyor. Göğsüm inip kalkıyor. Bacaklarım titriyor.

Oh, hayır.

Bunu yapmamalıydım. Onu kovmak için buraya getirdim, ama onun yerine onu öptüm.

Hayır, bu bir öpücükten fazlasıydı. Kontrolümü kaybetmeme saniyeler kalmıştı. O bir saniye daha kalsaydı, giysilerini paramparça edip onu orada, o anda alacaktım. Canavara teslim olup kontrolümü kaybedecektim.

Sandalyeme çökerek iç geçirdim.

Bağırmamalıydım. Onu kovmamalıydım. Bağırduğımda gözlerinin dolduğunu ve hareketlerinin çılgınca olduğunu gördüm. Benden uzaklaşırken ayak seslerini duydum.

Ve benden kaçması da normal, diyor şeytanlar.

Herkes kaçmalı.

Charlie benim hayır işleri yapmamı mı istiyor? Kraliyet hayatına geri dönmemi mi istiyor? Kendi dürtülerimi bile kontrol edemezken bunu nasıl yapabilirim?

Yüzüm yanıyor ve boğazımda bir gıdıklanma var. Kapıdan uzaklaşıp sandalyeme çöküyorum, kendi davranışlarımla başa çıkmaya çalışırken.

O da Paulette gibi... Yoksa değil mi? Gözlerindeki nezaket gerçek. Jolie iyi biri. Biliyorum.

Onunla bir kez yatmak o kadar kötü mü olur? Bu dürtülere bir kez olsun boyun eğmek?

Derin bir nefes alıp, avuç içlerimi gözlerime sürüyorum. İçimde bir şeyler değişti ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Düzeltilmesi gerekiyor mu?

Jolie'yi bu kadar çok istemek kötü bir şey mi, yoksa iyi bir şey mi? O ne istiyor? Neden beni öptü? Neden kaledeki tüm kuralları çiğneyip, bir göz kırpışıyla savunmamı yıktı?

Beni mahvedecek, ama bu mahvoluş o kadar güzel ki, hayır diyemiyorum.

Koridordaki ayak seslerinin yankısı zihnimde çınlıyor ve ben iç çekiyorum. Ona öyle davranmamalıydım. Kızımın nazik davrandığı dışında, bunu hak edecek ne yaptı ki?

Zihnim beni binlerce farklı yöne çekiyor, ama sonunda bedenim galip geliyor. Ayaklarım beni odamdan çıkarıp koridorlardan aşağıya taşıyor. Adımlarım onun adımlarını takip ederek kaleden çıkıp yemyeşil çimlerin üzerinden Bahçıvan Kulübesi'ne doğru yürüyorum.

Parmak uçlarımda bir karıncalanma ve göğsümde bir boşluk hissediyorum ve tek görebildiğim arazinin kenarındaki küçük bina. Karşıya geçerken adımlarım hızlanıyor ve tek duyabildiğim kulaklarımda kanın akışı. Ağzımda acı bir tat var ve kulübenin ön kapısına giden taş döşemelere adımımı atarken derin bir nefes alıyorum.

Daha önce iki kez burada durdum ve iki kez de tereddüt ettim. Bugün değil.

Durmadan yumruğumu kaldırıp kapıyı çalıyorum. "Jo!" diye sesleniyorum, kapıya doğru eğiliyorum.

Kapının diğer tarafında bir hışırtı duyuyorum, ama kapı açılmıyor.

"Jolie," diye tekrar sesleniyorum, biraz daha sessizce. Bir kez daha kapıyı çalıyorum, sonra duruyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve nefes aldığını duyuyorum. Kilit açılıyor ve kapı içe doğru açılıyor. Jolie kapının önünde duruyor, gözleri parlıyor ve ağzı ince bir çizgi halinde.

"Majesteleri?"

O muhteşem. Muhteşemden de öte. Kalın, dalgalı saçlarından incecik vücuduna kadar, istediğim her şeyin vücut bulmuş hali. Yüzündeki düşmanlık bile beni caydırmıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Girebilir miyim?"

Bir an tepki vermez, beni izler. Sonra iç çekerek kapıyı daha fazla açar. "Sanırım bu kulübe benim olduğu kadar senin de."

İçeri girdiğimde, Jolie kapıyı arkamdan kapatır ve benden bir adım uzaklaşır. Kaşları soru işareti şeklinde kalkar.

Ona doğru bir adım atarım, ama o elini kaldırır.

"Yine mi?" Başını sallar, bakışlarını başka yöne çevirir. "Yine ne?"

"Sen. *Sen* değil, Majesteleri." Gözlerini bana diker ve yüzündeki kararlılık beni neredeyse geriye savurur. Devam eder. "Beni öyle öpüp sonra da gitmem için bağırarak kovamazsın. Beni alıp bırakabileceğin bir oyuncak gibi davranamazsın. Westhill'den gitmemi istiyorsan, giderim ama öyle davranılmayacağım."

Omuzları titriyor.

"Özür dilerim." Bu sözleri yumuşak bir sesle söylüyorum ve şaşırtıcı bir şekilde, içtenlikle söylüyorum. En son ne zaman birinden özür dilediğimi ve bunu içtenlikle söylediğimi hatırlamıyorum.

O, boğazını temizler. "Teşekkür ederim."

İkimiz de kıpırdamıyoruz ve ben parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. Tek istediğim ona tekrar sarılmak. Vücudunun benimkine yapıştığını tekrar hissetmek, dudaklarını tatmak, parmaklarımı saçlarına dolamak istiyorum. Onu yutmak, tahrip etmek ve daha fazlasını isteyene kadar mahvetmek istiyorum.

Ama aramızda görünmez bir duvar var ve onu oraya koyan kişinin ben olduğumu biliyorum.

"Buna alışkın değilim,"
diyorum. "Neye?"

"Seni istediğim gibi birini istemeye."

Gözleri hafifçe büyür ve boynundaki nabzının attığını görebilirim.

"Babam iyileşene kadar güllere bakmak için buradayım," diye
yanıtlıyor sessizce.

"Öpücük ne olacak?" "Ne
olacak?"

"Beni istediğini biliyorum, Jolie. Kimse seni istemediği sürece öyleöpmez."

"Seni istememin ne önemi var?" Kafasını sallayarak alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tabii ki seni istiyorum. Nasıl istemeyeyim ki? Şu haline bak! Ama benden bıktığını hissettiğinde bana bağırmanı ya da böcek muamelesi yapmanı istemiyorum."

Kalbim sıkışır. Yavaşça nefes veririm, parmaklarımı saçlarımın arasından geçiririm. "Kafam karışık, Jolie," derim yumuşak bir sesle. "Çocukluğumdan beri böyleyim. Bazen nasıl düzgün düşüneneğimi bilmiyorum."

"Oh, tamam, bu her şeyi daha iyi hale getirir. O zaman seks yapalım," diye tersler.

Gözlerimi ona çeviririm ve Jolie'nin başını salladığını görürüm. İçimde öfke alevlenir, ama kafamın arkasında bir ses bana onun haklı olduğunu söyler.

Jolie'nin koyu kahverengi gözleri bana bakarken ateşle doludur. "Ben sadece bir bahçıvan ve zorluk çeken bir yazar olabilirim. Senin için bir hiç olabilirim, ama kafanın karışık olduğunu söylemek yeterli değil. Seni düzeltebileceğimi bilmek için yeterince zarar görmüş erkeklerle birlikte oldum ve sen çöktüğünde yanında olmak istemiyorum."

Vücudumdan bir sıcaklık dalgası geçerken dişlerimi gıcırdatıyorum. Kulaklarım yanıyor gibi hissediyorum ve kendimi tutmak için ellerimi yumruk yapıyorum.

"Ben senin *prensini*," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Tebrikler lanet olası." Jolie'nin gözleri parlar. "Bana seninle yatmamı emredecek misin? Çünkü cevap yine hayır."

Ona doğru bir adım atıyorum. "Bana bu şekilde konuşmaya hakkın yok."

"Senin de yok."

"Önümde diz çökmelisin." Bir adım daha atarım.

"Hayatta *olmaz*," diye tükürüyor.

Aramızdaki hava gerginleşir. Vücudumdaki tüyler diken diken olur ve içimdeki enerjiyi zorlukla kontrol edebilirim. Jolie yerinde durur, gözleri parlar, kolları gevşekçe yanlarında sarkar.

Bir adım daha attığımda, göğsüm onun göğsüne değiyor. O, meydan okurcasına çenesini kaldırıyor ve gözlerime bakıyor. Elimi çenesine götürüyorum, o da elimi itiyor. Çenesi seğiriyor.

Ve benim aletim zonkluyor.

Nefesim kesik kesik. İkimiz de hareketsizce birbirimizin karşısında duruyoruz, aramızda öfke dolaşıyor. Geri adım atmayacağım, atamam da.

Her nefes, aramızdaki gerilimi artırıyor. Hareket etmeden, tek kelime etmeden, ses çıkarmadan, Jolie içimdeki acıyı daha da şiddetlendiriyor, ta ki tüm vücudum çığlık atana kadar.

Yine de ikimiz de kıpırdamıyoruz...

...Jo elini göğsüme koyana kadar, ben de onun elini kendi elimle yakaladım. Onun teninin benim tenime değmesi, vücudumda bir sıcaklık patlaması yarattı ve artık buna karşı koyamazdım.

Jo'nun vücudunu kendime doğru çekerim ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırırım. Direnmeden bana erir, aramızdaki duvar yıkılırken hafifçe inler ve öfke arzusunun önüne geçer.

Öpüşmemiz elektrik gibidir. Şiddetlidir. İhtiyacımız vardır. Jolie tırnaklarını enseme geçirir ve beni vücuduna çeker. Dudaklarını ele geçiririm, bana karşı titrerken ağzının tadını çıkarırım.

Nefes nefese, kendimi çekiyorum. "Bunu mu istiyorsun?"

Tırnakları boynuma batıyor. "Şimdi iyi adam rolünü oynamaya kalkma, Majesteleri. Sus ve beni öp."

ON BEŞ JO

ONDAN NEFRET EDİYORUM. Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Öfkem arzumu körüklüyor, kollarımı Prens'in boynuna dolayarak onu daha derin bir kucaklaşmaya çekiyorum.

Prens homurdanarak parmaklarını kalçalarımın batırır ve beni kendine doğru çeker. Öpücüğü ateş gibidir ve her dokunuşu cildimi yakar. Kalçalarını bana sürterken inlerim.

Bahçıvanın Kulübesi küçüktür. Büyük bir oturma odası ve mutfak alanı ile bir yatak odası ve banyodan oluşur. Bu alan ikimizi barındırmak için neredeyse çok küçük gibi geliyor. Bu dört duvar arasında tutulamayacak kadar çok sıcaklık var.

Prens beni geriye doğru yürürken, uyluklarım kanepenin arkasına çarptı. Geniş, güçlü vücudu benimkine bastırıyor. Arzu dalgalar halinde üzerime çökünce, omurgamdan ateş geçiyor.

Odasında öpüşmemizin yoğun olduğunu düşünüyorsam, başıma gelecekleri hiç tahmin edememişim. Bu yoğunluktan da öte. Elektrik gibi. Öfkeli. Acımasızca ihtiyaç duyulan bir şey.

Prens Gabriel dudaklarını boynuma indiriyor. Dudakları köprücük kemiğime doğru inerken vücudunu benimkine yapııştırıyor. İki eliyle gömleğimi başımdan çıkarıyor ve vücudumu görünce homurdanıyor. Elleri göğsüme kayıyor, dudakları göğüslerime inerken sütyenimi belime kadar indiriyor.

Dişleri meme uçlarımı okşadığında nefesim kesildi, elleri sanki ona aitmişim gibi beni tutuyordu.

Şu anda, öyleyim. Bundan nefret ediyorum ve aynı zamanda seviyorum.

Parmaklarımla omuzlarını okşarken, dokunuşumun altında sert ve sıcak kaslarını hissedince titriyorum. Elleri kalçama iniyor ve beni kendine doğru çekiyor. Pantolonunun içinden hissedilen sertliği karnımdaki ateşi daha da yakıyor. Nefesim kesiliyor. Prens

düşük bir kahkaha attı. Gözleri tehlikeli ve sert—öfke ve arzu hala içinde savaşıyor.

Gömleğinin düğmelerini açmak için acele ediyorum. O, gözlerini kısarak beni izliyor ve gömleği arkasına düşürüyor. Ellerim yine omuzlarına uçuyor ve o da sütyenimin kopçalarını açıp odanın diğer ucuna fırlatıyor.

Prens, hiç uyarıda bulunmadan parmaklarını saçlarıma geçirip başımı geriye doğru çekiyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve bana sürtünürken homurdanıyor. Tenim yanıyor. Dokunduğu her yerde kıvılcımlar çıkıyor.

Basın Prens Gabriel'i bir hayvan olarak nitelendiriyor ve şimdi bunun doğru olduğunu anlıyorum. Eli hala saçlarıma kavrar, başımı geriye doğru çekiyor ve nefes nefese beni izliyor.

"Hâlâ gitmemi istiyor musun?"

"Senin gitmeni hiç istemedim." Göğsüm inip kalkıyor ve kendimi onun bakışlarına bakmaya zorluyorum. İçimdeki her şey teslim olmaya, itaat etmeye, kendimi tamamen ona teslim etmeye çığlık atıyor.

Yumruğu saçlarıma sıkıca kavrar, kafatasımdan iğneler gibi acı ve zevk geçer. Prens'in diğer eli göğsüme iner ve başparmağıyla meme ucumu okşar. Nazik bir dokunuş, ama gözlerindeki bakış daha fazlasını ele veriyor.

Vücudum onun için çığlık atıyor.

Sanki bunu duyabiliyormuş gibi, Prens elini bacaklarıma arasına indirir. Bahçe pantolonumun kumaşı üzerinden bile bacaklarıma arasındaki sıcaklığı ve ıslaklığı hissettiğinde yüzünde karanlık bir gülümseme belirir. Prens Gabriel tek kelime etmeden pantolonumun düğmelerini açar ve elini pantolonun önünden aşağı kaydırır.

Gözlerimi kapatıp, eli yarıklararımdan kayarken uzun bir nefes veriyorum. Vücudum ona doğru kıvrılıyor ve kendimi tamamen kaybettiğimi biliyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, düzgün düşünemiyorum.

"Gözlerini aç," diye homurdanır. "Seni orgazma ulaştırırken bana bakmanı istiyorum."

Dediğini yapıyorum. Nasıl yapmam ki?

Onun emirlerine itaat etmeyi seviyorum. Bir eliyle saçlarıma okşarken, diğer eliyle ıslaklığımı yukarı aşağı okşamasını seviyorum.

. Yüzümde açan zevki izlerken gözlerindeki karanlığı seviyorum.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Prens, elini benim açılışıma doğru hareket ettirirken dudaklarını yalıyor ve başka bir zevk dalgası içimden geçiyor. Elimde sertliğini hissetmek için onun penisine uzanıyorum, ama o uyarıcı bir şekilde homurdanıyor.

"Hayır."

"İstiyorum..."

"Ne istediğin umurumda değil." Prens parmaklarını içime soktu ve ellerim arkamdaki kanepeye düştü. O bana zevk verirken ben kanepenin kenarını tuttum. Gözlerimi kapattığımda, bana tekrar açmamı emretti.

Ve açarım. Bana söylediği her şeyi yaparım.

Parmakları tomurcuğuma kayar ve uyluklarımdan bir sıcaklık patlaması geçer. Nefesim kesilir ve dudaklarımdan bir inilti kaçar.

Prens, zevkin doruğa ulaştığını hissediyor. Ben kanepeye tutunurken, saçımı daha sıkı tutuyor. Bacaklarım titriyor, sırtım kavisleniyor ve vücudum ona teslim oluyor.

Boşalıyorum.

Prens Gabriel beni orgazma ulaştırırken, beni sertçe öper. Ağızına inleyerek, hareket edemeden, düşünmeden, zevk dalgalarının üstüne binmekten başka hiçbir şey yapamadan. Damarlarımdan sıcaklık fışkırır. Prens, ben onu nefes nefese itene kadar durmaz.

Elini ittiğim anda, onu özlüyorum. Titremeler hala vücudumu sararken, daha fazlasını istediğimi biliyorum. Sessizce gülerek, parmaklarını ağızına götürüyor ve ıslaklığımın tadına bakıyor.

Nefes almaya çalışırken onu izliyorum. Kanepenin arkasına yaslanırken, sessizce birbirimize bakıyoruz. Prensın bakışları çıplak göğsüme, düğmeleri açık pantolonuma ve sonra da kızarmış yüzüme düşüyor.

"Hoşuna gitti mi?" Kaşlarını kaldırarak sırttı.

O kadar kendini beğenmiş ki. Bir nefes daha alıp omuz silkiyorum. "Fena değildi."

Prensın gözleri parlar ve yine üzerime atılır. Beni döndürüp kanepenin arkasına düşmem için ittiğinde çılglık atarım

Kalbim bir an durur. Pantolonumu dizlerime kadar indirir ve kalbim bir an durur.

Omzumun üzerinden tam zamanında bakınca, avucunun kıcıma indiğini gördüm. Çığlık atarak, acı cildimde zevke dönüşürken irkildim.

"Sakın kıpırdama," diye homurdanır Prens. Pantolonunun yere düştüğünü duyarım ve sonra ellerini belimde hissedirim.

Sonra onun kalın, sıcak ve mükemmel penisini hissediyorum. Onu bacaklarımın arasına kaydırıyor ve zevkle inliyor. Nabzım hızlanıyor ve kanepeye daha da sıkı tutunuyorum. Dudaklarımı ısıyorum, sırtımı kamburlaştırarak onu içimde hissetmek için. Henüz içime girmede bile, ama ben çoktan aklımı kaçırmış durumdayım.

Prens, belimi kavrayarak kendini benim yarıkma doğru kaydırıyor. Bir eli belimden ayrılıyor ve yüksek bir şaplak sesiyle tekrar kıcıma iniyor. Keskin bir nefes alıyorum ve sonra bir kahkaha atıyorum. Tüm varlığım bu ana indirgeniyor. Prensın bedenime yaptıkları dışında hiçbir şeyin önemi yok. Bana verdiği zevk her şey.

Kıcıma ona doğru itiyorum ve Prens homurdanıyor. Beni kızdırmak için geri çekiliyor. Ben inliyorum.

"Beni istiyor musun?" diye sorar.

"Evet."

"Bütün

vücudum

mu?" "Evet,"

diye nefes

nefese cevap

veriyorum.

Prens elini bacaklarımın arasına kaydırır ve uyluklarımdan aşağı damlayan ıslaklığı hissedince inledi. Ayaklarımı açmaya çalıştım ama Prens beni durdurdu.

"Kıpırdama demiştim." Yine kıcıma şaplak attı. "Orada kal."

Parmakları içime girer, ama yetmez. Asla yetmez. Parmaklarını çıkardığında boşluk hissedirim.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Prens yaklaşır, bana eğilirken penisini kıcıma bastırır. "Ne?"

"Seni istiyorum," diye fısıldarım.

"Lütfen." "Daha önce beni istememiştin."

"İstemiştim, her zaman."

Bu sözler, istediğim şeyi, *ihtiyacım olan şeyi* elde etmek için yeterli. Prens, beni tamamen doldurana kadar, santim santim içime giriyor. O daha da derine inerken, kalçalarımı birbirine sıkıştırıp sırtımı kavisliyorum.

Beklediğimden daha iyi hissettiriyor. Parmaklarım kanepeye kıvrılıyor ve elimden geldiğince sıkı tutunuyorum. Ne olacağını biliyorum. Prens'in içinde kıvrılan gücü hissedebiliyorum ve bunun üzerimde serbest bırakılacağını biliyorum.

Bunu istiyorum. Bunun için yalvarıyorum.

Ona doğru itiyorum ve onun hafifçe nefes verdiğini duyuyorum. Parmakları belime gömölüyor ve bir saniye öyle kalıyoruz.

Sonra canavar ortaya çıkar. Prens kendini içimden çıkarır ve *sertçe iter*. İçimde zevk patladığında nefesim kesilir, gözlerimi sıkıca kapatır ve dudaklarım gülümser. Sonra bunu tekrar tekrar yapar.

Prens, beni yerinde tutarken, uzunluğunu içime sokar. O, elini kalçama indirdiğinde inlerim ve nefes nefese kalırım.

O sert davranıyor ve ben bundan doyamıyorum. Kendimi kanepeye dayayıp vücudumu ona doğru itiyorum. Prens buna karşılık kükreyerek elini tekrar kıcıma indiriyor. Zevk ve acı arasında bir yerde yaşarken çığlık atıyorum.

Aramızdaki şey nefret mi? Yoksa şehvet mi? Sadece karşılıklı arzularımızı mı gerçekteştiriyoruz, yoksa ona boyun eğerek tam da istediği şeyi mi veriyorum? Kendimi mi kaybediyorum?

Umurumda mı?

O, penisini tekrar içime soktu ve ben yıldızları gördüm. Bir kez daha çığlık attım ve Prens parmaklarını kıcımın üzerinde gezdirdi. Başparmağını içime soktuğunda, daha önce hiç çıkarmadığım bir ses çıkardım. Penisi içime girerken en yasak noktayı okşadı ve ben onun olduğumu biliyordum.

Artık rol yapamıyorum. Kendime yalan söyleyip bunu sevmediğimi söyleyemem. Onun elindeki bir oyuncak bebeğim ve bana yaptığı her şey vücudumu yakıyor.

"Benim için boşal," diyor Prens.

Ben itaat ediyorum.

Orgazmım uyarı vermeden içime çakılır. Bacaklarım titrer, damarlarımdan ateş geçer. Tüm vücudum kasılırken, dudaklarımdan çığlık kopar.

Prens yanıt olarak homurdanır. Orgazmım sönmeye ve ben gevşemeye başlarken, arkamda vücudunun sertleştiğini hissediyorum. O içime girerken, ikimiz birbirimize karşı titrerken beni tohumuyla doldururken nefesim kesiliyor. Prens son bir homurtu çıkarana kadar çökmek için tüm gücümü kullanıyorum. Sonra iç çekerek dizlerimin üzerine çöküyorum.

ON ALTI GABRIEL

JOLIE YERDE YATMIŞ, ben ise ayakta durmakta zorlanıyorum. Bir nefes daha alıp elimi göğsüme koyuyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki bayılacağım sanırım.

Bir nefes daha alıp, düzgün görebiliyorum. Jo hala dizlerinin etrafında pantolonu ile yerde nefes nefese. Eğilip onu kaldırıyorum ve kanepenin önüne taşıyorum. Kanepeye uzanıp onu kollarımda sallıyorum. Başı öne doğru eğiliyor ve göğsüme yaslanıyor, bir süre konuşmadan öylece kalıyoruz.

Jo'nun eli göğsüme doğru hareket ediyor. "Kalbin deli gibi atıyor," diyor sessizce.

"Az önce bayılacağımı sandım."

"Sanırım bayıldım." Zayıf bir şekilde gülüyor ve göğsüme yaslanıyor.

Birkaç dakika, belki de daha uzun süre uyukladık. Sonunda Jolie benden uzaklaşır. Ayağa kalkmaya çalışır, ama pantolonu hala ayak bileklerinde. Sendeleyerek, sevimli bir çığlık atar ve kendi ayağına takılır. Kanepenin kenarına tutunarak, yarı düşmüş, yarı yere çökmüş bir şekilde durur ve sonra kahkahalara boğulur.

"Bu, Farcliff Prensi Hazretleri için yeterince zarif miydi?" Diye sırtarak pantolonunu çekip ayağa kalkar.

"Sen bitirme dersleri vermelisin."

Jo gülerek kendine bir bardak su doldurur. Bir yudum aldıktan sonra bana uzatır. Kaşlarımı çatarak bardağa bakarım.

Jo kaşlarını kaldırır ve tekrar güler. "Oh, özür dilerim Majesteleri, biz köylülerle aynı bardaktan içmeye alışkın değil misiniz? Elimde sizin için kristal bardak yok ve az önce birbirimizin beynini sikmiştik, o yüzden..."

Alaycı bir gülümsemeyle suyu alıyorum. "Sorun değil."

"Sizin için çok iğrenç değil mi?"

Ona öyle olmadığını kanıtlamak için bir yudum alıp bardağı geri veriyorum. O da bana sırtarak bakıyor ve sonra kendisi de bir yudum alıyor.

Ona bunu asla söylemem, ama bu, birinin bana ilk kez böyle davrandığı andır. Normal insanlar birbirlerine böyle mi davranır? Jo'nun bardağı mutfak tezgahına koyup tişörtünü giymesini izliyorum. İç çamaşırımı ve pantolonumu alıp bana fırlatıyor.

"Giysilerini giy, Majesteleri. İnsanlar ne düşünecek?"

"Muhtemelen benim hakkımda zaten düşündüklerini," diye sırtıyorum. Giyiniyorum ve Jo'nun beni izlediğini görüyorum.

"Ne?" diye

soruyorum.

"Hoşuna gitti mi?"

"Ne hoşuma gitti?"

"Senin yaptığın gibi medyayı kışkırtmak mı? Kötü adam olmak mı?"

Fermuarımı çekmeye odaklanarak gözlerinden kaçınıyorum ve sonra parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Omuz silkiyorum. "Hayır, hoşuma gittiğini söyleyemem."

"O zaman neden yapıyorsun?"

"Bunu kasten yapmıyorum."

"Emin misin?" Başını eğip gözlerime bakar.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıp boğazımı temizliyorum. Eğilip gömleğimi alıyorum, üstüme geçirip düğmelerini iliklemeye başlıyorum. "Sadece seks yaptık diye beni tanıdığını mı sanıyorsun?"

Sert davrandığımı biliyorum, ama bana konuşma tarzını beğenmiyorum. Ben Farcliff Prensi'yim, o ise kim? Bahçıvanın kızı.

Hiç kimse.

Jolie'nin yüzünde bir anlık acı belirir, ama hemen gizler. Omuz silker ve su bardağına geri döner.

"Gitmeliyim," diyorum, son eşyalarımı toplayarak.

"Evet." Hâlâ bana sırtı dönük. Bir an tereddüt ediyorum, ona gitmek istiyorum. Kollarımı beline dolamak ve kulağına tatlı bir şeyler fısıldamak istiyorum. Tekrar gözlerime bakmasını ve yüzünü aydınlatan o gülümsemeyi görmek istiyorum.

Ama ben bunların hiçbirini yapmıyorum. Sadece iç çekip dışarı çıkıyorum ve omzumdaki şeytan gülüyor. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama o kim ki *bana* nasıl davranmam gerektiğini dikte ediyor?

Tek yaptığım o kızla seks etmektir. Ona hiçbir borcum yok. Benden orgazm olduğu için mutlu olmalı.

Çimlerin üzerinde durup Bahçıvan Kulübesine bakarak başımı sallıyorum. Ben buyum işte, her şeyi mahvederim. İyi şeyleri, vasat şeyleri, kötü şeyleri, fark etmez. Hepsini mahvederim.

Ya denemeseydim? Ya geri dönüp özür dileseydim? Ya ona nazik davransaydım?

Ama kulübe ile aramızdaki mesafe imkansız derecede uzak görünüyor. Oraya geri dönmek için atmam gereken adımlar çok zor. Ne diyeceğim ki?

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve sonra kaleye doğru geri dönüyorum. Odama doğru ağır adımlarla yürürken, başımı eğik tutuyorum ve yolumdaki herkesi görmezden geliyorum. Uzun ve sıcak bir düşün ardından, Jolie'yi vücudumdan ve zihnimden tamamen silmiş oldum.

O sadece istediğim bir kızdı ve onu elde ettim. Hepsi bu.

Yine de ayaklarım beni pencereye götürüyor. Dışarıya bakıp onu gül bahçesinde arıyorum. Onu görmeyince omuzlarım düşüyor ve camdan uzaklaşıyorum. Derin bir nefes alıp ellerimi şakaklarıma bastırıyorum.

Paulette ile de aynen böyle olmuştu. Onunla ilişkiye girdim, bağımlı oldum ve sonra her şeyi mahvettim. Ona karşı koyamadım ve sonra her şey mahvoldu.

İşte altı yıl sonra, aynı şeyi tekrar yapıyorum. Ne kadar aptal olabilirim?

Masama doğru yürüdüm ve kolumu masanın üzerinde gezdirdim. Kağıtlar, bardaklar ve kalemler odanın dört bir yanına uçarken göğsümden bir kükreme çıktı. Ellerimi masaya vurarak, keskin bir nefes verdim ve nefes nefese masaya eğildim.

"Baba? İyi misin?"

Kızımın sesini duyunca irkilirim. Kapıya doğru dönerim ve onu kapıda gözleri fal taşı gibi açılmış halde görürüm. Yerdeki katliamı ve sonra tekrar benim yüzümü bakar. Gözleri yaşarır ve benden uzaklaşır.

"Ben iyiyim, canım," derim, zorla gülümserim. Flora'nın gözleri yerdeki dağınıklığa bakarken, yüzümü buruşturarak yutarım. "Ben m."

Dişlerimi sıkarak nefes alıp, ona doğru yürüyorum. "Buraya gel," diyorum. "Endişelenme. Günün nasıl geçti?"

"Şimdi," diyorum. "Bana her şeyi anlat."

"Altı eksi iki kaç eder?"

"Tabii ki," diye gülererek saçlarını okşuyorum. "Senin matematik dehası olduğunu unutmuşum."

"Jo mu?" Sakin görünmeye çalışıyorum, ama boğazımda bir düğüm oluşuyor.

"Emin değilim, tatlım." Zorla gülümsüyorum. "Yeni kitap almak için kitapçıya gitmene gerek yok. Sipariş veririz."

"Kokusu... uykulu ve rahatlatıcı. Beş dakika sonra hissedeceğin gibi, çünkü yatma vakti geldi. Hadi, sana bir hikaye okuyayım."

Flora kanepeden atlar, elini elime sokarken korkusu unutulur. Her zamanki gibi, kızımın sakinleştirici etkisi kalbimi yatıştırır ve onu koridordan odasına kadar takip ederim.

"Bay Marcel'i ne kadar iyi tanıyordun, Flora?" Kızıma bakıyorum, altı yaşındaki çocuğumun benim bilmediğim gizli bir hayatı nasıl olabildiğini merak ediyorum.

"O benim en sevdiğimiydi," diye cevapladı Flora basitçe. "Geçen yıl bana bahçedeki en güzel gülleri verdi—bunu kendisi söyledi. Benim gibi çok çok fazla kitabı vardı. Umarım şimdi daha iyidir."

"Mm," diye cevap verdim, kaşlarımı çatarak. Kızım onun hasta olduğunu bile mi biliyordu?

Onu yatağına yatırıp en sevdiği hikayeyi okudum, ama o hikayeyi gül bahçesi, Marcel, Violet ve Jolie hakkında bin bir soru ile böldü. Onu bu konulardan uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım, çünkü Jolie'nin adını her söylediğinde kalbim sızlıyordu.

Kitabı kapattığımda Flora, "Jolie çok güzel" diye iç geçirir. Söylediklerimi duyduğunu sanmıyorum. Bana bir bakış atar. "Öyle değil mi, baba?"

"Sen çok güzelsin." Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum.

"Umarım büyüdüğümde onun gibi olurum. O çok cesur. New York'ta tek başına yaşadığını biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum." Görünüşe göre, gül bahçivanım hakkında bilmediğim çok şey var. Keşke kızım onun hakkında konuşmayı bıraksa. "Artık yatma zamanı."

Flora bana gülümser ve parmağıyla yanağını gösterir. "Bir öpücük daha lütfen."

Gülümseyerek dediğini yapıyorum. Doğrulduğumda Flora bana bakıyor.

"Baba, neden benim annem yok?"

Kalbin göğsünde parçalanırken ciddi bir ifade takınmak zor. Boğazımı yutar ve kızımın yanağını okşarım. "Senin bir annen var, ufaklık. Sadece başka bir yerde yaşıyor."

"Beni sevmiyor mu? Hasta olduğum için mi?"

"Tabii ki seni seviyor." Kaşlarımı çatarak tekrar oturdum. "Bunun seninle bir ilgisi yok, tamamen onunla ilgili. O sadece... Sana bakamadı."

"Hasta mı?"

"Bir bakıma, evet. Bu da nereden çıktı?"

Flora omuz silkiyor ve iç çekiyor. "Bilmiyorum. İyi geceler, baba." Konuşmanın bittiğini belirtmek istercesine gözlerini kapatıyor.

Kapıya doğru yürürken, çıkmadan önce bir kez daha kızıma bakarım. Kendi odama geri dönerken göğsüm ağrır. Gözlerimin arkasında biriken baş ağrısından kurtulmak için şakaklarımı parmaklarımla ovuştururum. Yüzümdeki yara izi zonkluyor.

Farcliff Kalesi'nden ayrıldığımdan beri ilk kez, Flora'yı tek başıma yetiştirmenin doğru bir karar olup olmadığını merak ediyorum. Tıpkı benim gibi, hayatı boyunca bir anneye sahip olmayı özlemiş midir?

ON YEDİ JO

PRENS kulübemden ayrılırken, ben de onun arkasından bakakalırım, moralim bozuk ve biraz utanmış hissediyorum. Görünüşe göre erkek zevkim değişmemiş. Hâlâ berbat. Mutfak tezgahına yaslanıp derin bir nefes alırım, saçlarımı elime geçiririm.

Vücudum hala orgazmın etkisinde, ama zihnim karışık ve göğsüm boşlukta gibi. Dudaklarımı ısırarak, vücudumdaki seks izlerini yıkamak için banyoya yöneliyorum.

Korunma bile kullanmadık, bu aptalca ve sorumsuzca. Bu benim tarzım değil.

Ya da belki de tam da bana yakışır bir davranış, aptalca ve sorumsuzca davranmak benim modus operandi'm gibi görünüyor. Belki de bu yüzden hayatımdaki her şey hep paramparça oluyor.

Dere kenarında dururken, akşamki olayları zihnimde tekrar canlandırıyorum. Prens'in niyetini anlamak zor ve neredeyse her zaman savunma halinde. Onun içindeki gerçek duyguları gördüğüm tek an, ona kıyafetlerini attığım andı. Yüzünde bir ifade vardı — hafif bir gülümseme ve gözlerinde bir parıltı.

Nasıl hissettiğimden emin olamadan yavaşça yıkanıyorum. Bir yanımları pişmanlık duyuyor. Onunla yatmamalıydım, bu çok açık. Arzum, kaledeki konumumu tehlikeye attı. Westhill'den ayrılma düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor. Sam'i ve yeni ailemi geride bırakacağım. Flora'yı da bırakmak zorunda kalacağım. Babamın buraya geri dönme umutlarını mahvedeceğim.

Kendimi kurulayıp pijamalarımı giyerken, kalbime girmeye çalışan suçluluk ve utanç duygularına karşı kendimi hazırlıyorum. Olanlar için kendimi kötü hissetmeyi reddediyorum. Prens Gabriel *beni* kulübeye kadar takip etti. Ben onu takip etmedim. Seks yaptığımız için mutsuzsa, bu onun sorunu.

Saçımı havluyla kurularken biri kulübenin kapısını çaldı. Donakaldım, kalbim deli gibi atıyordu. Prens Gabriel geri mi dönmüştü? Ciddi miydi? O adam bir karar versin artık.

Çıplak ayakla ön kapıya doğru yürüyorum. Ağzım kuruyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. Hala elimde nemli havluyla derin bir nefes alıp kapıyı açıyorum.

Karşı tarafta Sam'i görünce "Oh" diyorum.

"Beni gördüğüne hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sırtarak soruyor. "Kimi bekliyordun?"

"Tabii ki hayal kırıklığına uğramadım," diye cevap veriyorum ve içeri girmesi için kenara çekiliyorum.

Alüminyum folyo ile kaplı bir tabak tutuyor. "Sana tatlı getirdim. George *milföy* yaptı. Bitmeden bir parça aldım. Mutfaktaki personel aç hayvanlar gibiler."

Gülümserim ve tabağı kabul ederim. Üstündeki folyoyu çıkarır ve tabağı burnuma yaklaştırır, pasta ve kremanın kokusunu içime çekerim. İç geçiririm.

"George bir sihirbaz. Dur, bunu ikiye bölelim." "Ben payımı aldım bile." Sam başını sallar.

Yine de ikiye böldüm ve Sam suçlu bir gülümsemeyle tatlı dilimini kabul etti.

"Beni zorlama, neden zorlamıyorsun?"

Gülüyorum ve ikimiz oturuyoruz.

Sam, yere attığım sütyenime başını sallar. "Dağınık! Bayan Grey böyle dağınık davranışlara ne derdi acaba?"

Yanaklarım kızarır ve önümdeki pastaya odaklanırım. Yine de Sam'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve sorunun geleceğini biliyorum. Beni dürtmesi sadece birkaç saniye sürer.

"Ee?" diye soruyor. "Prens ne dedi?"

"Sonuçta buraya sadece bana tatlı getirmek için gelmemiştin," diye gülüyorum.

"Belki biraz rüşvet gibiydi," diyor Sam kıkırdayarak. "Hadi, söyle! Ne dedi?"

Derin bir nefes alıyorum. Buna nasıl cevap vereyim? "Bana Doğu Kanadında ne yaptığımı sordu."

"Ve?"

"Ben de ona Prens Flora'nın beni oraya getirdiğini söyledim."

"Buna memnun oldu mu?"

"*Mutlu* olduğunu söyleyebilir miyim bilmiyorum," diye cevap veriyorum, Prens'in öfkesinin dalgalar halinde yayıldığını hatırlayarak, "ama kabul etti."

"Yani, hâlâ bir işin var mı?"

Gülerek başımı sallıyorum. "Hâlâ bir işim var... şimdilik."

Sam'den gözlerimi kaçırıyorum, ona çok uzun süre bakarsam daha fazla sırrım ortaya çıkacağından korkuyorum. Bu gece kulübede olanları ya da nasıl bittiğini kimseye anlatmak istemiyorum. Şu anda bir işim olabilir... ama yarın ne olacak?

Sam bir saat kadar benimle kalır ve Westhill'de olan biten her şey hakkında kıkırdayıp dedikodu yaparız. O ayrıldığında, kalbim öncekinden daha sakin hisseder ve uykuya dalabilirim.

Çalışmaya hazır olarak uyanıyorum. Bahçe kıyafetlerimi giyerken, önümde uzun bir ot toplama günü olduğunu biliyorum. İlk güllerin açmasına sadece birkaç gün kaldı ve onlara iyi bakıldığından emin olmak istiyorum. Yıllık Gül Festivali jürisi, bu yılki çiçekleri değerlendirmek için Westhill'e gelecek, bu yüzden baskı altındayım.

Dolapta hazır yulaf ezmesi var, bu sabah kale mutfağına gitmemek için hızlıca biraz yiyorum. Bu, personel arasında dedikoduya neden olabilir, ama tek istediğim çiçeklerimi görmek.

Ön kapıyı açtığımda, altın rengi bir zarf gözüme çarpıyor. Hoş geldiniz paspasımın üzerinde duruyor ve üzerinde büyük, yuvarlak harflerle adım yazıyor.

Eğilip onu alıyorum ve çimlerin etrafına bakarak onu bırakan kişiyi görebilecek miyim diye bakıyorum. Kimseyi görmeyince tekrar zarfa dönüyorum. Zarf mühürlü ve altın rengi kağıt o kadar güzel ki onu yırtıp açmak yanlış geliyor. Elimden geldiğince dikkatlice yırtıp bir kart çıkarıyorum.

Okudukça kaşlarımı çatıyorum. Yutkunarak, gördüğüm kelimelerin anlamını anlamaya çalışıyorum.

Bu akşam benimle yemek yiyin.

—G.

Kalbim göğsümde çarparak devasa binaya bakıyorum. Kulübeme geri dönüp en yakın sandalyeye çöküyorum ve yazıyı tekrar okuyorum.

"G"nin kim olduğu konusunda hiç şüphem yok. Davetiyenin -eğer buna davetiyeden söz edilebilirse- Prens tarafından yazılmış gibi görünüyor. Her zamanki gibi emir verici bir üslupta. Karttan gözlerimi kaldırıp boşluğa bakıyorum.

Bu bir şaka mı? Bir tür hastalıklı güç oyunu mu? Prens benimle oynuyor mu?

Yoksa gerçekten beni tekrar görmek mi istiyor?

Derin bir nefes alarak, kartı ve zarfı masanın üzerine bırakıp bahçeye geri dönüyorum.

Bu adam hiç mantıklı değil. Bir dakika önce beni becermek istiyor, bir dakika sonra öfkeyle çekip gidiyor. Sonra tekrar görmek istiyor? Anlayamıyorum.

Kim bahçıvanını akşam yemeğine davet eder ki? Ailem, ayrıldıkları güne kadar prensin isimlerini bildiğinden bile emin değildi.

Gül bahçesine doğru aceleyle yürüyorum. Kapının menteşelerine yağ sürdüm ve kapı sessizce açılıyor. Gözlerim yukarıdaki pencerelere kayıyor, herhangi bir hareket var mı diye bakıyorum.

Boş kalıyorlar ve ben işime koyuluyorum.

Alnımdan ter damlarken ve gömleğim sıırıslık olana kadar, sinir bozucu bitkileri acımasızca ayıklıyorum. Güneş gökyüzünde yükseldiğinde, midem guruldamaya başlıyor ve sonunda işimden başımı kaldırıyorum.

İç çekerek, ön kolumla alnımı siler ve ayağa kalkarım. Sırtım ağrıyor ve omuzlarım gergin. Boynumu iki yana uzatıp sarayın mutfaklarına doğru yola çıkarım.

Kaleye adımımı attığımda, bana yöneltilecek soruların saldırısına kendimi hazırlıyorum. Herkes dün gece neden prensi görmeye çağrıldığımı merak edecek. Onunla akşam yemeği yediğimi bilseler ne derlerdi acaba?

Hizmetçi girişindeki paspasla ayakkabılarımı silerken, başımı kaldırdığımda Bertrand kapıdan bana bakıyor.

"Prens, davetini kabul edip etmeyeceğini bilmek istiyor."

Uşağın yüzü tamamen ifadesiz, gözleri okunamaz. Davet onu şaşırttıysa da, bunu belli etmiyor.

Boğazımı temizliyorum. "Uh... Evet, sanırım. Saat kaçta?" "Yedi."

Bertrand bana selam verdi — ki açıkçası bu biraz tuhaf geldi — ve koridorda kayboldu. Onun arkasından baktım ve aklıma gelen tek düşünce şuydu: *Ne giyeceğim ben?*

Sahip olduğum tek elbise, Westhill Kasaba Fuarı'nda giydiğim sarı sundress. Onun dışında sadece yırtık kot pantolonlarım ve bahçe kıyafetlerim var. New York'tan ayrılırken, kraliyet akşam yemeklerine katılacağımı hiç düşünmemiştim.

Bertrand'ı görüp ona daha fazla soru sormak umuduyla koridora bakıyorum. Ne giyeceğim? Hangi çatalı kullanacağım? *Neden böyle oluyor?*

Ama o gitmiş ve ben düşüncelerimle baş başa kalmışım, ki bunların bu akşam saat yediye kadar beni rahatsız edeceğini zaten biliyorum.

ON SEKİZ GABRIEL

Kravatımı düzeltiyorum, acaba bir hata mı yaptım diye düşünüyorum. Jolie'yi kovmam gerekirdi, onu yemeğe davet etmemeliydim. Ama dün gece gözümü bile kırpmadım ve tek düşündüğüm oydu. Yani, o ve Flora. Jo, Flora dışında son altı yılda tanıştığım ve bana normal bir insan gibi hissettiren tek kişi. Flora'nın kendi annesi hakkında soru sormasına neden olan tek kişi o.

Bu bağı görmezden gelmek zor. Belki Jolie'nin etrafta olması Flora için iyi olur.

Bu da bir şey sayılır, değil mi?

Kendime alaycı bir şekilde başımı sallıyorum. Niyetimin saf olduğunu iddia edemem. Jo ile sadece kızım için bir anne figürü olarak onu incelemek için akşam yemeğine çıkmıyorum.

Onu tekrar görmek istiyorum. Onu tekrar sahip olmak istiyorum.

Yemek odasına vardığımda, o henüz gelmemiştir. Bertrand sandalyemi çekip, oturduktan sonra peçeteyi kucağıma koydu.

Kaliteli şarabı yudumlarken Jolie'nin gelmesini bekliyorum. Saniyeler geçiyor ve terlemeye başlıyorum. Yakamı çekip kravatımı gevşetiyorum ve şarabıma bir yudum daha alıyorum. Masaya ışık saçan kristal bardağa bakarken, acaba beni ekmiş mi diye merak ediyorum.

Bu beni şaşırtmazdı — o, sırf bir şeyi kanıtlamak için beni reddedecek kadar inatçı birine benziyordu. Zaman geçtikçe, onun yokluğunu görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu. Dizim yukarı aşağı zıplıyordu ve sanki bakışlarım onu ortaya çıkaracakmış gibi kapıya bakıyordum.

Sonunda ortaya çıkıyor. Kapı açılıyor ve Jolie, Westhill Kasaba Fuarı'nda giydiği aynı sarı sundress'i giymiş olarak içeri giriyor. Onu o elbiseyle görmek,

aynı etkiyi yaratıyor. Vücudum ısınmaya başlıyor ve pantolonum daralıyor.

Jolie'nin saçları yumuşak dalgalar halinde kıvrılmış, yüzünden geriye doğru tutturulmuş. Ben ayağa kalkıp onu selamlarken bana gülümsüyor ve Bertrand sağımdaki sandalyeyi çekiyor.

Gözleri uzun, cilalı masanın üzerinde dolaşüyor ve sonra bana kayıyor. Tereddütle gülümsüyor.

"Majesteleri," diye başını sallıyor.

"Sonunda bana katıldığınız için teşekkür ederim."

Kaçları birbirine yaklaşıyor. "Öncelikle, davette saat belirtilmemiştir. Bertrand saat yedi dedi, ama saat" —duvardaki büyük saatine bakıyor— "altı elli sekiz. O yüzden bana 'nihayet' saçmalığınızı söyleme."

Bertrand keskin bir nefes alır ve ben Jolie'ye bakarım. Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirirken içimden bir sıcaklık yayılır. Jolie bana bakarken yumuşak bukleleri titrer. Ona tekrar koltuğunu işaret ederim.

Hırsıyla, oturdu.

Onu kızdırmayı seviyorum, farkındayım. Kızdığında burnunun ucu çok kızarır ve dolgun dudaklarını o kadar sıkı sıkıştırır ki ince bir çizgi gibi görünürler. Her hücrelerinden öfke sızdığını görmekten bir tür hastalıklı bir zevk alıyorum.

İlk yemek servis edildiğinde, Jolie bana birkaç kez bakıyor. Omuzları gevşiyor ve yüzündeki öfke kayboluyor. Onun hakkında sevdiğim bir başka şey de bu: kin tutmuyor gibi görünüyor.

"Sizin davetinizi aldığım da biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim, Majesteleri."

"Öyle mi?"

Garson şarabını doldururken ona bir bakış attı ve yanakları kızardı. "Evet."

"Neden?"

Garson etrafımda dolaşüyor, bardağımı dolduruyor ve masayı temizlemek için acele etmiyor. Jo koltuğunda kıpırdanıyor ve ben gülümsüyorum. Onu böyle görmekten hoşlanmam yanlış mı? Genelde kendine çok güvenen biridir. Onu dengesiz görmek bana karanlık bir zevk veriyor.

Bu beni pislik yapar mı? Evet.

Kesinlikle.

Umurumd
a mı? Pek
değil.

Jo boğazını temizliyor ve garsona bir kez daha bakıyor. Elimi sallayarak garsonu gönderiyorum ve Jo'yu bu durumdan kurtarıyorum. Kapı kapanır kapanmaz ve yalnız kalır kalmaz, Jolie gözlerini bana dikeyor.

"Beni buraya davet ettiğine şaşırdım çünkü benimle vakit geçirmekten hoşlandığını sanmıyordum."

"Ben de emin değilim."

Jo'nun gözleri parlar ve yemeğine geri döner. Omuzları titrer, sanki içindeki öfke dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi.

Onun öfkesi beni besliyor. Beni güçlendiriyor, eskisinden daha büyük yapıyor. Jolie narin parmaklarıyla şarap kadehini alır ve onu dolgun dudaklarına götürür. Yutkunurken boğazının hareketini izlerim, bu harekete büyülenmişimdir.

Kadehi masaya bırakır ve bana döner. "Bu kadar pislik olmanın bir nedeni var mı?"

"Belki de bu benim doğamdır." Omuz silkiyorum.

Gözlerini devirip benden başka yere bakıyor. Vücudu diğer tarafa dönüyor ve tabağındaki yemeğe odaklanıyor. Onu kaybediyorum, bunu hissedebiliyorum. Bu artık şakacı bir öfke değil, bana karşı olan düşüncesinin her saniye değiştiğini hissedebiliyorum ve bundan hoşlanmıyorum.

"Kadınlara güvenmekte zorlanıyorum," diyorum.

"Eski sevgilin yüzünden mi?" Gözlerini tekrar bana çevirir.

Başımı sallarım. "Evet."

"O olay olduğunda ben Krallık dışındaydım." Yara izime başını sallar. "Ne oldu?"

"Yani bilmiyor musun?" Şüpheyile kaşlarımı kaldırıyorum.

Jolie başını sallar. "Biliyorsun, Farcliff Prensi olabilirsin, ama tüm dünya senin etrafında dönmüyor. Hayır, duymadım, çünkü başka bir ülkede yaşıyordum. Belki bir ya da iki haber vardı, ama yazma kariyerimi başlatmak için günde on altı saat çalışmakla meşguldüm, haberleri izlemedim."

"Peki nasıl gitti?"

"Berbat, sorduğun için teşekkürler. Başarısız oldum ve kuyruğumu kıstırıp Farcliff'e geri dönmek zorunda kaldım—aileme yardım etme bahanesiyle

"Çatalı tabağına çarparak ses çıkarır ve sandalyesini geri iter.

Şimdi yanakları ve burnunun ucu kızarmış. Bana başını sallıyor ve panik göğsümü kaplıyor.

"Bekle," diyorum ve onunla birlikte ayağa kalkıyorum.

"Neden? Orada oturup bana patronluk taslayıp, kendimi bir bok parçası gibi hissettireceksin. Bıktım artık." Kapıya doğru yürümeye başlıyor ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Ağzımı açıyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben yalvaran türden bir adam değilim.

"Ben bir pislik olduğumu biliyorum," diye patladım.

"Bu çok kendinle barışık bir davranış," diye cevaplar Jolie, kapıdan bana dönerek. "Bunu anlamam kaç yılını aldı?"

"Çok uzun sürdü," diyorum yumuşak bir sesle. Jolie bana bakmaya devam ediyor ve kalbimde ince bir umut ipliği örülmeye başlıyor. Boğazımı temizliyorum. "Flora doğduğunda işler değişti."

Jo vücudunu bana doğru biraz çevirir ve kalbimdeki umut ipliği kalınlaşır.

"Hiç baba olmak istemedim. Paulette ile aramızdaki ilişkiler... daha iyi bir kelime bulamadığım için, patlayıcıydı. Birbirimize çok benziyorduk. Sürekli kavga ediyorduk. Hamile kaldı ve bunun durumu değiştireceğini düşündüm, ama sadece daha da kötüleştirdi."

Derin bir nefes alıp saçlarımı parmaklarımla taradım. Jolie sessizce devam etmemi bekledi.

Ben de devam ediyorum.

"O altı aylık hamileyken ondan ayrıldım, bununla gurur duymuyorum. Flora'ya hamileyken içki içiyordu ve biz... çok karışık bir durumdu. Bu kadarla yetinelim. Ayrıldıktan sonra o kitabı yayınladı. Kitabı duydun mu?"

"Daha yeni duydum."

"Kitap yalanlarla doluydu. Beni bir hayvan gibi gösterdi, kendini ise zehirli bir ilişkide sıkışıp kalmış bir azize gibi gösterdi. İlişki zehirliydi, ama bunun tek sorumlusu ben değildim. İkimiz de suçluyduk."

"Peki Flora?"

"Flora'da kistik fibrozis var. Bu kalıtsal bir hastalık." Sesim kısılıyor. "Paulette, kitabını bir sabah televizyon programında tanıtmak için onu bakacak kimse olmadan bıraktı. Üç aylık bir bebeği evde yalnız bıraktı."

Jolie bana doğru bir adım atar, ama benim aklım başka yerde. O günün anıları zihnimde çığır açmaya başlar. Çok uğraşarak inşa ettiğim baraj kapakları açılır ve o günlerin acısı bedenimi sarar. Koltuğuma geri çöküveririm.

"Yaptığım şeyden gurur duymuyorum. Flora'yı alıp yasal yollara başvurmalıyım. Velayeti almalıyım, avukatlarım Paulette ile ilgilenmeliydi, bu tür şeyler."

"O durumda net düşünmek zor olurdu." Jolie koltuğuna geri dönüp oturur, ama gözleri acıma dolu ve ben onlara bakmaya dayanamıyorum.

"Hiç bu kadar net düşünmemiştim," diye cevap veriyorum, yarısı yenmiş tabağıma bakarak. "Onu öldürmek istedim. Hiç bu kadar kızmamıştım. Flora benim her şeyim, ama eski sevgilim onu hiç umursamadı. Paulette'in çekim yaptığı sete gittim ve kendimi kaybettim. Bağırmaya başladım. O da bıçak çekti."

Yüzüme doğru işaret ediyorum, yara izim dokunulduğunda sıcak gibi geliyor. Jolie çekinerek bana uzanıyor ve parmaklarını çenem boyunca gezdiriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve en büyük utancımın kanıtını hissetmesine izin veriyorum.

O günlerde kendim olmadığımı düşünürdüm. Kontrolümü kaybetmişim, aklımı kaçırmıştım. Ama en kötüsü, ben hala kendimdim. Ruhumun bir parçası hala içimde var. Kara parçası. Canavarca parçası. Öfkeli parçası.

Jolie içini çeker. Dudaklarını ısırır, çatalını alır ve tabağındaki yemeği karıştırır. Onu bir süre izlerim.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. "Ne hakkında?"

"Benim hakkımda. Beni bir canavar mı sanıyorsun?"

Jolie derin bir nefes alır. Yavaşça nefesini verirken başını bir yandan diğer yana sallar. "Senin bir canavar olduğunu düşünmüyorum..."

"...ama?"

"Ama bence terapiye ihtiyacın var." Bunu alaycı bir şekilde söylemiyor. Jolie bunu, sanki sütüm bittiği için süt almam gerektiğini söylemek gibi, gayet doğal bir şekilde söylüyor.

"Sence bu bir işe yarar mı?" Kafamı sallıyorum. "Terapiye ihtiyacım yok."

"Bu muhtemelen terapiden faydalanabileceğinin en iyi göstergesi," Jolie gülümser. Omuzlarını silker. "Yine de yardım istemek zor."

"Hiç terapistle gittin mi?"

Jolie başını sallar. "Gitmeliydim, ama gitmedim. Üniversitede zorlandım. Derslerime yetişemedim. Korkunç bir ilişkim vardı, çok içiyordum, babama ilk kez kanser teşhisi kondu. Berbat bir durumdaydım — depresyon, intihar düşünceleri. Her şey vardı."

"Ama kendi başına üstesinden geldin?"

"Okulu bıraktım ve New York'a taşındım. Özgür ruhlu biriymişim gibi davrandım, ama aslında sadece korkuyordum. Tüm paramı harcadım ve sonraki altı yılı hayatta kalmak için mücadele ederek geçirdim, kendime bunun gerçek yazarların yaptığı şey olduğunu söyleyerek. Terapi muhtemelen daha iyi bir seçenek olurdu."

Jolie'nin narin yüz hatlarına bakıyorum, yüzünde beliren acıyı görüyorum. Bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyor ve uzun zamandır ilk kez başka bir insana yakın hissediyorum. Aynı acıyı paylaştığımızı hissediyorum, sanki o da beni oluşturan aynı malzemeden yapılmış gibi.

"Bununla nasıl başa çıktığımı gösterebilir miyim?" Kalbim hızla çarpmaya başlar. Az önce söylediğime inanamıyorum, ama Jolie beni rahat hissettiriyor. Ona açılmak, aklımdan geçenleri tam olarak ona anlatmak istiyorum.

Jo dudağını ısırtıyor. "Şiddet veya tehlike içeren bir şey olmadığı sürece, evet, tabii."

Gülerek başımı sallıyorum. "Söz veriyorum, güvenli... çoğunlukla."

Ayağa kalkarak elimi uzattım. Jolie avucunu benimkine koyduğunda, göğsümde bir şey yerine oturmuş gibi hissettim. Bana gülümserken gözleri parlıyordu ve ben onu yemek odasından çıkarıp Doğu Kanada'na doğru götürdüm.

ON DOKUZ JO

Prens anahtarı kilide soktuğunda KALBİM ÇABUKÇA ATMAYA BAŞLAR. Anahtar sessizce girer ve Prens Gabriel kapıyı açar. Bana bakar, gözleri karanlık ve okunaksızdır. Beni Doğu Kanadı'na, Flora'nın odasından koridorun en ucundaki bir kapıya getirmiştir. Bu kapı, ben buraya her geldiğimde kapalıydı. Bu odayı duymuştum — Sam bana, bu odanın Doğu Kanadı'nda, girilmesi yasak bir oda olduğunu söylemişti. Prens'in burada her türlü şeyi yaptığını fısıldayan sesler duymuştum. Kendini günlerce buraya kilitliyor ve insan kabuğu gibi görünüyordu.

Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki de kötü bir şey? Ahlaksız bir işkence odası? Garip bir fetiş odası?

Bunun yerine, beni karşılayan çoğunlukla boş bir alan. Bembeyaz, bir duvar boyunca uzun bir kanepa, uzak köşede bir masa ve sandalye var. Bir köşede, üzerine yeni bir sayfa tutturulmuş bir şövale duruyor. Kanepenin karşısında, duvara gömülü bir şömine var.

Bir sanatçının atölyesinden beklediğim gibi değil; temiz ve steril. Bir sanatçının dokunmadan önceki bir sanat atölyesi gibi görünüyor. Sanatın enerjisi, kaosu ve rengi yok. Soğuk. Beyaz. Düzenli. Boş.

Prens'e hiç benzemiyor.

Prens Gabriel arkamdan kapıyı kapatıyor ve kilidin klik sesini duyuyorum. Ona bakıp kaşlarımı çatıyorum.

"Alışkanlık." Kilidi işaret ederek başını sallar. "Burada olduğumda rahatsız edilmek istemem."

Prens'in gözlerinin her hareketimi takip ettiğini hissederek, tereddütle bir adım ileri atıyorum. Birkaç mobilyaya bakıyorum, sonra tekrar ona.

"Bu mu? Herkesin korktuğu oda bu mu? Girilmesi yasak olan yer bu mu?"

Prens cevap vermek yerine, şövaleye doğru yürür ve onu odanın ortasına, kanepeye bakacak şekilde yerleştirir.

"Otur," diye emreder.

İtaat etmek istememden nefret ediyorum. Ayaklarımın beni kanepeye götürmesinden ve tek kelime etmeden oturmamdan nefret ediyorum. Prens'e gözlerimi kaldırıyorum ve aramızdaki hava gerginleşiyor.

Başını hafifçe eğerek beni izliyor. Sonra masaya doğru ilerliyor ve bir çekmeceyi açıyor. Tek bir parça kömür çıkarıyor ve şövaleye geri dönüyor. Her hareketi amaçlı. Yapılması gerekeni yapmak dışında hiçbir şeye, hiçbir bakışa, hiçbir nefesine bile boşa harcamıyor.

Kanepeye uzanmak için eğilirken, başımı çevirip Prens'e bakarım.

O da başını eğiyor. "Kıpırdama."

Onu büyülenmiş bir şekilde izlerim. Eli kendinden emin bir şekilde hareket eder, kömürle sayfayı keser. Sayfayı lekelediğini ve sonra parmaklarını saçlarında gezdirerek alnında küçük bir siyah nokta bıraktığını gördüğümde, dudaklarım bir gülümsemeyle gerilir.

Prens Gabriel'in kaşları birbirine yaklaşır ve alnında hafif bir kırısklık belirir. Gözleri benden sayfaya kayar ve vücudum yanar. Nereye bakarsa baksın, damarlarımdan sıvı, sıcak bal akar. Kalbim, dev bir yumruk kapıyı yumruklarkenki gibi göğüs kafesime çarpar. Her atışında tüm vücudum titrer.

Güm, güm, güm.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açtığımda Prens Gabriel yüzüme bakıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve lavlar karnıma akıyor, bacaklarımın arasında dalgalanıyor ve ondan nefret ettiğimi unutmamı sağlıyor.

Bakışları kayıtsız ve tekrar sayfaya dönüyor. Birkaç hızlı karakalem vuruşuyla çizimi bitiriyor. Geri adım atan Prens Gabriel, eserine bakıyor.

Onun şövaleyi çevirmesini ya da beni bakmaya davet etmesini bekliyorum. Yaptığını bana göstermesini bekliyorum.

Bunun yerine, şömineye döner ve duvardaki küçük bir düğmeye basar. Gazın tıslamasını ve ateşleyicinin tıklamasını duyarım ve bir ateş

hayata gelir. Prens şövale üzerindeki kağıdı alır ve doğrudan ateşe atar.

"Durl!" diyorum, ayağa fırlayarak. Şömineye koştuğumda, kağıdın kenarlarının kıvrıldığını ve benim resmimin küle dönüştüğünü görüyorum.

Prens kömürü çekmeceye geri koyar, elini bir bezle siler ve şövaleyi köşeye geri yerleştirir. Onu izlerim, aynı yerde, yere çivilenmiş gibi. İçimde öfke alevlenir.

"Neden yaktın?"

"Çünkü güzel şeyleri mahvetmeyi seviyorum," diye cevaplar karanlık bir sesle, bana doğru yaklaşarak. Kolunu sırtıma dolayarak beni kendine çeker ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırır.

Onu anlamıyorum. Prensın güzel, işkence görmüş ruhu benimkine çarpıyor ve ben onu içime almak istiyorum, ama o beni korkutuyor.

Ama arzunun karşısında korku nedir ki?

Prens elini elbisemin altına sokar ve cinsel organımın sıcaklığını hisseder. Erimiş bir arzu içimi kaplarken, parmaklarını külotumun dışından aşağı doğru kaydırır. Beni sırtımdan koluyla kendine doğru çekerken, dizlerim birbirine çarpar ve dudakları benimkileri yutar.

Kanepeye kadar gidemiyoruz. Yere uzanıyoruz. Onun ayaklarının dibine yığılıyorum ve o da benimle birlikte yere uzanıyor, elini elbisenin altına sokup iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı çekiyor. Parmaklarını içime sokuyor ve ben de buna karşılık sırtımı kamburlaştırıyorum. Prens'in parmakları bir kez daha içime girerken boğazımdan bir inilti çıkıyor.

Ağzı klitorisimi kapladığında, içimden sıcak bir ıslaklık fışkırır. Dili üzerimde dans eder ve ben saçlarını tırmalayarak, boşalana kadar ona sürtünürüm. Prens Gabriel inleyerek orgazmımı yalar ve sonra gözlerini benimkilere kaldırır.

"Çok güzelsin, Jolie," diye homurdanır, gözleri beni yakar. Göğsüme uzanır, elbisesini aşağı indirip göğüslerimi ortaya çıkarır ve ıslak parmaklarını büzülmüş meme uçlarımda üzerinde gezdirir.

"Beni de mahvetmek ister misin?"

Prensın dudakları kara bir gülümsemeye kıvrılır ve üzerime sürünür. Dili boynumdan yukarı doğru bir çizgi çizer ve omurgamda titremeye neden olur.

Omurgamdan aşağı titremeyle iniyor. Sıcak nefesi içime işliyor ve dudaklarını kulağıma indiriyor.

"Zaten yaptım."

Prens'in ne zaman pantolonunun kemerini çözüp pantolonunu çıkardığını bile bilmiyorum. Onun sertleştğini ve girişiminizi beklediğini fark etmiyorum

ama o sözleri söylediğinde, Prens beni uzunluğuyla deldi. Beni ikiye böldü, penisi beni doldururken benden bir çığlık kopardı.

Acı verici değil. Asla acı verici değil. Mükemmel.

Prens Gabriel içimden çıkarken, ön kollarını başımın iki yanına dayadı. Gözleri benimkilere bakıyordu — mürekkepli, tehlikeli ve canlı.

"Sikimin üzerinde boşaldığın zaman yüzünü görmek istiyorum," diye homurdanıyor, dudakları benimkine değiyor. Tekrar içime giriyor ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Böyle olmak istemiyorum, zayıf ve kırık, o beni yerde sikerken. Tüm gücümü toplayarak, bizi ters çeviriyorum. Ya onu şaşırttım, ya da o bana izin verdi, çünkü bacaklarım onun üzerinde, ellerim göğsüne dayalı olarak yere iniyorum.

Eğer isterse onun sikine oturacağım, ama bunu kendi istediğim şekilde yapacağım. Göğsünden benim göğsüme doğru bir homurtu geliyor ve ben kalçalarımı onun kalçalarına doğru sallıyorum. Dudakları açılıyor ve gözlerindeki karanlık bir anlığına kayboluyor. O benim elbiseyi belimin üstünden toplayıp başımdan çıkarırken, parmaklarım onun gömleğinin yakasına dolanıyor.

Prens beni elleriyle yönlendirirken parmakları kıcıma batıyor, ben ona sürtünürken o da içime giriyor. Kıcımı genişçe açıyor ve beyaz bir sıcaklık vücudumu kaplıyor.

Göğüslerim zıplıyor. Prens uzanıp meme ucumu çekiştiriyor, göğsümden kasıklarımın kadar bir sıcaklık dalgası yayılıyor. İçimdeki gerginliği hisseden Prens Gabriel daha sert çimdikliyor ve diğer eli yüksek bir şaplak sesiyle kıcıma iniyor.

Daha önce hiç sert seks yapmamıştım, en azından böyle değil. Öfke, şehvet ve nefretin çarpıştığı bir şekilde değil. Bir erkeğin kalbindeki karanlığın benimkine döküldüğü ve benim de onu açgözlülükle içtiğim bir şekilde değil.

Gömleğini yırtıp göğsünde kırmızı çizikler bırakıyorum. El izleri vücudumu kaplıyor ve gözleri *benim, benim, benim* diye haykırıyor.

"Haydi, sikime gel," diye homurdanıyor Prens.

"Emirle boşalamam," diye karşılık veriyorum. "Benimle boşalırsın."

Prens kalçalarımı kavrar ve içime girer. Aramızdan aşağı uzanır ve başparmağını klitorisimin üzerine kaydırır ve ben boşalırım, tıpkı bana söylediği gibi. Erimiş bir sıcaklık karnımdan yayılır ve damarlarıma sıçrar. Kafam geriye düşer ve dudaklarımdan bir çığlık çıkar.

Kendimi zevke, ona teslim ediyorum. Prensın benim hakkımda ne düşündüğünü ya da bana neden bunu yapabildiğini umursamadan, kendimi orgazmın içine bırakıyorum. Direnmekten vazgeçtim. Nefret etmekten vazgeçtim.

Sadece boşalıyorum.

Prens, duvarlarımda etrafında kasılmalar hissettiğinde, penisi daha da sertleşirken düşük bir homurtu çıkarır. Sıcak tohumun içime pompalandığını hissederim ve başka bir zevk dalgası beni sarar.

Zihnimin derin köşelerinde, orgazmımın bulutlamadığı kısımlarda, bu sefer de korunmadığımızı fark ediyorum. Ama bu düşünce hızla uçup gidiyor ve ben kendimi onun dokunuşunun zevkine bırakıyorum.

Göğsüne düşerken, o beni kollarıyla sararken vücudum titriyor ve sarsılıyor. Yumuşak bir inilti kaçıyor ve Prens de karşılık olarak bir homurtu çıkarıyor.

Konuşamıyoruz. O anın heyecanı dudaklarımızdan kelimeleri çalmış. Elimizde sadece yumuşak sesler, nazik dokunuşlar ve ince hareketler var.

Prens Gabriel'in parmakları omurgamdan yukarı doğru kayıyor ve ben göğsüne eriyorum. Gözlerimi kapatıp, içimde yumuşarken kalp atışlarını dinliyorum.

Prens yanılıyor. Beni mahvetmedi. İçimde bir şey değişti, ama bu kötü bir şey değil. Açığım... ve mutluyum.

YİRMİ GABRIEL

Karo zemin altımda soğuk ve sert, ama hareket etmek istemiyorum. Jo'nun cildi çok sıcak ve ipeksi, benimkine yapışık olmaktan başka bir yerde olmasını istemiyorum. Telefonum çalana kadar hareketsiz yatıyoruz.

Gerginleşiyorum. Bu alarmı tanıyorum.

Jo bu değişikliği hisseder ve üzerimden kalkar. Ben de kalkar, içimden küfürler eder ve telefonumu alırım.

"Ne oldu?" diye sorar, elbisesine uzanırken.

"Flora."

Açıklayacak vaktim yok. Boğazımda bir yumru oluşurken giysilerimi giyiyorum. Flora'nın yatağının yanında bir acil durum düğmesi var ve eğer basmışsa, ciddi bir sorun olduğu anlamına gelir. Akciğerleri enfeksiyona yatkındır ve herhangi bir bakteri onu haftalarca yatağa mahkum edebilir.

Dikkatsizleşmişim. Eskiden Flora'ya çok dikkat ederdim ve neredeyse on sekiz aydır enfeksiyon kapmamıştı. Şimdi ise bahçıvanımla yatıp kızıma bakmıyorum. Ne tür bir canavarım ben? Kötü olduğumu biliyordum ama bu kadar mı?

Bu yeni bir dip nokta.

Jo'ya bakmaya cesaret edemiyorum. Pantolonumu iliklediğim anda stüdyonun kapısını açıyorum. Gömleğim hala açık, kravatım yerde bir yerde kaybolmuş. Önemli değil. Koridordan Flora'nın odasına doğru koşuyorum.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum, ama zihnim o kadar hızlı çalışıyor ki, bunu düşünmeye vaktim yok. Flora'nın kapısına vardığımda kulaklarımda kan basıncı yükseliyor.

Duymayı beklediğim öksürüğü duymak için kulaklarımı dikiyorum. Bazen saatlerce durmadan öksürüyor. Kızının

kan öksürdüğünü görmek, bir babanın yaşayabileceği en acı verici şeylerden biridir.

Ama hiçbir şey duyamıyorum. Kendi kalp atışlarım çok yüksek. Midem bulanırken kapıdan içeri düşüyorum. Oda dönüyor...

...ve Flora yatağında huzur içinde uyuyor. Hemen yanına koşuyorum, nefes alıp almadığını iki kez, üç kez kontrol ediyorum. Elimini başıma götürüp derin bir nefes alıyorum. Kızımın yatağının kenarında, acil durum düğmesinin üzerinde bir kitap duruyor. Kitabı kenara çekip başlığına bakıyorum: *Charlie ve Çikolata Fabrikası*.

Kaşlarımı çatarak kitabı Flora'nın yatağının yanındaki yere bırakıyorum. Yanağını okşuyorum — sadece iyi olduğundan emin olmak için.

Kapıdan gelen bir sesle başımı çeviriyorum ve Jolie'nin orada durduğunu görüyorum.

"O iyi mi?" diye fısıldıyor.

"İyi." Başımı sallıyorum. Bir an için ona gitmesini, dışarı çıkmasını ve bir daha geri dönmemesini söylemek istiyorum. Bahçıvanımın kızımın yatak odasında ne işi var?

Ben hiçbir şey söylemiyorum ve Jolie yatağa doğru bir adım atıyor. Bir bakıma, onun burada olması iyi geliyor. Flora kıpırdanıyor, gözlerini açıp hafif bir ses çıkarıyor.

"Baba? Jo?"

"Uyu bakalım, ufaklık," derim, alnını okşayarak. "Uyandırdığım için üzgünüm."

Kızım uykulu bir şekilde kaşlarını çatıp gözlerini ovuşturur. Jo'ya bakar ve alnındaki kırılganlıklar kaybolur. Gülümser.

"Kitabı bitirmek üzereyim," der ve yatağının üstüne uzanır. Romanını bulamayınca, kendini kaldırır. Onu bıraktığım yerden yerden alırım ve Flora daha da geniş bir gülümsemeyle gülümser.

Jo'ya bir bakış atar. "Gerçekten çok beğendim."

"Benim en sevdiklerimden biriydi," diye Jolie yumuşak bir sesle cevap verir. "Bu kadar çabuk okuduğuna inanamıyorum!"

Flora omuz silker. "Okumak için çok zamanım var."

Kalbim sıkışır. Kızım insanlarla iletişim kurmaya mı aç? Bu yüzden mi Jolie ile arkadaş oldu? Onu böyle izole etmekle hata mı ettim?

"Şanslısın," der Jo göz kırparak. Yatağa yaklaşır ve battaniyenin üzerinden Flora'nın bacaklarını okşar. "Şimdi uyumalısın. Yarın mürebbiye sana sınav yapacağını söylememiş miydin?"

Flora iç çeker. "Sadece matematik, kolay."

Jolie ile kızım arasında bakışlarımı gezdirip, ağzımı kapatıp kaşlarımı çattım. Jo, kızımın hayatı hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyor? Yarın sınavı olduğunu ben bile bilmiyordum. Peki ya *Charlie ve Çikolata Fabrikası*? Flora'nın böyle bir kitabı okuyabileceğini hiç bilmiyordum. Kızım kitapları benden daha hızlı okuyor.

Flora ikimize gülümsüyor ve gözlerini kapatıyor, bir anda uykuya dalıyor. Jolie ve ben odadan sessizce çıkıyoruz. Bahçivanıma bakıyorum.

"Kızımla bu kadar çok zaman geçirdiğini bilmiyordum," diyorum.

Jolie kızarır ve gözlerini kaçıır. "Özür dilerim." "Ne için?" Boğazım düğümlenir.

"Jolie ve I okuduk birlikte bazen birlikte akşamları akşamları.

Görünüşe göre, bunu babamla yapardı." "Ne yaptığını?"

Jolie'nin kaşları birbirine yaklaşır. O büyük kahverengi gözleriyle bana bakar ve ben ona kızamam. Jolie derin bir nefes alır. "Bence o yalnız."

Kızımın kapısına bakıyorum ve omuzlarım düşüyor. "Biliyorum, ama o savunmasız. Akciğerleri..." Sesi kesiliyor. Jo cevap vermiyor.

Bunun yerine, yumuşak bir iç çekişle ellerini önünde birleştirir.

"Gitmeliyim."

"Gitmene gerek yok."

Gözleri büyür ve başını sallar. "Gitmeliyim." Jolie bana doğru bir adım atar ve elini omzuma koyar, sonra dudaklarına nazikçe bir öpücük kondurur. "Akşam yemeği için teşekkürler... ve her şey için."

Onu durduramadan, koridora doğru ilerliyor ve ben yalnız kalıyorum. Köşeyi dönüp kaybolana kadar onu izliyorum ve

sonra odama doğru yöneliyorum.

Giysilerimi çıkarıp yatağa uzandığımda, zihnimin sakin olduğunu fark edince şaşırıyorum. Kulağıma fısıldayan şeytan yok, zihnimi kemiren uykusuzluk yok. Gözlerimi kapatıp uykuya dalıyorum.

Uyandığımda güneş gökyüzünde çok yüksektir. Uzun süre uyuduğum için vücudum tutulmuştur — aylardır bu kadar uzun uyumamıştım. Parmaklarımla gözlerimi ovuşturup yataktan kalkarım. Sıcak bir duşla uyanır, sonra giysilerimi giyerim.

Bugün Westhill Belediye Başkanı ile buluşup ona topluluk bahçesi hakkında konuşmam gerekiyor, ama tek istediğim Jolie'yi bulup onu yatağına geri götürmek.

Saatime bakıyorum. Belediye başkanıyla buluşmam için hala iki saatim var, bu yüzden gül bahçivanımı bulmaya karar veriyorum.

Ona olan ilgim her şeyin önüne geçiyor: mantık, nezaket, sorumluluk. Jolie'yi düşündüğümde hepsi uçup gidiyor. Onu en mahrem yerime, hizmetçilerin bile giremediği stüdyoma götürdüm. Onu kızımın odasına aldım ve kızgın hissetmiyorum.

Jolie'nin parlak gülümsemesi ve müzikal kahkahasının bu mekanları doldurması, tahmin edebileceğimden çok daha ferahlatıcı.

Bertrand masama bir kruvasan ve bir fincan kahve bırakmış, kahve nedense hâlâ sıcak. Kahveyi yudumlayıp kruvasanı ısıriyorum, sonra aşağı iniyorum.

Yüzüm gülümsemeye başlar. Bu, başlı başına alışılmadık bir durumdur. Gülümsemeler beni rahatlatmaz. Zorlama ya da acımasızdırlar. Asla doğal değildirler.

Ama dışarı çıktığımda gülümsüyorum. Kalenin arkasındaki gül bahçesine doğru yürüyorum ve ilk çiçeklerin açmaya başladığını fark ediyorum. Çoğu tomurcuk, koyu yeşil renkten renklerini göstermeye başlamış. Yakında renkleri ve kokularıyla açacaklar ve ruhum sakinleşecek.

Gül bahçesinin kapısına doğru yürürken sesler duyuyorum. Sonra, çok sevmeye başladığım Jolie'nin kahkahasını duyuyorum.

Bir erkeğin sesiyle cevap verildiğini duyduğumda kaşlarımı çattım. Kıskançlık, parlak yeşil bir pençe gibi midemi kavradı ve içimden sıkıştırdı.

Jolie başka bir bahçıvanla birlikteydi; her zaman koluna bir hizmetçi ya da aşçı kadın asılı duran uzun boylu, yakışıklı adam. Westhill Kasaba Fuarı'nda Jolie'ye kolunu dolayan adam.

Bugün, onu güldürüyor.

Gözlerim alevlenir. Kapıyı biraz fazla sertçe açarım ve ikisi bana doğru döner. Jolie'nin kaşları saç çizgisine doğru yükselir. Erkek bahçıvan, yüzündeki ifade ekşerken başını hafifçe eğerek selamlar.

"Bizi yalnız bırak," diyorum ona, başımı kapıya doğru sallayarak.

Adamın gözleri parlar, ama dediğimi yapar. Hep dediğimi yaparlar. Kimse bana karşı çıkmaz...

...Jolie hariç.

"Bu neydi?" Jolie, diğer adam ayrıldığında soruyor. "Ne neydi?"

"Neden insanlara bu kadar kaba davranıyorsun?" "Kaba davranmadım."

Alaycı bir şekilde gözlerini devirip güllere geri dönüyor. Hortumu tekrar açıp vücudunu benden uzaklaştırıyor ve bana sırtını dönüyor.

İçimde öfke alevlenir.

"Prensine sırtını mı dönersin?"

"Tam bir pislik gibi davranmaktan zevk mi alıyorsun?" Omzunun üzerinden bana bakarak sözlerini tükürüyor.

"Ne? O adamdan hoşlanıyor musun?"

Sinirlenen Jolie, hortumu tekrar kapatır ve bana bakar. "Onu mu seviyorum? Harry Brooks'u mu? Ciddi misin sen?"

"Kesinlikle."

"Majesteleri, gerçekten bilmek istiyorsanız, o adam beni biraz ürkütüyor. O benim tipim değil, tamam mı? O yüzden bu maço, alfa erkek tavırlarını unutabilirsiniz."

"Dün geceki ya da önceki geceki maço, alfa erkek tavırlarını umursamamıştın."

Jolie'nin yanakları kızarır ve kolları sıvar. Dişlerini gösterir ve bana öfkeyle bakar.

"Bunu bana karşı kullanacak mısın?"

Benim yaptığım şey bu. İnsanları kendilerinden uzaklaşana kadar kışkırtıyorum. Kendimi o kadar sevimsiz hale getiriyorum ki reddedilmem kaçınılmaz oluyor. İnsanların benden nefret etmesini sağlıyorum.

Jolie'nin göğsü inip kalkıyor ve onun benden nefret etmesini istemediğimi fark ediyorum. Kalbim göğsümde büyüyor ve bunun hayatımda mahvetmek istemediğim ilk şey olduğunu biliyorum.

"Gitmeni istemiyorum," diyorum sessizce.

"O zaman burada kalmamı bu kadar çekilmez hale getirme."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp elimi saçlarına geçiriyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapııştırıyorum.

YİRMİ BİR JO

PRENS ve ben birlikte gül bahçesinden çıktığımızda, Harry çimlerin üzerinde dolaşıyor ve ot topluyormuş gibi yapıyor. Olanları duymuş mu?

Ne önemi var ki?

Prens beni garajlara götürüyor. Westhill'deki bir topluluk projesi hakkında belediye başkanıyla görüşmek için onunla birlikte gitmemi istiyor.

"Beni götürmek istediğinden emin misin?" diye soruyorum. "Daha deneyimli bahçıvanlardan biri daha yararlı olmaz mı? Ben sadece güllere bakıyorum."

"Seni istiyorum." Sesi kesin ve midemde bir heyecan dalgası yayılıyor. Basit, sahiplenici bir tavır karşısında dizlerim titremeye başlayacak kadar zayıf mıyım? O kadar acınası bir durumda mıyım?

Prens benim için arabanın kapısını açtığı anda, evet, o kadar acınası biriyim diye karar veriyorum ve umurumda da değil. O yanımda olduğunda kalbim her seferinde bir atım atlıyor. Onun bakışlarını üzerimde hissettiğimde, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissediyorum.

En son ne zaman bu kadar iyi hissetmiştim? En son ne zaman heyecanlanacak bir şeyim olmuştu? Hayatım eskiden birbiri ardına gelen büyük reddedilmelerden ibaretti. Şimdi arkadaşlarım, yeni bulduğum bir ailem ve beni dünyanın en seksi insanı gibi hissettiren biri var. Bundan biraz olsun keyif almam o kadar yanlış mı?

Prens arabayı dolaşıp direksiyonun başına geçerken onu izliyorum ve onun beni sadece seksi hissettirmekten daha fazlasını hissettirdiğini fark ediyorum. Prens Gabriel'in beni canlı hissettiren bir yoğunluğu var. Onun yanında olmak, parmağımı elektrik prizine sokmak gibi.

Prens bana bakıyor, sanki "İyi misin?" diye sormak istercesine kaşlarını kaldırıyor.

Gülümsüyorum. "Ekibin nerede? Şatodan ayrılırken bir sürü korumana sahip olman gerekmez mi?"

Prens Gabriel gülüyor. "Sence neden Westhill'e taşındım? Etrafımda insanlar olmasını hiç sevmiyorum."

"Sanırım sen ve ben o kadar da farklı değiliz." Gülümserim.

Uzun araba yolundan aşağı doğru yola çıkıyoruz ve Prens elini uyluğuma koyuyor. Kalbim bir an duruyor, tıpkı her zaman olduğu gibi, bana dokunduğunda, bana baktığında ya da yakınımda olduğunda olduğu gibi.

Eli uyluğumdan yukarı kayar ve bacağımdan zevk dolu bir titreme geçer. Yavaşça süreriz ve aramızdaki o lezzetli gerilimi tadını çıkarırım.

Kale kapısından çıkıp Westhill'in ana caddesinden aşağı doğru ilerliyoruz —aslında Westhill'in *tek* caddesi. Prens'in eli bacağımda kalıyor ve kalbim düzensiz bir şekilde atmaya devam ediyor.

Konsey ofisi, kütüphane ile berber dükkânının arasında sıkışmış, önünde basit bir tabela bulunan küçük bir binadır. Prens Gabriel, ofisin önündeki park yasağı bölgesine park eder ve ben, sıradan bir erkekle birlikte olmadığımı hatırlarım.

"Buraya park etmek istediğinden emin misin?" diye soruyorum arabadan inerken. Prens Gabriel kaşlarını çatıyor. "Evet, neden?"

"Burası park yasağı bölgesi."

Prens, önümüzdeki tabelaya bakarken kaşlarını kaldırır. Sanki bir yere park etmesinin yasak olduğunu hiç düşünmemiş gibi yüzünde şaşkınlık belirir.

"Eminim sorun olmaz," der ve belediye binasına doğru başını sallar.

Resepsiyonist, kıvrıkcık, kar beyazı saçlı, nazik bir yaşlı bayan tarafından karşılanıyoruz. Yanakları kıpkırmızı ve içeri girdiğimiz andan Belediye Başkanı Thornley'in ofisine adım attığımız ana kadar bizimle ilgileniyor.

"Teşekkürler Margaret," diyor Belediye Başkanı, Margaret bize yedinci kez kahve ikram ederken başını sallayarak. "Biz iyiyiz."

Kadın eğilir, sonra reverans yapar ve tekrar eğilir, ardından odadan çıkar. Belediye Başkanı Thornley ikimizi de sıcak bir el sıkışmasıyla karşılar.

"Majesteleri," diye gülümser ve bana dönerek, "siz kimsiniz?"

"Jolie," diye cevap veriyorum. "Kalede bahçıvanım. Tanıştığımıza memnun oldum, Sayın Belediye Başkanı."

"Harika!" diye gülümser ve ikimize birden bakar. "Ama lütfen bana Bob deyin. Beni izleyin."

Belediye başkanının uzun gri saçları var. Saçları kıvrık uçlu düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Kalın, kırmızımsı gri sakalı ve parlak mavi gözleri var. Woodstock'a gitmiş gibi bir tip. Bizi koridordan geçip binanın önünden dışarı çıkarıyor ve onun kargo pantolon ve sandalet giydiğini fark ediyorum.

Belediye başkanından beklediğim bir görünüm değildi, ama Westhill gibi bir kasabaya bir şekilde yaklaşıyordu.

"Majesteleri Kral, gönüllü çalışmaya ilgi duyduğunuzu söyledi," diyor Belediye Başkanı, Prens'e gülümseyerek. Şaşkınlıkla Prens Gabriel'e bakıyorum. Bana onunla gelmemi istediğinde gönüllü çalışmaya ilgi duymuyor gibi görünüyordu.

"Evet," diye yanıtladı Prens. "Bir süredir kasabaya bir şeyler geri vermek istiyordum. Sizler bana çok iyi komşular oldunuz."

Belediye Başkanı gülerek, kütüphanenin diğer tarafındaki küçük bir araziye doğru ilerlememizi işaret eder. Boynunda deri bir kolye takmıştır, göğsünün ortasında köpekbalığı dişi gibi görünen bir şey asılıdır. Keten gömleğinin altından gri göğüs kolları görünür. Bob'un attığı her adım rahat ama aynı zamanda bir amaçlıdır. Toplum bahçesinin etrafındaki kapı, onu ittiğinde gıcırda.

"İşte geldik," diyor bize gülümseyerek.

Her bahçe yatağının kenarını çevreleyen çürümüş tahta plakalara ve alanı kaplamış yabani otlara bakıyorum. Yıkılmış bir kulübenin kalıntıları, yarısı çatı ve üç duvarı kalmış halde, arazinin köşesinde duruyor. Paslı bir el arabası yanımızda devrilmiş durumda.

Kaşlarımı kaldırarak derin bir nefes alıyorum.

"Fazla bir şey yok," diye Bob da aynı fikirde, "ama potansiyeli var. Biraz benim gibi." Kendi şakasına gülerek bize ilerlememiz için eliyle işaret eder. "Şimdi, bu köşede, çok güneş alıyor."

Belediye Başkanı, bahçenin etrafında farklı özelliklere işaret ediyor —eğer onlara öyle denilebilirse

—gösteriyor ve gururlu bir baba gibi gülümsüyor. Bahçenin arka köşesine doğru ilerlerken, homurdanarak bir bitkiye dokunuyor.

"Peki, bu burada ne arıyor?" diyor Bob fısıldayarak.

Belediye başkanı yapraklara dokunur dokunmaz, bunun bir kenevir bitkisi olduğunu anlıyorum. Kaşlarım havaya kalkıyor ve sıkıntı ile nezaket arasında bir ifadeyle duran Gabriel'e gizlice bakıyorum.

"Neil ile bu konuyu konuşmam gerek," diyor belediye başkanı başını sallayarak kendi kendine. "Ona bunu bugün öncesinde buradan kaldırmasını söylemiştim."

Boğazımı temizlerim ve belediye başkanı başını kaldırır. Gülerek elini sallar. "Sadece yerel bahçıvanlar," der ve göz kırpar.

Prens hiçbir şey söylemez, ama dudaklarının kenarı seğirir. Neden duygularını saklamak için bu kadar uğraştığını merak ediyorum. Bunun insanları rahatsız ettiğini biliyor mu? Belki de bu yüzden yapıyordur.

Bob ellerini beline koyar ve omuzlarını silker. "Demek öyle." Prens'e umut dolu bir coşkuyla bakar ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirir.

"Ne düşünüyorsun?" Prens Gabriel bana sorar.

Yabani otlarla kaplı, çökmekte olan bahçeye bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Bence mükemmel."

Bob gülerek ellerini çırpıyor. "Beğeneceğini biliyordum. Kasaba biraz şefkat ve ilgi bekliyordu."

Prensi omzumla hafifçe dürtüyorum. O da elini belimin alt kısmına koyarak karşılık veriyor ve karnım sıcaklık ile doluyor.

"Haftaya başlayacağız," diyor Prens, her zamanki ciddiyetiyle. "Bahçıvanlarıma malzeme temin etmelerini söyleyeceğim, bu da sana bazı sakinlerin yardımını almak için yeterli zamanı verecektir."

"Biraz geç başlıyoruz, haziran ortasındayız," derim, etrafa bakarak. "Yapacak çok iş var. Westhill sakinlerinden çok yardım alırsak, muhtemelen dört hafta kadar sonra ekime başlayabiliriz. Hava çok soğumadan hasat edilebilecek birkaç sebze ekebiliriz. Belki brokoli, ıspanak, turp...

—öyle bir şey."

"Kulağa harika geliyor," diye gülümser Belediye Başkanı. "Seni şimdiden sevdim, Jolie."

Sokağa geri dönüyoruz ve Belediye Başkanı'nın sandaletleri beton kaldırımında şapır şapır ses çıkarıyor. Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve küçük altın bir küpe taktığını fark ediyorum.

Prens yanımda gerginleşir ve küçük bir ses çıkarır. Onun bakışlarını takip ederek caddenin diğer tarafında hareket eden bir arabayı görürüm. Prens arabanın uzaklaşmasını izler ve sonra rahatlar.

Belediye Başkanı Bob hiçbir şey fark etmez. Yüzünde bir gülümsemeyle bizimle birlikte kraliyet arabasına doğru yürür, sandaletleri her adımda betona vurur.

"Oops," diyor Belediye Başkanı, Prens'in ön cam sileceklerinin altından bir park cezası çıkarıyor. "Bunu halledeceğim." Bize göz kırpmıyor ve ben tekrar gülüyorum.

Vedalaşıp arabaya geri biniyoruz. Belediye başkanının bize el sallamasını izliyorum, sonra arkasındaki belediye binasına dönüyorum.

Kafamı sallayarak gülümserim. "Onu sevdim." "Seversin diye düşünmüştüm."

"Beni bu yüzden mi getirdin? Westhill'in tuhaf belediye başkanıyla tanışmam için mi?"

"O da var, bir de topluluk bahçesi projesinin öncülüğünü yapacağın için."

"Ben mi?"

"Başka kiminle vakit geçirmek isteyeyim ki?"

Yüzüm kızarır ve Prens yasadışı park yerinden çıkar. Ama kaleye geri dönmez. Geldiğimiz yolu gözlerimle takip ederim ve Prens'in eli yine uyluğumun üzerine kayar. "Seni bir şey göstermek istediğim için de buraya getirdim."

YİRMİ İKİ GABRIEL

Arabayı, arazinin uzak tarafındaki kale çitinin yanında durduruyorum. Kaleyi çevreleyen çakıl yolun hemen yanındayız.

"Kalan yolu yürüyerek gitmeliyiz," diyorum.

Jo bana gülümsüyor. "İyi ki bahçe kıyafetleri giymişim." "Başka kıyafetin yok mu?"

Ağzını açarak taklit bir öfkeyle tepki gösteriyor. "*Bir* elbise var, çok teşekkürler." Gülümsüyor ve arabadan iniyor. Kale arazisinin arkasındaki doğa rezervi, sınır çitinin ötesine, Farcliff Krallığı'nın sınırına kadar uzanıyor. Aradığım patikanın başlangıcını buluyorum ve ağaçların arasından geçerek yola çıkıyoruz.

"Çocukken buraya gelirdim," diyorum. "Kalenin çitinde bir boşluk var, ben de buraya gizlice girip yalnız kalırdım."

"Her zaman yalnızlık

sevmişsin, değil mi?"

"Dikkatli ol," diye

homurdanırım.

"Neden? Seni kızdırmayı seviyorum." Gülerek koluyla bana hafifçe vurur. Ağaçların arasından süzülen güneş ışığı onu bir orman perisi gibi gösterir. Onu yosunlu orman zeminine yatırıp hemen sahip olmak istiyorum.

Bunun yerine, önümüzdeki patikaya doğru başımı

sallıyorum. "Hadi." "Evet, Majesteleri, ne dersiniz."

"En azından öğreniyorsun."

Jolie gülüyor ve bu ses acılı kalbimi yatıştırıyor. Onunla tanışana kadar hayatımda onun gülüşüne ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, ama şimdi benim için oksijen gibi. Onu duymadan bir gün daha geçirebilecek miyim, bilmiyorum.

Yıllardır bu yolda yürümemiştim. Gençken buraya sık sık gelirdim, ama Flora doğduktan sonra gelmeyi bıraktım. Hayatım, onun güvende ve iyi bakıldığından emin olmak etrafında dönmeye başladı ve bir zamanlar zevk aldığım küçük mutluluklar acı verici hale geldi, ta ki

yaşamak nasıl bir şey olduğunu unuttum. Kendimi Westhill Kalesi'ne kapattım ve tek başıma acı çektim.

Jolie elini elime kaydırır ve bana bakar. Yanakları kızarır ve kalbim ısınır. Kalbim göğsümde çarparak, birbirine dolanmış parmaklarımıza bakarım. Elini çekmem.

Birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde yürüdük, ta ki ağaçların arasındaki yol sola dönüp küçük bir açıklığa çıkıncaya kadar. Tam hatırladığım gibiydi.

Haziran başı olduğu için, açıklığın zemini yabani çiçeklerle kaplı ve çok renkli bir halı gibi alana yayılmış durumda. Jolie, açıklığın kenarında durup nefesini tutuyor. Gözleri parlıyor ve yüzündeki hayranlık dolu ifadeye gülümsemeden edemiyorum.

"Majesteleri," diyor nefes nefese, "burası muhteşem." "Biliyorum," diye cevap veriyorum, ona bakarak.

Jo, alnındaki ter damlasını silerek, patikada temkinli bir adım atar. Hâlâ göz kamaştırıcı bir gülümseme takınmaktadır. Güneş ışığı vadiye girerek Jo'nun yumuşak yüzüne parlar. O da bana gülümser ve elini uzatır.

"Bu inanılmaz! Flora burayı çok seviyor, değil mi?"

Kafamı sallarım. "O hiç buraya gelmedi."

Jolie'nin ağzı açık kalır. "Sarayın hemen yanında böyle bir güzellik var ve Flora hiç görmemiş mi? Bu *yanlış*, Majesteleri."

"O hasta."

"O akıllı, güzel ve güçlü bir kadın," diye karşılık verir Jolie. "Westhill'de tek başına kilitli bir hayat yaşayamaz. Kontrolü bırakmayı öğrenmelisin."

"Bu benim güçlü yanlarımdan biri değil." O gülümser. "Fark ettim."

Elimi onun eline koyup, beni yol boyunca ilerletmesine izin veriyorum. Yola dökülen kır çiçekleri bacaklarımıza değiyor, rüzgarda hafifçe sallanıyor. Açıklığın uzak ucunda eski, harap bir kale var. Duvarların olduğu yerde devrilmiş kayalar yatıyor. Burası çocukken oyun alanımdı ve buraya kimseyi getireceğimi hiç düşünmemiştim.

Jolie, titreyerek taşların üzerinde elini gezdirir. "Harabeleri seviyorum, sen sevmiyor musun? Sanki tarih bunlara işlemiş gibi hissediyorum, sanki binlerce hikaye dışarı çıkmak için çılglık atıyor gibi."

"O zaman sen kesinlikle bir yazarsın." Gülümsüyorum.

Jolie gülerek başını salladı. "Sence öyle değil mi?"

"Bana eski taş yığını gibi görünüyor. Çocukken burada oynamak eğlenceliydi."

Jolie bana dönerek başını sallar. "Bence yalan söylüyorsun." "Öyle mi?"

Ciddi bir ifadeyle başını sallar. "Evet. Hiç de öyle olduğunu sanmıyorum. Bence senin çılgın bir hayal gücün ve romantik bir kalbin var, ama bunu maskenin arkasına saklıyorsun."

"Beni bu kadar iyi tanıdığını mı sanıyorsun? Sadece iki kez yattık." Ona doğru bir adım atıp, elimi kalçasına koyuyorum.

Jolie gözlerini kırıştırır ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir. Ellerini göğsümün üzerinde gezdirir, başını eğerek bana bakar. "Mesele seks değil. Mesele diğer her şey. İnsanlarla konuşma şeklini ve kendini nasıl sakladığını görüyorum. Stüdyon bile boş. Orası senin savunmasız ve tamamen kendin olabileceğin bir yer olmalı, ama sen çizdiğin her resmi yakıyorsun ve odayı ameliyathane kadar steril tutuyorsun. Sahip olduğun tüm yumuşaklığı saklıyorsun, çünkü bunun seni zayıf yaptığını düşünüyorsun, ama öyle değil."

Onun sözleri beni bir an için susturdu.

Kafamı sallıyorum. "Ya yanılıyorsan? Ya bende başka bir şey yoksa? Belki de bu kadar ve sen benim olmadığım biri olduğumu hayal ediyorsun."

Jolie parmaklarını gömleğime geçirip vücudunu bana yaslar. Omuzlarını silker. "Bir erkekte var olmayan bir şey gördüğüm ilk sefer olmaz." Başını sallar. "Ama sanmıyorum. Beni buraya getirmezdin. Flora'yı bu kadar önemsemezdin. Toplum bahçesine bakmayı kabul etmezdin."

Onu öpüyorum — belki de sadece onun delici bakışlarına daha fazla dayanamadığım için. Ama benim hakkımda haklı olabilir, çünkü öpücüğüm yumuşak ve dokunuşum nazik. Parmaklarımı çenesinin üzerinde gezdirip saçlarına doluyorum ve onu kendime çekiyorum. O yumuşak bir inilti çıkarıyor

kollarını boynuma doluyor. Jolie'nin vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor.

Dün, onu burada mahvederdim. Onu döndürür, harabelerin üzerine yatırır, vücuduna spermimi sıçratırdım. Nefes nefese ve sersemlemiş halde bırakır, bana ait olduğunu bilmesini sağlardım.

Ama bugün farklı. Jolie'nin yüzünü avuçlarımla nazikçe kavrayıp alt dudağını dilimle okşuyorum. Kollarımda titriyor, vücudunu bana bastırıyor. Saçlarını elimle okşayıp onu kendime çekiyorum. Kalbinin atışlarını kendi kalbimde hissediyorum ve çıkardığı her sesi içime çekiyorum.

Yabani çiçeklerin arasında uzanarak, Jolie'yi kendime yakın tutuyorum ve onunla sevişiyorum. Parmaklarımla her bir kıvrımını okşarken, vücudunu içime çekiyorum ve her bir kıvrımını hafızama kazıyorum. O boşaldığında, yüzündeki coşkuya kapılarak gülümsüyorum. Birkaç saniye için kim olduğumu unutuyorum. Onun kim olduğunu unutuyorum. Damarlarımı dolduran zevk ve Jolie'nin yüzündeki coşku dışında her şeyi unutuyorum.

Her şey bittiğinde, yıkık harabelerin eteklerindeki kır çiçeklerinin arasında uzanır ve gökyüzündeki bulutları seyrederek. Jo başını göğsüme yaslar ve birkaç dakikada bir hafifçe iç çeker. Parmaklarımı saçlarının üzerinde gezdirir ve başının üstüne öpücük kondururum.

Ormandaki kuşlar ve yaprakları hışırdayan rüzgâr dışında hiçbir ses yok. Jolie sessizce nefes alıyor ve kalbim huzurla atıyor. Omzumda şeytan yok, kalbimde canavar yok.

Mutluyum.

YİRMİ ÜÇ JO

Prens beni kaleye bıraktığında hala saçımdan çim koparıyorum. Birbirimize son bir kez gizlice gülümsedikten sonra, zıt yönlerde doğru yola çıkıyoruz. Ben gül bahçesine, o saraya.

Gül bahçesine doğru süzülürken, kapıdan geçerken kokularını içime çekiyorum. Parmaklarımı birkaç taç yaprağının üzerinde gezdirirken, dost canlısı arılar bir çiçekten diğerine uçarken gülümsüyorum. Bahçenin tamamının çiçek açması sadece birkaç gün meselesi. Babam, en sevdiğim çiçekleri, Pierre de Ronsard tırmanan gülleri, kale duvarındaki bir çardak üzerine dikmişti. Onlara doğru yürüyerek, tomurcuklanan çiçekleri inceliyorum.

Birkaç gün içinde açacaklar ve çiçekleri o kadar ağır olacak ki, elma gibi çardaktan sarkacaklar. Onlara yaklaşırken gülümsüyorum, babamın onları dikerken beni düşündüğünü biliyorum.

Huysuz bir ses beni rüya gibi ruh halimden çıkarır.

"Prensle nereye gittin?" Harry kapının yanında durmuş, kaşlarını çatarak bana bakıyor. Bakışları vücudumu baştan aşağı tarıyor ve ben rahatsızlık duyarak yerimden kıpırdanıyorum.

"Şehre gittik," diye cevap veriyorum, ona bir açıklama borçlu olmadığımı bilsem de. "Belediye başkanına topluluk bahçesinde yardım ediyor."

Harry kapıyı açar ve ben gerilirim. Gül bahçesine girdiğinde benim alanıma izinsiz girmiş olur. Bu narin çiçeklerin yanında çok büyük, çok kaba durur. Güllere küçümseyerek bakar ve ben yumruklarımı sıkarım. Bu adam kendini ne sanıyor?

"Neden sana sordu da bana sormadı? Baş bahçıvan benim."

Omuz silkiyorum ve bitkilere geri dönüyorum. Eğilip yerden bir ot koparıyorum. "Belki gül bahçesinden etkilenmiştir."

"İşin çoğunu baban yaptı. Sen sadece övgüyü aldın," diye alay ediyor Harry.

Tekrar ayağa kalkıp, iri yarı adama dönerek sordum. "Yardımcı olabilir miyim? Kıskançlık sana yakışmıyor, Harry. Bu gözdağı taktiği her neyse, hiç ilgimi çekmiyor. Yani, bir şey istemiyorsan, gidebilirsin."

"Biliyor musun, Westhill'e ilk geldiğinde, aslında seni becermek istedim, ama sen sadece küstah bir sürtüksün ve bana para versen bile sana dokunmazdım."

Bütün vücudum öfkeden titriyor. Kulaklarımın uçları yanıyor ve her nefes alışımda sıkışan göğsümde iğnelenme hissi uyandırıyor. Harry orada durmuş, göğsünü şişirip bana hırlıyor.

Onun arkasını dönüp bahçeden çıkmasını izliyorum. Yalnız olduğumdan emin olduğumda omuzlarım çöküyor. Tam olarak neyi kıskanıyor? Toplum bahçesi projesini mi, yoksa ona ilgi duymadığımı mı? Reddedilmeyi pek iyi karşılamayan bir tip gibi görünüyor.

Onun egosunu tatmin edecek vaktim yok. Bahçede dolaşıp, öfkemi ve kızgınlığımı yabancı otlara yöneltiyorum.

Telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. Ekranda babamın adı yanıp sönüyor ve kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum.

Görüntülü arama geliyor ve "cevapla" düğmesine basarken yüzümü gülümsemeye hazırlıyorum. "Merhaba baba."

"Merhaba Jo," diyor. "Güzel! Bahçedesin."

"Ben de benimle konuşmak için aradığını sanıyordum." Gülümserim. "Sen sadece güllerini görmek istemiştin."

Babam gülüyor ve sonra öksürmeye başlıyor. Kalbim sıkışıyor. Sadece videodan mı öyle geliyor, yoksa son konuştuğumuzdan daha solgun mu görünüyor?

Ona bahçeyi gezdirip oturarak sohbet etmeye başlıyoruz. Annem ekrana geliyor ve ben onlara topluluk bahçesi projesinden bahsederken ikisi de gururla parıldıyor.

"Yazın nasıl gidiyor?" diye soruyor annem.

Gülümsüyorum. "Aslında çok iyi gidiyor. Yeni bir projeye başladım, bir çocuk kitabı. Kulübede senin eski *Charlie ve Çikolata Fabrikası* kitabını buldum

Fabrikası kitabını buldum ve yazarken eğlenmeye çalışayım dedim."

"Artık psikopatlar ve katillerle dolu gerilim romanları yok mu?" Babam sırttı.

"Şu anda yok. Prenses bana ilham verdi."

Annemle babam birbirlerine bakarak gülümserler. Annem ısılt ısılt parlar. "O harika bir kız. Yeni kitabını okumak için sabırsızlanıyorum.

"Hala üzerinde çalışmam gereken çok şey var, bu yüzden sabırlı olman gerekecek."

Telefonu kapattığımda derin bir nefes alıyorum. Neredeyse iki aydır Westhill'deyim ve ailemi görmek istiyorum. Babam pek iyi görünmüyor ve onu bir an önce ziyaret etmek istiyorum. Farcliff Krallığı'na geri dönmemin ilk nedenlerinden biri, onlara daha yakın olmak ve onları ziyaret edebilmektir.

Arkamdaki saraya bakıyorum ve kalbim sıkışıyor. Prens, kızı ve Westhill'de olan biten her şeyle o kadar meşgulüm ki, önemli olan şeyi, ailemi unutmuşum.

Yine kendimi bankın üzerinden iterek, Bayan Grey'den ailemi görmeye gitmek için biraz izin istemeye karar veriyorum.

AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA, tam da bunu yapıyorum. Bir ay sonra, Temmuz ayının sonunda, onlarla vakit geçirmek için iki haftalık izinim olacak. O zamana kadar güllerin çiçeklenme dönemi geçmiş olacak ve bahçeden biraz uzaklaşmış olacağım.

Bayan Grey tereddüt etmeden izinimi onaylar ve akşam yemeğinden sonra kulübeye geri dönerken kalbim daha rahat atar. Ailemi göreceğim ve belki de onlara bahçeden bir buket gül getireceğim. Sonra yeni kitabımı bitirmek için çok çalışacağım ve onları gururlandıracağım.

Kulübeye vardığımda, Prens Gabriel'in dışarıda beklediğini görünce şaşıyorum. Elinde bir buket kır çiçeği tutuyor ve hafif bir gülümsemeyle bana uzatıyor. Sanırım yüzünün kızardığını bile görüyorum, ama akşamın solgun ışığında bunu anlamak zor.

"Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek.

"Onları almak için açıklığa geri döndüm," diyor, "ve sanırım haklısın, Flora'yı oraya götürmek istiyorum. Sen de gelersen çok sevinirim."

"Onur duyarım," diye gülümserim ve elimi uzatıp yanağına bir öpücük kondururum. O da benimle birlikte kulübeye girer ve birlikte yatağa uzanırız.

PRENS ŞAFAK sökmeden bir süre önce ayrılır ve ben yatağın onun tarafına yuvarlanıp yastığa sinmiş kokusunu içime çekerim.

Sonraki iki hafta boyunca bu bizim rutinimiz olur. Bazen gül bahçesinde gizlice öpüşürüz. Prens orada olduğunda rahatlamış gibi görünür, yüzündeki çizgiler kaybolur. Daha sık gülümser. Geceleri yanımda uyur. Yatağın içindeki ağırlığı bana rahatlık verir ve birkaç gün içinde yalnız uyumanın nasıl bir şey olduğunu unuturum.

Prenses Flora çoğu sabah bahçede beni ziyaret eder. Parlak bir gülümsemesi ve keskin bir zekası vardır ve ben de ona giderek daha fazla bağlanıyorum. Kitabımın kahramanını Prenses'e göre şekillendiriyorum ve her sabah birlikte geçireceğimiz zamanı iple çekiyorum.

Gül bahçesi patlar. Prens Gabriel, bahçedeyken her zaman gülümser ve ben saatlerce çiçeklerin arasında vakit geçiririm. Bazen sadece onlara bakıp kokularını içime çekerim. Babamın diktiği tekrar çiçek açan türler olsa da, bahçede geçireceğim bu birkaç haftanın en güzel haftalar olacağını biliyorum. Farcliff Yıllık Gül Festivali'nden fotoğrafçılar bahçeye gelir ve çiçeklerin arasında dolaşırken hayranlık dolu sesler çıkarırlar.

Ailemle ve kendimle gurur duyuyorum. Prens ısıltılı parlıyor.

Öğleden sonraları şehre gidip topluluk bahçesinde yardım ediyorum. Belediye Başkanı Bob'un yüzünde her zaman bir gülümseme var. Bazen Prens de benimle geliyor, bazen gelmiyor. Benimle geldiğinde, Prens Gabriel bahçeden her zaman yüzünde parlak bir gülümsemeyle ayrılıyor ve bu benim kalbimi eritiyor.

Westhill'e olan sevgim giderek artıyor. Kale gerçekten benim evim haline geliyor. Burası sadece yaşadığım ve çalıştığım bir yer değil, buraya gelmeden önce

buraya gelmeden önce neredeyse sokakta kalacaktım. Burada sevdiğim çok insan var. Bayan Grey, hepimize karşı sert sevgisi olan bir anne gibi ve Sam benim için bir kardeş gibi.

Ama buraya gerçekten aşık olmamı sağlayan kişi Prens. Her akşam birlikte geçirdiğimiz zamanlarda, sert dış görünüşünün bir katmanını daha soyup, içimdeki adamı bana gösteriyor. Vazomdaki kır çiçeklerini sürekli yeniliyor ve dokunuşları gittikçe daha da hassaslaşıyor.

Kimsenin bizim yeni başlayan ilişkimizi fark edip etmediğini bilmiyorum. Kimse bana bir şey söylemiyor, ama kalede sır saklamanın zor olduğunu biliyorum. Harry mesafeli davranıyor ve Sam da hiçbir yorum yapmıyor, bu yüzden kimsenin bilmediğini varsayıyorum.

Zaten umurumda da değil. Prens'e o kadar kapıldım ki, Farcliff'in tamamı bizim hakkımızda konuşsa bile umurumda olmaz. Birlikte geçireceğimiz akşamları iple çekiyorum ve sabahları yataktan kalktığında onu özlüyorum. Ben çalışırken o gül bahçesine her girdiğinde kalbim küt küt atıyor ve yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Güller açtıkça, aşkımız da açıyor ve ben bunun hiç bitmemesini istiyorum.

Bazen, gece geç saatlerde, Prens'in yatağın içinde yanımda hareket ettiğini hissediyorum. Nefesinden hala uyanık olduğunu anlayabiliyorum ve benden bazı şeyleri sakladığını biliyorum.

Elbette öyle – ben sadece onun gül bahçıvanıyım ve zaten birlikte olmamalıyız. Prens'in kalbine ya da en derin düşüncelerine hakkım yok.

Kendisinin bir kısmını benden gizliyor ve ben de bununla sorunun yokmuş gibi davranıyorum.

YİRMİ DÖRT GABRIEL

FLORA arabanın arka koltuğunda zıplıyor. Jolie yolcu koltuğundan ona bakıp gülümsüyor.

"Heyecanlı mısın?"

"Sabırsızlanıyorum! Babam beni hiç bir yere götürmez." "Hey, dur bakalım," diye

homurdanıyorum. "Seni birçok yere götürüyorum."

"Demek istediğim, beni kalenin dışına hiç götürmüyorsun," diye gülümseyerek cevap veriyor Flora.

Arka koltuktaki kızıma bakarak her virajı dikkatlice alıp, çok yavaş sürüyorum. Yanakları pembe ve gözleri parlıyor. Haftalardır hiç olmadığı kadar sağlıklı görünüyor. Bazı sabahlar onu Jolie ile gül bahçesinde gördüm. Onları birlikte çalışırken izlemek, kızımın sandığım kadar zayıf olmadığını fark etmemi sağladı.

Aslında tam tersi. O güçlü. Hayatı boyunca bu hastalıkla mücadele etti, hayatı boyunca hasta olduğu söylendi, ama yine de pes etmedi. Derslerine devam ediyor ve çok okuyor. Bahçede çalışıyor ve tüm kale personeline karşı nazik davranıyor.

Gelişiyor.

Onun gücünü nasıl gözden kaçırabildim? Bunu daha önce nasıl fark edemedim? Jolie bana bunu gösterene kadar kızımın sakat olmadığını fark etmemiştim.

Arabayı durdurduğumda Flora dışarı fırlar. Ona uzanırım ama o benim elimi itip Jolie'nin elini tutar.

"Burası çok temiz kokuyor! Havayı tadabiliyorum," diyor Flora, dudaklarını yalayarak. Jolie'ye tutunup gülümsüyor.

Jo bana bakar, yüzü ışıltılı. Kendi kızımın beni değil de Jolie'yi tercih ettiğine inanamıyorum, ama onları birlikte görmek kalbimi kabartıyor. El ele tutuşarak önümde

Flora orman, ağaçlar, kuşlar ve kelebekler hakkında bin bir şey anlatır.

"Yosunların çoğunlukla ağaçların kuzey tarafında büyüdüğünü okudum. Bu doğru mu?" Jolie'ye bakar.

"Sanırım  yle — ve Güney Yarımküre'de çoğunlukla ağaçların güney tarafında büyür."

Flora durup bir ağaca bakar ve kaşlarını  atar. "Bu ağacın her tarafında yosun var."

"Bence bu daha çok bir kılavuz niteliğinde bir şey." Jolie gülümser. "Kesin bir kural değil."

"Oh." Flora önümüze geçip bize eliyle ilerlememizi işaret eder. "Hadi!" Bir aya ından diğerine atlayarak yol boyunca Jolie'yi de peşinden sürükler.

Yabani  i eklerin bulunduğu açıklığa vardı ımızda Flora  ı lık atar. Zıplar, daireler çizerek döner ve sonra e ilip bir  i e in kokusunu alır. Kolumu Jolie'nin sırtına dolayarak kızımızı izleriz. Flora hiç bu kadar mutlu görünmemişti.

Jo'nun kulağına e ilip "Haklıydın" diyorum.

"Pardon? Bir daha söyler misin? Duymadım." Gülerek bana göz kırpar.

"Onu buraya getirmekle haklıydın. Onu hiç böyle görmemiştim."

"Ne, mutlu mu?" Bana gülerek dirsek atıyor. "Biraz rahatlamaya çalışmalısın. Bırak kendi hayatını yaşasın."

Flora, sadece kendisinin duyabildi i m zi e dans ediyor, yavaşça daireler çizerek dönüyor. A ıklı ın uzak ucuna zıplıyor ve yıkık duvarların birine tırmanıyor. Donup kalıyorum, koşup onu aşağı indirmek istiyorum. Vücudumun her parçası onu oradan indirmek için  ı lık atıyor. Ya düşerse?

Jolie içimdeki gerginliği hisseder ve kolunu belime dolamıştır. "Bırak oynasın," der yumuşak bir sesle.

Flora bir kayanın üzerine oturur ve bacaklarını sallayarak kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak gülümser. İkimize el sallar ve güler. O anda, Jolie'nin haklı olduğunu anlarım. Her konuda haklıdır. Kızımla ilgili tüm korkularımı bir kenara bırakmam gerekir. Onu zeki, erken gelişmiş bir  ocuk olarak görmem ve

dünyayı sadece altı yaşındaki bir çocuğun keşfedebileceği gibi keşfetmesine izin vermeliyim. Onun oynamasına, koşmasına, zıplamasına ve arkadaşlar edinmesine izin vermeliyim.

İlaçlarını alacak, solunum terapisini yapacak ve biz de her türlü önlemi alacağız, ama onun gerçekten sağlıklı bir genç kadın olarak büyümesini istiyorsam, onu Westhill Kalesi'nde kilitli tutamam.

"Bence onu topluluk bahçesine götürmeliyiz," diyor Jolie, başını omzuna yaslayarak. "Bob'un çocukları geçen sefer oradaydı, onlar da onun yaşlarında."

"O yaşlı esrarkış mi? Flora'nın hippie belediye başkanının çocuklarıyla oynamasını mı istiyorsun?"

"Neden olmasın?" Jolie bana gülümsüyor. "Ona bakın, Majesteleri. Mutlu."

"Sanki kalede mutsuzmuş gibi konuşuyorsun."

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim." Jolie benden biraz uzaklaşıyor ve kalbim sızlıyor.

Kafamı sallarım. "Hayır, haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Ben sadece..." İç geçiririm. "Sadece korkuyorum."

Çayırda birkaç saat geçiriyoruz. Jolie piknik malzemeleri getirmiş, üçümüz güneşin altında sandviçlerimizi yiyip suyumuzu içiyoruz. Öğle yemeğinden sonra Flora'nın göz kapakları ağırlaşıyor, onu sırtıma alıp arabaya geri götürüyorum. Geri dönerken uykuya dalıyor ve Jolie onu arka koltuğa oturtmama yardım ediyor.

Arabanın kapısını kapattıktan sonra Jolie'ye dönüyorum. Elimle yanağını okşayıp tüm duygularımın gücüyle onu öpüyorum. Jolie bana hayatımda eksik olan her şeyi gösterdi: yumuşaklık, sevgi ve cesaret. Flora'ya olan korkularımın her şeyi gölgelediğini, hatta belki de kendime olan korkularımı bile gölgelediğini gösterdi. Son altı yılımı Flora'yı kaybedeceğim korkusuyla, Paulette'in yaptığı gibi birinin beni kandıracağı korkusuyla, yalnız, acınası ve aptal kalacağım korkusuyla yaşadım.

Şimdi, daha zengin bir yaşamı kaçırmış olabileceğimi düşünüyorum.

Bu yüzden Jolie'nin tavsiyesine kulak veriyorum. Bir dahaki sefere Westhill Toplum Bahçesi'ne gittiğimde Flora'yı da yanımda götürüyorum. Flora heyecandan titriyor ve ben

sokakları tarıyorum. Neyi aradığımı bilmiyorum. Belki birkaç hafta önce gördüğüm koyu saçlı kadının izini, rüyalarımı süsleyen kadının gölgesini.

Belediye Başkanı Bob bizi kollarını açarak karşılıyor ve Flora hemen onun oğullarıyla arkadaş oluyor. Ellerini toprağa gömüyor ve uzun zamandır duymadığım kadar gürültülü bir şekilde gülüyor. Jolie bana gülümsüyor ve ben rahatlıyorum.

Bir süre sonra, caddenin karşısına bakıyorum ve siyah saçlı kadını gördüğümü sanıyorum. Kanım donarken donup kalıyorum, Flora'yı alıp onu kalenin güvenli ortamına geri götürme isteğimi bastırıyorum. Kadın bana bakmadan bir kapının arkasına saklanıyor, ama kalbim hala deli gibi atıyor.

"İyi misin?" Jolie elinde bir kürek tutarak bana bakar.

Boğazımı temizleyip başımı sallarım. "İyiyim."

"Al." Jolie, benim onun prensi olduğumu bir kez daha unutarak, ya da belki de bilerek, küreği bana uzatır. "Bu bahçe yatağını kaz. Ben taze üst toprağı getireyim."

Kadının kaybolduğı kapıya bir kez daha bakıp, başımı sallıyorum ve işe koyuluyorum. Jo zengin siyah toprakla geri döndüğünde, yaptığım işi inceliyor ve memnuniyetle başını sallıyor.

"Bir Prens için fena değil."

"Biliyorsun, benimle böyle konuştuğun için seni hapse attırabilirim."

"Sanırım sana karşılık vermem hoşuna gidiyor. Böylece daha sonra beni cezalandırmak için bir bahanen oluyor." Gözleri kararır ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir.

"Öyle yapacağım ve her saniyesinden zevk alacağım."

Jolie sırtarak üst toprağı yeni bahçe yatağına döker.

Etrafa bakıyorum, kimse bizi duymuyor mu diye emin olmak için. Herkes iş başında ve Flora, Bob'un oğullarıyla gülüyor. Belediye Başkanı Bob ise köşedeki yeni kompost kutusuna doğru el arabasını itiyor.

Jolie birkaç kelimeyle beni sakinleştirir. Her yerde hala hayalini gördüğüm eski sevgilimi unutmamı sağlar. Kızımın hasta olduğunu ve onu kaybetmekten korktuğumu unutmamı sağlar.

O gece, ona söz verdiğim gibi, onu en iyi şekilde cezalandırıyorum. Sevişmemiz çılgınca ve vahşi, ve bittiğinde birbirimizin kollarına yığılıyoruz.

"Bugün için teşekkür ederim," diye Jolie'nin kalın saçlarına fısıldıyorum. "Flora uzun zamandır görmediğim kadar mutluydu."

"İyi," diye iç geçirir Jolie, göğsüme sokulur. "O mutlu olmayı hak ediyor, sen de öyle."

Jolie bana hafta sonu babasını görmeye gideceğini söylüyor ve ben midemdeki o kötü hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. Hasta babasını görmeye gideceği için üzölmekle bencil mi davranıyorum? Sadece iki hafta yok olacak.

Ama ayrılacağını söylediğinde, aylardır ilk kez, şeytan omzumda yeniden beliriyor ve kulağıma fısıldamaya başlıyor.

Geri dönmeyecek, diyor. Senin yüzünden gidiyor. Son altı haftada olan her şey yalandı. Seni umursamıyor. Seni kullanıyordu.

Jolie kollarımda uykuya dalıyor ve ben güneş doğana kadar tavana bakıyorum.

YİRMİ BEŞ JO

Ailemi ziyaret etmek için ayrılmadan önceki gün, Prens her zamanki gibi Bahçıvan Kulübesi'ne gelir. Masamdan kalkıp ona kapıyı açarım. Onu gördüğümde her zaman olduğu gibi kalbim tuhaf bir şekilde çarpar ve kollarıma onu sararım.

Prens Gabriel'in öpücüğünü seviyorum. O kadar karmaşık ki, bazen yumuşak, bazen sert ve her zaman her şeyi tüketen bir öpücük. Dudakları benimkilere değdiği anda, dünyadaki her şey yok oluyor.

Ondan uzaklaşarak gülümserim. "Seni özleyeceğim."

"Gitme." Burnunu burnuma sürter.

"Zorundayım." Hüzünle gülümsüyorum. "Babam pek iyi değil." "Biliyorum, ben sadece bencil bir pisliğim."

Prensin kollarından kurtulup başımı sallıyorum. "Kendin hakkında böyle şeyler söylememelisin. Sonra onlara inanmaya başlarsın."

Prens gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor. Omzumun üzerinden bakıp bilgisayarımı işaret ediyor. "Yazıyor musun?"

"Evet." Bilgisayarımın yanına gidip ekranı kapatıyorum. "Sadece üzerinde çalıştığım yeni bir kitap."

Neden ondan sakladığımı bilmiyorum. Belki de şimdiye kadar yazdıklarımdan çok farklı olduğu içindir. Belki Flora'nın bana ilham vermesinden utanıyorum, ya da sınırimi aştığımı düşüneceğinden korkuyorum. Flora *hakkında* olduğu için değil, ama ana karakterin ondan ilham aldığı inkar edilemez.

"Okumamı istemiyor musun?" Kaşları kalkıyor. Sesinde bir keskinlik var.

Kaşlarımı çatıp omuz silkiyorum. "Sadece ilk taslak, biliyorsun. Utanırım."

"Benim hakkımda yazmıyorsun, değil mi?"

Gülerek başımı sallıyorum. "Bu kadar kibirli olmayın, Majesteleri."

Prens bir anlığına bana bakar, sonra kanepeye oturur. Prens bana Gabriel diye hitap etmemi söylemesini bekliyorum, ama söylemiyor. Neredeyse iki aydır onun yanında uyuyup hala ona resmi unvanıyla hitap etmek tuhaf geliyor.

O beni düzeltmiyor, ben de ısrar etmiyorum. Yanına oturuyorum, ama o gergin görünüyor. Onu öpmeye çalışıyorum, ama dudakları soğuk. Birkaç dakika sonra Prens tekrar ayağa kalkıyor.

"Bu gece eşyalarını toplaman için sana izin vereceğim. Kalede yapmam gereken bazı işler var."

Kaşlarımı çatıyorum. "Oh, tamam. Umuyordum ki..."

"Döndüğünde görüşürüz." Bilgisayarına bir kez daha bakıyor ve sonra kapıdan çıkıp gidiyor. Kafam karışık bir şekilde arkasından bakıyorum.

Ne oldu az önce? Bir şey mi söyledim? Kitabımı okumasına izin vermediğim için mi? Gideceğim için mi kızgın?

Pencerenin önünde durup saraya doğru yürüyen onu izliyorum. Omuzları çökmüş ve kolları sert görünüyor. Derin bir nefes alıp perdeleri kapatıyorum.

Her zaman kırık, karmaşık erkeklere aşık oluyorum.

Döndüğümde bununla ilgileneceğim. Bu düşünce beni alaycı bir gülümsemeye sevk ediyor. *Neyle* ilgileneceğim? Prensle olan geçici ilişkimle mi? *Patronumla mı*? Bunun nereye varacağını sanıyorum?

Bunun tek sonu kalp kırıklığı olabilir. Daha doğrusu, *benim* kalbimin kırılması.

Kalbimi ondan uzaklaştırdığımı hissediyorum. Birkaç mutlu hafta boyunca, bu küçük ilişkinin kaçınılmaz felaketini görmezden geldim.

Bu benim uzmanlık alanım değil mi? Her durumu felakete çevirmek? Her şeyde başarısız olmak? Başladığım hiçbir şeyi bitirememek?

Üniversiteyi yarıda bıraktım. Yazarlık kariyerimde başarısız oldum. Hiç başarılı bir ilişkim olmadı. Bitirdiğim tek şey, gönderdiğim tüm yayınevleri tarafından reddedilen bir kitaptı. Sabit diskimde yarım düzine bitmemiş taslak duruyor.

Prensle olan ilişkimizin mahvolmasına neden şaşıyorum ki?

Prens bir keresinde bana her şeyi mahvettiğini söylemişti. Demek ikimiz de aynıyız.

Kendimi sakinleştirmek için derin ve titrek bir nefes alıp, kulübemin etrafına bakıyorum. İç çekerek kanepeye oturuyorum ve televizyonu açıp geceyi tek başıma geçirmeye hazırlanıyorum.

FARCIFF'E VARDIĞIMDE, annem beni otobüs durağında karşılıyor ve beni kemiklerimi kıracak kadar sıkı bir kucaklamaya sarıyor. O benden uzaklaşana kadar, onun kucaklamasından kurtulmak için elimden geleni yapıyorum.

"Seni görmek ne güzel, Jolie. Çok güzelsin. Bunlar baban için mi?" Bahçeden kopardığım gül buketini işaret ediyor.

Gülümserim. "Sen de."

"Ama çoğunlukla o," diye göz kırpar. "Hadi." "O nasıl?" diye sorarım arabaya doğru yürürken.

Annem iç geçirip başını bir yandan diğer yana salladı. "Ah, bilirsin."

Bilmiyorum, ama daha fazla ısrar etmiyorum. Küçük dairelerine geri dönüyoruz ve şişme yatak benim için çoktan hazırlanmış. Babam odasında yatakta yatıyor. Solgun ve yorgun görünüyor, saçlarının çoğu dökülmüş.

"Ah, baba," diye iç çekiyorum.

"O kadar da kötü görünmüyorum, değil mi?" Zayıf bir gülümsemeye gülüyor.

"Baban bu sabah kemoterapi randevusuna gitti, bu yüzden biraz mide bulantısı var."

"Bahçeden mi aldın?" diye soruyor babam, elimdeki buketi işaret ederek.

Başımı sallayarak, yanındaki yatağa oturup çiçekleri ona uzattım. Babam çiçekleri inceledi ve memnuniyetle homurdandı.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum." Parmaklarıyla yanağımı okşadı ve ben çiçekleri anneme verip vazoya koymasını istedim. Babamın alnını öptüm ve onu yatak odasında dinlenmeye bıraktım.

Küçük mutfakta annemi bulurum ve duvara yaslanırım. "Zayıf görünüyor."

"Sadece iki kemoterapi seansı kaldı, sonra bu tur biter," diyor, bana bakmadan. "Doktor iyi yanıt verdiğini söyledi."

"İyi tepki veriyor mu?" diye şüpheyle soruyorum, yatak odasını işaret ederek. "Kendi kolunu bile zorlukla kaldırıyor."

"Sadece mide bulantısı, tatlım. Kan tahlilleri iyi çıkıyor."

Bir sandalyeye çökerek içimden bir iç çekiyorum. Annem kollarını bana doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Burada olman çok iyi, Jolie. Varlığın ona güç verecek."

"Umarım öyledir." Mideimde hissettiğim o batıcı duyguyu görmezden gelmeye çalışarak zorla gülümsedim. Onun zayıf olduğunu biliyordum, her video görüşmemizde bunu görebiliyordum. Ancak videolar her şeyi göstermez ve onu bu halde görmeye hazır değildim. Güçlü, coşkulu babam kanser tarafından mahvolmuştu. Bu benim kalbimi parçaladı.

O gece, hava yatağına uzanıp şehrin seslerini dinledim. Burası Westhill'den çok daha gürültülüydü. Prensın kolunun ağırlığıyla, tam bir sessizlik içinde uyumaya alışmışım. Prensın telefonu bile yoktu, bu yüzden onunla iletişim kurmanın bir yolu yoktu. Onun bunu isteyip istemediğini bile bilmiyordum.

Prensi düşünerek uykuya dalıyorum ve onu rüyamda gördükten sonra uyanıyorum. Annem mutfakta yumurta pişiriyor, babam ise mutfak masasında oturmuş gazete okuyor. Yarısı sönmüş şişme yatağımdan yuvarlanarak kalkarken inliyorum.

Babam gülüyor. "Bu tür sesler çıkarmak için henüz yeterince büyük değilsin."

"O hava yatağı beni öyle hissettiriyor."

"Kanepe de var," diyor annem esprili bir şekilde. Ben gülüyorum.

Babam gülümser ve yanındaki sandalyeyi okşar. "Sana bir sürprizim var, bahçemi bakımından dolayı teşekkür etmek için."

"Bunun için bir şeye ihtiyacım yok baba. Harikaydı, gerçekten."

"Yine de." Gülümser ve gömlek cebinden bir kağıt çıkarır. "Al."

Ondan küçük katlanmış kağıdı alıp, ters çevirerek bir isim ve telefon numarası görüyorum.

"Jeremy Vickers mı?"

"Bir ajan," diye cevaplar babam. Mendiline öksürür ve dudaklarını siler. "Yıllar önce bir kitap kulübü aracılığıyla babasını tanıyordum. Hastanede yaşlı Marty'ye rastladım, benimle aynı onkoloğa gidiyor. Bağırsak kanseri." Babam başını sallayarak iç çeker. "Senin kitap yazdığını söyledim, o da oğlunun seninle tanışacağını söyledi."

"Şaka yapıyorsun." Gözlerim büyür, babamdan buruşuk kağıda doğru kayar. Ellerim titrer ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışırım. Aniden kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Hayır," der babam gülümseyerek. "Onu bugün ara. Bu hafta senin için zaman ayıracağını söyledi."

"Olamaz." Kağıtta yazan isme bakıyorum. "Gerçekten mi? Bu ciddi mi? Bir menajer benimle görüşmek mi istiyor?"

"Umarım sakıncası yoktur, ama sana e-posta ile gönderdiğin bölümleri ona gönderdim. Genç bir kız kahramanı olan üzerinde çalıştığın yeni fantastik kitap. Çok beğendiğini söyledi. Tam da aradığı şeydi, aynen böyle dedi."

"Öyle demedi!"

Annem gülerek elini babamın omzuna koyar. Babam elini okşar ve bana başını sallar. "Sen iyi bir yazarsın, Jolie. Kendine daha çok inanmalısın."

Yine yutkunuyorum, sonra gülüyorum ve ikisine de sarılıyorum. Gözlerim doluyor ve onlardan ayrıldığımda aklıma ilk gelen şey Prens oluyor.

Ona bunu anlatmak istiyorum. Yazdığım kitabı okumasını istiyorum — ana karakterde Flora'yı görmesini ve kızıyla gurur duymasını istiyorum. Belki de benimle de gurur duymasını istiyorum.

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyor bile. Telefon numarasını göğsüme sıkıca bastırıp, ailem gülüşürken zıplıyorum.

"Bunu hak ettin, Jolie. Şimdi onu ara ve o kitabı yayınlat."

Babam gülümsüyor ve ben, tedaviler nedeniyle zayıflamış olsa da, hala aynı adam olduğunu fark ediyorum. Güçlü ve dirençli — tıpkı gülleri gibi...

...ve belki de, tıpkı benim gibi.

Eğer ben de ailemle aynı hamurdan yapılmışsam, belki de her zaman düşündüğüm kadar zayıf ve başarısızlığa mahkum biri değilimdir. Belki de gelişmek için doğru koşullara sahip değildim.

Belki de *bu* benim şansımdır.

İki gün sonra Farcliff şehir merkezindeki bir restoranda Jeremy Vickers ile buluşuyorum. Oraya giderken midem düğüm düğüm. Restorana yaklaşırken derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Geleceğim belirlemek üzere.

Jeremy, açık ve dostane bir yüzü olan iri bir adam. Beni görünce ayağa kalkıyor ve uzattığım elimi iki eliyle tutuyor. Kolumu iki veya üç kez yukarı aşağı sallıyor ve sonra bir sandalyeyi işaret ediyor.

"Marcel nasıl?" diye sordu ve garsona el salladı. "Onu son gördüğümde kemoterapiye yeni başlamıştı."

"İyi. Morali yüksek, en önemlisi de bu."

"Bunu duyduğuma sevindim. Kanser çok kötü bir şey, değil mi? Babam da mücadele ediyor.

Onu böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bu insanı alçakgönüllü yapıyor." "Öyle." Hüzünle gülümsüyorum.

Jeremy garsondan bir şişe şarap sipariş eder ve sonra bana döner, ellerini önündeki masanın üzerinde birleştirir. "Lafı dolandırmayacağım. Seni temsil etmek istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Babanızın gönderdiği örneği okudum ve sizin yazım tarzınız için piyasada gerçek bir boşluk olduğunu düşünüyorum. En az iki yayıncının sizin çalışmanızla ilgileneceğinden eminim."

"Babamın sana *benim* çalışmalarımı gönderdiğinden emin misin?"

Jeremy gülerek ağzını genişçe açıp başını geriye attı. Her hareketi abartılıydı. Büyük avucunu seyrekleşen saçlarının üzerinde gezdirip bana sırtıttı.

"Sen ve ben birlikte çok iyi çalışacağız, bunu şimdiden söyleyebilirim."

Garson, Jeremy'nin sipariş ettiği şarabı getirir ve biz de yemeklerimizi alırız. Jeremy Vickers eğlendirmek için yaratılmış biridir. Bana dünyayı fethedebileceğimi hissettirir ve uzun zamandır ilk kez, tam bir başarısızlık olmadığımı hissedirim.

Westhill'e taşınmak hayatımda yaptığım en iyi şeydi. Bana biraz istikrar kazandırmakla kalmadı, en iyi eserimi yazmam için ilham verdi; aksi takdirde asla yazamayacağım bir eser.

Yemeğimiz bittiğinde, Jeremy tekrar elimi sıkıyor. "Sözleşmeyi e-posta ile göndereceğim. Gözden geçirip, yorumlarınız varsa bana bildirin. Sonra o kitabı satabiliriz. Gelecekte büyük şeyler göreceksiniz, Bayan Beaumont. Büyük şeyler."

Ona veda ederken yüzümdeki gülümsemeyi saklayamıyorum.

Ancak beni gerçekten etkileyen tek şey, başarıımı paylaşmak istediğim tek kişinin Prens Gabriel olması. Keşke bir telefonu olsaydı da ona ne kadar mutlu olduğumu söyleyebilseydim. Keşke yanımda olsaydı da bunu birlikte kutlayabilseydik.

Ancak onu tekrar görmem için on gün geçmesi gerekecek. Belki o zamana kadar sözleşmem imzalanmış ve kitabım büyük bir yayınevine satılmış olur. Belki onu tekrar gördüğümde, birlikte kutlayacak daha çok şeyimiz olur.

YİRMİ ALTI GABRIEL

Bu kadar kısa sürede birine bu kadar bağlanmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim. Jolie ayrılır ayrılmaz, kale eskisinden daha da iç karartıcı bir hale geldi. Kütüphanede oturup, boyalı tavana bakıyorum.

Dört gündür yok ve ondan haber almadım. Nasıl alayım ki? Telefonum yok. Belki kızıl saçlı hizmetçiye ondan haber alıp almadığını sorabilirim, ama bu, Jolie ile aramızda bir şeyler olduğunu tüm personele itiraf etmek olur.

Umurumda mı?

Hayır, karar verdim. Kimsenin bilmesini umursamıyorum.

Ancak bu, Jolie'yi zor bir duruma sokabilir ve diğer çalışanlar ona farklı davranmaya başlayabilir. Bunun onu rahatsız edeceğini biliyorum ve onun kalede rahat etmesini önemsiyorum.

Nefesimi verip gözlerimi sıkıca kapattım. *Umurumda*. Nasıl olur da umurumda olur? Umurumda olmamalı. Onu alıp terk etmeliyim. Adını unutmalıyım. Onun itibarını mahvetmeli ve umursamamalıyım.

Ama

önemsiyorum,

hem de çok.

Fazla bile.

Onun çalışmalarını okumama izin vermemesi beni rahatsız ediyor. Kafamın içindeki bir ses, bunun benim hakkımda yazdığı için olduğunu söylüyor. Yakında, benim hakkımda saçma sapan şeyler yazan başka bir roman daha çıkacak, insanlar beni hayvan diye çağırmak istediklerinde tutunacakları başka bir kitap daha.

Beni rahatsız eden halkın görüşü değil, Jolie'nin bana böyle bir şey yapması.

Çünkü *önemsiyorum*. Onu, bizi, Flora'nın ona olan sevgisini, kendi duygularımı. Onu o kadar çok seviyorum ki, bu beni zayıflatıyor.

Kafamı sallayarak, kendimi koltuktan kaldırıp kütüphaneden çıkıyorum. Buradan gitmem lazım. Flora solunum terapisinde ve erken yatacak. Jo'nun olmadığı gül bahçesine bakmaya dayanamıyorum. Çiçekler çoktan solmaya başladı ve onların ölmesini görmek kalbimi parçalıyor.

Bu yüzden, açıklığa doğru yola çıkıyorum. Belki yıkık kalenin gölgesinde kafamı boşaltabilirim.

Araba kullanmamaya karar verdim. Bunun yerine, saray arazisinin arkasındaki doğa rezervine golf arabasıyla gittim ve yürüyerek sınıra doğru yola çıktım. Ayaklarım beni gürül gürül akan dereyi geçip yosunlu çalılıkların içinden duvarın önüne kadar taşıdı. Uzamış sarmaşıkları kenara iterek, çitin içindeki küçük bir açıklık buldum.

Bunca yıl sonra hala burada.

Ancak eskisine göre daha iri olduğum için, geçerken gömleğim yırtılır. Kolumdan sarkan kolu çekerim ve saçımdan bir yaprak sallırım. Arkama bakıp iç geçiririm.

Yalnız olmak iyi geliyor — Jo ile birlikte olmak kadar iyi değil ama yine de iyi. Ormanda yürürken kaleye giden yolu bulduğumda adımlarım gittikçe hafifliyor.

Jolie benim hakkımda yazmıyordu. Muhtemelen bir sanatçı olduğu için eserini korumak istiyordu ve bitirene kadar kimsenin görmesini istemiyordu. Ormanın sessizliğinde kendi kendime gülüyorum.

O da benimle aynı. Ben de insanlara çalışmalarımı göstermiyorum — her zaman onları mahvetmek istediğimden değil, bazen kalitesinden şüphe duyduğum için.

Onu nasıl suçlayabilirim ki?

O gece stüdyomda onun için çizdiğim eskizi ona göstermedim bile.

Gülümsemem genişliyor ve başımı sallıyorum. Temiz orman havasını içime çekiyorum ve üstümdeki yaprakları seyrediyorum. Yakındaki bir ağaçta bir kuş ötüyor ve bir sincap çalılarda hışırdamaya başlıyor. Ağaç gövdesine tırmanıp dalların arasında kaybolmasını izliyorum ve gülüyorum.

Jolie benim hakkımda bir kitap yazmıyor. İtibarımı mahvetmeyecek. Flora'nın güvenini ya da benim güvenimi boşa çıkarmayacak.

Jolie bundan daha iyidir. *Benden* daha iyidir.

Açıklığa vardığımda, yabani çiçeklerin çoğu çoktan solmuştu. Artık açıklık, uzak ucunda kale beliren çimenli bir vadiye dönüşmüştü. Güneş ışığına adım attım ve cildimde güneşin sıcaklığını hissederek kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsedim.

Jolie'yi önemsiyorum. Belki de... onu seviyorum?

Gözlerimi kapatıp başımı güneşe doğru kaldırıyorum ve bir kez daha temizleyici bir nefes alıyorum.

Onu seviyorum.

Göğsümden bir kahkaha daha yükselir ve dudaklarımdan dökülür. Parmaklarımı saçlarımdan arasından geçirir ve kendi kendime gülerim, kalbimdeki hissi tadını çıkarırım.

Aşk.

Sarhoş edici, bağımlılık yapıcı ve çok korkutucu ama ben seviyorum. İçimi içiyorum, ciğerlerimden bağırarak istiyorum. Jolie Beaumont'u seviyorum!

Sonra bir hareket gözüme çarpar. Birisi kalenin gölgesinden çıkar.

"Majesteleri."

Paulette, derin bir reveransla eğiliyor.

Gülüşüm dudaklarımda donuyor. Yüzüm düşüyor ve kanım donuyor. Önümdeki kadına bakıyorum, olanları anlamaya çalışıyorum. Neden burada? Buraya nasıl geldi? Nerede olduğumu nasıl bildi?

Bu kadın hayatımı mahvetti. Kızımızı terk etti. Beni kendi çıkarları için kullandı ve sonra tüm kirli çamaşırlarımı herkesin görebileceği şekilde ortaya döktü. Cinsel hayatımız hakkında bir kitap yazdı ve en derin sırlarımı ifşa etti. Kızımızın, hayır, *benim* kızımın doğumunu kendi çıkarları için kullandı. Flora bebekken onu ihmal etti ve bunun yerine lanet olası bir kitap turuna çıkmayı tercih etti. Kızımın velayetini aldığımda yüzümü bıçakla kesti ve sevgili çocuğunu benden aldığımı iddia etti.

Flora'yı hiç umursamadı, beni de hiç umursamadı. "Burada ne işin var?" diye bağırdım.

"Çocuğunun annesine böyle mi selam verilir?"

"Seni böyle selamlıyorum." Vücudumdaki gerginlik her saniye artıyor. Paulette yanımda olduğu her saniye kanım daha da kaynıyor. "Seni asla onun annesi olarak görmeyeceğim."

Nefretimden zevk alıyor gibi görünüyor. Eski karım bana doğru bir adım atıyor, başını eğip eskiden beni büyüleyen aynı gözlerle bana bakıyor.

Artık onlardan nefret ediyorum.

"Kızımı benden aldın, şimdi de bahçıvanla dolaşıp duruyorsun."

Gözlerimi kısıyorum. Jolie'yi biliyor mu?

Bu ihtimal dışı bir şey değil. Jolie ve ben pek gizli davranmadık. Dikkatli olmaya çalıştık ama biri bizi birlikte görmüş olabilir. Belki de diğer bahçıvan Harry?

"O, senin sandığın kişi değil," diye devam ediyor Paulette. Yaklaşıyor ve parfümünün kokusunu alıyorum. Hâlâ birlikteyken kullandığı aynı parfümü kullanıyor. O zamanlar bu kokuyu çok severdim. Şimdiyse, bu koku bana çok tatlı geliyor ve burnumun içini kaplıyor. Bir adım geri çekilmek istiyorum, ama kendimi zorla durduruyorum.

Gerginleşiyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"Al." Paulette çantasından bir zarf çıkarır ve bana uzatır. Bu sefer hayatıma ne tür bir zehir enjekte edeceğini bilmek istemediğim için tereddüt ederim.

"Senin dokunduğun hiçbir şeye güvenmiyorum."

"Bana güvenmek zorunda değilsin, Majesteleri. Sadece fotoğraflara bakman yeterli. Bana inanmak istemesen bile, onlara inanmak kolay olacaktır."

Zarfı elinden aldığımda, parmaklarım onun parmaklarına değiyor. Tüylerim diken diken oluyor ve yüzümde bir buruşukluk belirmesin diye elimden geleni yapıyorum.

"Neden buradasın?"

"Farcliff'teki on yıl kutlamasından beri Westhill'deyim. Flora'yı geçit töreninde gördüm..."

"...ve annelik içgüdülerin devreye girdi mi?" Kafamı sallayarak alaycı bir şekilde gülümsedim. "Senin vücudunda annelik içgüdüğü falan yok. Flora

senin karnındayken ona kanserli tümör demiştin. Hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum."

"Hormonlarımın etkisiydi." "Siktir git."

"Fotoğraflara bak. Senin gül bahçıvanın benden çok da farklı değil. En azından senin bir tipin olduğunu biliyoruz." Zarif kaşlarını kaldırıyor ve onun hala güzel olmasından nefret ediyorum. Onun yüzüne bakmak, yıllar önce yaptığım tüm hataları gözümün önüne getirmek gibi.

Ona inanmak. Onu sevmek. Ona güvenmek.

Zarfi açarken ellerim titriyor. İçine bakmak istemiyorum. Bunun Paulette'in hayatıma geri dönmek için yaptığı bir numara olduğunu biliyorum. Dokunduğu her şey acı bir şekilde yok oluyor ve şimdi de bana uzanıyor. Jolie'ye. Flora'ya.

Durup başımı sallıyorum. "Zarfin içinde ne olduğu umurumda değil."

"Yeni kız arkadaşın, beni temsil eden aynı menajerle görüşüyor olsa bile mi?"

Paulette kalenin yıkıntılarından çıkar çıkmaz, bana bir bomba atacağını anladım. Hayatımı tekrar mahvetmek için geri döndüğünü biliyordum. *Biliyordum*.

Yine de şaşırdım. Şok oldum. *Kızgınım*.

Öfkeden daha fazlası. Zarfin içinden fotoğrafları çıkarırken, sıvılaşmış öfke göğsümü dolduruyor. Jolie'yi, çok iyi tanıdığım bir adamla şarap içerken görüyorum. Elini sıkıyor. Ona gülümsüyor. Onunla gülüyor. *Bana* gülüyor.

Jolie'nin gülümsemesi kalbimi bıçak gibi delip geçiyor. Fotoğrafa bakıyorum, gördüklerimi anlamaya çalışıyorum.

"Bu sahte."

"Yemin ederim değil," diye yanıtlıyor Paulette, zafer kazanmış gibi. "Ben bunu yapmazdım."

"Yapmaz mıydın? En son baktığımda, bana saldırmış ve kızımı bebekken kaçırmaya çalışmıştın. Onu ihmal ettin ve ona kanserli tümör dedin, ama yine de onu küçük reklam kampanyan için kullanmamayı düşünemiyordun. Bana öğ almak için birkaç fotoğrafı photoshoplamak tam da senin yapacağın bir şey gibi görünüyor."

Paulette, sanki geçmişteki travmalarımız kafasının etrafında vızıldayan sinir bozucu sineklermiş gibi elini sallıyor. "Ben kötü biri değilim."

Burun kıvırıyorum. "Tabii."

Topuklarımı döndürerek ondan uzaklaşıyorum. En büyük korkularım gerçek olurken onu ormanın açıklığında bırakıyorum.

Öfkem arttıkça içimdeki canavar uyanır. Son birkaç haftadır sessizdi, ama hala içimde. Kaleye geri dönerken damarlarımdan beyaz sıcak öfke akıyor. Stüdyoma doğru aceleyle yürürken, fotoğrafların bulunduğu zarf göğüs cebimde bir delik açıyor.

Kendimi içeri kilitlediğimde, titrek ellerimle fotoğrafları çıkardım.

Jolie bana ihanet etti. Bunca zamandır beni kullanıyordu. Flora'yı kullanıyordu.

İçimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışırken tüm vücudum titriyor. Kalbimde bir dürtü oluşuyor — incitme dürtüsü. Mahvetme dürtüsü. Yok etme dürtüsü.

YİRMİ YEDİ JO

BABAM GÜLÜMSER, annem ise beni sıkıca kucaklar. Jeremy ile çalışmak için imzaladığım sözleşmeyi az önce gönderdim ve o şimdiden yayıncılarla iletişime geçti. Yeni romanım gerçeğe dönüşebilir ve heyecanımı zorlukla bastırıyorum.

"Benim de iyi haberlerim var," diyor babam, annemle göz göze gelerek.

"Neymiş?"

"Bugün kan tahlili yaptırdım ve sonuçlar şimdiye kadarki en iyi sonuçlardı. Doktor, önümüzdeki hafta son kemoterapi seansımdan sonra bir ay boyunca bu seviyede kalırsa, resmi olarak remisyona girmiş olabileceğimi söyledi."

Mutluluktan neredeyse patlayacak gibiydim, babama koşarak sarıldım ve onu neredeyse yere devirecektim.

"Hala bekleyip görmemiz gerekiyor," diyor, sesi omzumda boğuk çıkıyor. "Kanser geri gelebilir. Hala birkaç haftada bir kontrol yaptırmam gerekiyor."

"Biliyorum, ama bu iyi bir şey, değil mi?"

"İyi." Gülümser ve benden uzaklaşır. "Sen ve annen olmasaydınız bunu başaramazdım."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diyorum, başımı sallayarak.

"Güllerle sen ilgilendin," diyor annem, bana göz kırparak. "Bence bu kemoterapiden daha etkili oldu. Baban, güllerin emin ellerde olduğunu görünce gerçekten rahatlamaya başladı."

"Umarım yakında geri gelip kendin görebilirsin. Tekrar çiçek açanlar Eylül ayında, yaklaşık altı hafta sonra çiçek açacaklar. O zamana kadar Westhill'de olabilirsin, değil mi?"

"Her şey yolunda giderse gelebilirim." Babam gülümsüyor ve ben de yanındaki sandalyeye oturuyorum.

Annem kutlama için kasaba gidip akşam yemeği için rosto almaya karar verir. Öğleden sonrasını babamla geçiririm, televizyon izlerken başımı omzuna yaslarım.

Reklam arası sırasında, "Beni ziyarete geldiğin için teşekkürler," diyor.

Gülümserim. "Tabii ki baba. Seni ve annemi özledim."

"Sağlıklı ve mutlu görünüyorsun Jo. Işıl ışılsl. Belki de bahçeyle ilgilenmeye devam etmelisin, ben iyileştiğimde bile."

"Bilmiyorum, baba," diyorum, gözlerimi kaçırarak. Kızardığımlı biliyorum. "Yarın Jeremy ile bir toplantım var, bakalım bu kitap gerçekten kabul edilecek mi, sonra ona göre karar veririz."

"Biraz umutlu ol, Jolie." Babam göz kırpmıyor. "Kitap anlaşmanı yapacaksın, ben iyileşeceğim ve sonra hep birlikte Westhill'e geri döneceğiz. Her şey yoluna girecek."

Kalbim çarparken dudağımlı ısıyorum. Babama inanmak istiyorum. Bunun doğru olmasını çok, çok istiyorum. O sağlıklı olursa, ben yazarsam ve Prens yakınlarda olursa, isteyebileceğim her şeye sahip olurum.

Ama ailem geri döndüğünde bu nasıl olurdu? Prens hala beni görmek ister miydi? Yine de dudaklarım gülümsemeye başladı. Belki hep birlikte geri dönebilirdik. Babam bana gül bahçeciliğı hakkında bildiğı her şeyi öğretebilirdi ve ben de kitabım üzerinde çalışabilirdim. Prens ve Flora ile vakit geçirebilirdim...

...ve mutlu olabilirdim. Başarılı bir kariyerim ve sağlıklı bir ilişkim olabilirdi. Sürekli başarısız olmaktan kurtulup, daha iyi birine dönüşebilirdim.

Annem geri geldiğinde, ona akşam yemeğini hazırlamasında yardım ediyorum. Midem gürültüyle guruluyor ve yemek hazır olduğunda, aç bir martı gibi tabağıma saldırıyorum. Yemeğimi hızla yiyip bitiriyorum, anneme başımı sallayıp ikinci tabağımlı almaya gidiyorum.

"Yediğini görmek beni mutlu etti, Jolie," diye gülüyor annem, "New York'tan döndüğünde senin için endişelenmişim. Biraz kilo aldığın için daha iyi görünüyorsun, ama yavaşlamalısın. Boğulacaksın."

"Annen sana hamileyken olduğu gibi görünüyorsun," der babam gülümseyerek.

Duruyorum, çatalım ağızıma giderken donuyor. Annemle babam, babamın söylediği en komik şey gibi gülüyorlar.

Yüzümdeki dehşet ifadesini gören annem bana gülüyor. "Hamile değilsin, değil mi?"

"Hayır, olamaz." Bunun doğru olmadığını bilerek başımı sallıyorum. Doğru olabilir. Prens Gabriel ile ilk üç kez seks yaptığımızda hiçbir koruma kullanmadık. Westhill'e gidip prezervatif satın alana kadar korunmaya başlamadık.

Kesinlikle hamile olabilirim.

Ailem gülüyor ve midemde rahatsız edici bir his oluşuyor. Yığılmış yemek tabağıma bakıyorum — bu akşamki ikinci tabağım — ve kalbim sıkışıyor.

Hayır. Hamile değilim. İmkkanı yok.

Sessizce yemeğimi bitiriyorum, anne babamın bakışlarından kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. Benim için ve birbirleri için mutlu olmakla meşguller, bir terslik olduğunu fark etmiyorlar.

Yemekten sonra banyoya gidip soyunuyorum. Aynanın önünde durup karnıma bakıyorum. Yan dönüp elimle karnımı okşuyorum.

Daha mı büyük?

Tabii ki büyümüş, az önce bol bol yemek yedim. Şu anda hamile olmasam bile (ki değilim tabii ki) hamileymişim gibi görünürdüm.

Kapının çalınmasıyla irkilirim. "İyi misin tatlım?" diye sorar annem. "Akşam yemeğinden sonra biraz endişeli görünüyordun. Hazımsızlık falan yok, değil mi?"

"İyiyim, yatmadan önce duş alıyorum."

"Tamam, Jolie." Ayak sesleri uzaklaşır ve ben yine aynada kendime bakarım.

Kafamı sallayarak duşu açarım. Şu anda paniğe kapılmanın bir anlamı yok. Midem yemekten şişmiş ve hamile olsam bile bunun belli olması için henüz çok erken.

Ki değilim. Açıkçası.

Sabah uyandığımda, aynada kendimi kontrol etmek için aynı rutini tekrarlıyorum. Yan dönüp kendime bakıyorum ve

kaşlarını çatarak. Farklı mı görünüyorum?

İçimde bir bebek büyümesi o kadar kötü bir şey mi olurdu?

Elimi göbek deliğimin hemen altına koyarak karnıma bakıyorum. Anne olabilirdim. Flora abla olabilirdi.

Prensin kızını ne kadar sevdiğini gördüm... Başka bir çocuğa da verecek kadar sevgisi var mı?

Evet, karar veriyorum, var. Onun içindeki yumuşaklığı gördüm. Her ne kadar kimseye söylemese de, sevme kapasitesinin neredeyse sonsuz olduğunu biliyorum.

Herkesin dediği gibi vahşi biri değil. Sevecen, nazik ve koruyucu. Harika bir baba ve cömert bir sevgili.

Belki başka bir bebek ister. Belki *ben* de bir bebek istiyorum.

Giysilerimi giyerken ellerim titriyor. En yakın eczaneye koşuyorum, başıma kapüşonumu geçirip hamilelik testlerinin bulunduğu rafa doğru sessizce ilerliyorum. Bir tane alırken etrafıma bakıyorum, biri izliyor mu diye endişeleniyorum.

Neden bu kadar gizemli davranıyorum? Farcliff'te beni kimse tanımıyor. Prens Gabriel ile yattığımı kimse bilmiyor. Derin bir nefes alıp, başımı dik tutarak kasaya doğru yürüyorum.

Sahte özgüvenimle eve kadar gidip banyoya çıkıyorum. Hamilelik testinin talimatlarını okurken yavaş ve derin nefesler alıyorum, her kalp atışımda hissettiğim paniği görmezden gelmeye çalışıyorum. Testin ucuna idrarımı yapıyorum ve telefonumdaki zamanlayıcıyı ayarlıyorum...

...ve sonra bekledim.

Üç dakikanın bu kadar uzun sürebileceğini kim bilebilirdi? Saniyeler birer birer geçiyor, her biri sonsuzluk gibi. Banyo zemininde oturmuş tırnaklarımı ısıriyorum. Zamanlayıcım çaldığında, sonucu görmekten neredeyse korkuyorum.

Derin bir nefes alıp hamilelik testini alıyorum ve geleceğimi barındıran küçük pencereye bakıyorum. Nefesimi tutuyorum ve sonra bir iç çekiyorum.

Sonra ağlıyorum.

O ÖĞLEDEN SONRA, Jeremy yüzünde kocaman bir gülümsemeye beni ofisine davet ediyor.

"Yayıncılarla konuştum," diye başlar. "Şimdiden mi?"

"Zaman kaybetmiyorum, hayatım." Jeremy göz kırpmıyor. "Çok ilgilendiler. Hikayen taze, yeni ve ortaokul pazarının tam da ihtiyacı olan şey."

Başım dönüyor. Jeremy, anlaşmanın yakında imzalanacağını ve Westhill'e gitmeden önce bir teklif beklediğini söylüyor.

"Bir kitap anlaşması mı yapacağım?"

"Onları bir seri satın almaya ikna etmeye çalışıyorum," diyor Jeremy, parmaklarını göğsünde birleştirerek. "Bence bundan üç, belki dört kitap çıkarabiliriz. Var mısın?"

Gülerek başımı sallıyorum. "Evet. Varım."

Jeremy'nin telefonu çalıyor ve kaşları kalkıyor. "Onlar arıyor," diyor. "Bu görüşmeyi konferans odasında yapayım."

Başımı sallayarak, onun yan odaya geçmesini izliyorum. Kalbim çarpıyor. Geleceğim karar verilmek üzere. Dizim yukarı aşağı zıplıyor ve ellerimi ovuşturuyorum. Ayağa kalkıp odada dolaşmaya başlıyorum. Jeremy'nin ofisini çevreleyen kitap raflarına gidip, dikkatimi dağıtmak için kitapların sırtlarını okumaya başlıyorum.

Bir kitap başlığı dikkatimi çekiyor: *Sevgili Prens Gabriel: Her Şeyi Anlatan Anılar*.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Bu kitabın basılı halini hiç görmemiştim. Ben yokken Krallık'ta yasaklanmış ve bilinen tüm kopyaları imha edilmişti. Omzumun üzerinden bakarak Jeremy'nin hâlâ telefonda olup olmadığını kontrol ederim.

Yalnızım, bu yüzden kitabı raftaki yerinden çıkarıyorum. İlk sayfayı açtığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Kalbim çarpıyor ve ellerim titremeye başlıyor. Her şeyin başladığı kitap bu. Prens Gabriel'i yıkan, onu şu anda olduğu gibi içine kapanık, karamsar bir insana dönüştüren kitap bu.

Prens Gabriel'in eski sevgilisinin sözleri bağımlılık yapıcı. Kitap, Paulette ve Prens'in bir devlet etkinliğinde tanışmalarının anekdotuyla başlıyor. Prens'in gözlerindeki bakışı ve bunun onu nasıl canlı hissettirdiğini anlatıyor.

Bunu okumak yanlış geliyor. Kıskançlık ve utanç duyuyorum, sanki onun güvenini bir şekilde ihanet ediyormuşum gibi...

...ama kendimi durduramıyorum.

Jeremy odaya geri dönene kadar onu duymuyorum, ta ki kıkırdamaya başlayana kadar. "Patronun hakkında meraklandın, değil mi?"

Kitabı kapatıp başımı sallıyorum. "Bu kitabın yasadışı olduğunu sanıyordum."

Jeremy omuz silkiyor.

"Sayılır." "Sayılır mı?"

"Şey, yasadışı yasadışı, tam olarak. Sadece dışında biraz baskı ve genellikle bulunduklarında imha edilirler."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

"Sende kalsın," diyor elini sallayarak. "Artık ona ihtiyacım yok." "O zaman neden aldın ki?"

Menajerim iç geçirir. "Şey, başka bir hayatın hatırası. Kariyerime başladığımda, sadece paranın peşindeydim. Yaptığım her şey banka hesabım içindi. O kitap benim dibe vurmamdı. Çok para kazandım, ama yalanlar uydurmanın benim temsil etmek istediğim şey olmadığını fark ettim. İşler sarp sardığında, o yazarı müşterim olmaktan çıkardım ve sadece gerçekten inandığım projeleri takip edeceğime yemin ettim."

Kaşlarımı çattım.

"Ne, insanların değişebileceğine inanmıyor musun?" Jeremy sırtarak sorar. Sandalyesine geriye yaslanır ve telefonunu masasına atar. "O zamandan beri müşteri listeme bak ve bana kendimi affettirmediyimi söyle."

"İnsanların değişebileceğine inanıyorum, ama sadece şaşırdım." Elimdeki kitabı işaret ediyorum. "Yani tüm bunlar büyük bir yalan mı?"

"Çoğunlukla. Bunun gerçeklikten çok kurgu olduğunu söyleyebiliriz. Bundan gurur duymuyorum."

"O zaman neden hala sende?"

Jeremy iç çeker. Neşeli ifadesi kaybolur ve onu tanıdığımdan beri ilk kez alnında kırışıklıklar belirir. "Kitabı, benim için neyin önemli olduğunu hatırlatması için ofisimde sakladım."

"Peki o da nedir...?"

"Doğruluk, dürüstlük, saygı. Bir daha bu tür bir tartışmanın içine girmek istemedim. Başka birinin yüzünün, benim de yaratılmasına katkıda bulunduğum bir şey yüzünden kesilmesini görmek istemedim."

yüzünün parçalandığını görmek istemedim. Evet, Paulette'i temsil ettim ve evet, pişmanım." Bana açık bir yüzle bakıyor. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

Tartışmalı kitaba bakarak dudağımı ısıyorum. Ben de kendimi yeniden keşfetmeye çalışıyorum. Ebedi başarısızlığımdan daha fazlasına dönüşmeye çalışıyorum. Yazılarım daha dürüst hale geliyor ve benim için neyin önemli olduğunu fark ediyorum: Prens. Flora. Ailem.

Kafamı sallıyorum. "Değiştğin için sana saygı duyuyorum."

Kitabı kaldırıp kitaplığa geri koymak için hareket ediyorum.

Jeremy beni durduruyor. "Okumalısın," diyor.

"Neden okuyayım ki?"

"İstedğini anlayabiliyorum. Ayrıca, aramızda bu kitap varken birlikte çalışmak istemiyorum. Dürüstlük ve doğruluk, değil mi? O yüzden oku ve sonra at, yak ya da güvercinlere yuva yapmaları için ver, umurumda değil. Bunu, senin için burada olduğumun ve o saçmalığa inandığımdan çok daha fazla kitabına inandığımın bir işareti olarak al.

Dudaklarımı ısırarak kitaba bakıyorum. Bunu okumamalıyım, özellikle de Westhill'e döndüğüm için. Prens Gabriel'in yanına bile yaklaştırmamalıyım.

Ama içinde ne yazıyor? Neden öyle patladı ve neden Prens üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip? Belki okursam, onun acısının nereden geldiğini anlayabilirim. İster hastalıklı bir merak olsun, ister aşık olduğum adamı anlamak için daha asil bir arzu —her iki durumda da, bu kitabı okumak istiyorum.

Başımı sallıyorum. "Tamam, teşekkürler."

"Güzel." Jeremy ellerini çırpıyor. "Şimdi, o telefon görüşmesini dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?"

YİRMİ SEKİZ GABRIEL

Jolie'nin geri dönmesini beklerken günler uzayıp gidiyor. Uyuyamıyorum. Kapana kısılmış durumdayım. Tırnaklarım çatlayıp kanayana kadar kendi zihnimin duvarlarını tırmalıyorum. Paulette'in bana verdiği fotoğraflara bakıp, mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum.

Gerçekler gerçektir. Jolie evime sızdı. Benim güvenimi ve kızımın sevgisini kazandı ve saklamaya çalıştığım her şeyi gördü. Sonra bana yazdıklarını okumama izin vermedi ve hayatımı mahvetmeme yardım eden aynı ajansla görüşmek için beni terk etti.

Tüm işaretler ihanete işaret ediyor.

Yine de direniyorum. Omzumdaki şeytan gülüyor, gülüyor ve gülüyor. İnanmamaya çalıştığım her şeyi fısıldıyor.

Ve ben direniyorum.

Buna inanmıyorum. Tamamen değil. Jolie farklı. O *iyi biri*. İçten içe, onun iyi biri olduğuna inanıyorum. Birisi hakkında bu kadar yanılmam.

Paulette ile birlikteyken, çoğunlukla kendimi yok ediyordum. Çok içiyordum ve sürekli parti yapıyordum. O güzel, ulaşılabilir ve zengindi. İlişkimiz çalkantılı ve patlamaya hazırды ve sonunda ben çıldırdım, o da yüzümü kesti.

Jolie öyle değil. Westhill'e benimle olmak için gelmedi. Buraya babasının yardımına ihtiyacı olduğu için geldi. Beni baştan çıkarmadı, ben *onu* takip ettim.

Değil mi?

Diğer bahçıvan, Harry bilmem ne, Jolie yokken güllere bakıyor. Onu orada görmek bana yanlış geliyor. Sanki orası ona aitmiş gibi dolaşıyor ve Jolie'nin nazik dokunuşunu özlüyorum. Geceleri çiçeklere şarkı söylemesini özlüyorum.

Onu özlüyorum. Her şeyini özlüyorum.

Ve tüm bu süre boyunca merak ediyorum... Bunların hiçbirisi gerçek miydi?

Onu çimlerin üzerinden Bahçıvan Kulübesi'ne doğru yürürken gördüğümde fark etmemiş gibi davranıyorum. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atmasın diye kendimi zorluyorum ve gözlerim ona kilitlenmiş olsa da odamda oturmaya devam ediyorum.

Bahçeye geri dönüyor ve Harry'yi buluyor. Pencereyi aralıyorum ve onları dinlemek için kulaklarımı dikiyorum. Jolie, Harry'nin söylediği bir şeye gülüyor ve sıcak yeşil kıskançlık kanımı zehirliyor. Pencerenin önüne geliyorlar ve sanki varlığımı hissedebiliyormuş gibi gözleri benimkilere doğru kayıyor.

Dudaklarının köşesi gülümser ve ağzımın tadı kül gibi olur.
kül gibi.

Bütün bunlar yalan mı?

Öğleden sonra bahçede çalışıyor ve benim gelip onu görmemi beklediğini hissediyorum.

benim onu görmeye gelmemi beklediğini hissediyorum.

Ama gitmiyorum.

Henüz onunla yüzleşecek cesareti kendimde bulamıyorum. Geceler boyu uyanık kaldıktan sonra bile. Son iki haftadır durmadan onu düşündükten sonra bile. Paulette'in bana verdiği fotoğraflara başım zonklayıp kalbim ağrıyana kadar baktıktan sonra bile.

Hâlâ gül bahçesine gidemiyorum.

Penceremden, güneş batarken onun düşen gül yapraklarını topladığını izliyorum. Koluyla alnını silerken midem bulanıyor.

Güller soluyor, tıpkı ilişkimiz gibi. Öğrenerek pencereden uzaklaşıyorum.

Bert kapımı çalana kadar odamda bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyorum.
"Akşam yemeği, efendim?"

Onu eliyle uzaklaştırıyorum. Yemek yiyemem. Tüm dünyam parçalanırken nasıl yemek yiyebilirim ki? Ve bunun sorumlusu olan kadın, sanki burası ona aitmiş gibi kalemde dolaşıyor.

Nasıl cüret eder? Hiçbir şey olmamış gibi buraya geri dönmeye cesaret eder. Sanki beni zaten ihanet etmemiş gibi bahçemde dolaşıp kulübemde yaşar.

Pencereme bakıp gülümsüyor, sanki beni görmek istiyormuş gibi.
Nasıl cüret eder?

Yatak odamın kapısını açarak, koridora koşuyorum. Flora yatak odasından bana sesleniyor.

"Şimdi olmaz Flora," diye bağıriyorum. Kalbimin derinliklerinde, kızıma böyle konuştuğum için pişmanlık duyuyorum ama şu anda, zihnimin ön saflarında, tatlı, sarhoş edici bir öfke beni tüketiyor. Sıcak metal gibi içimi dolduruyor, beni ileriye itiyor ve kendimi yenilmez hissettiriyor.

Ellerim titriyor. Nefesim düzensiz. Kulübede bulunan kadının küstahlığı dışında hiçbir şey düşünemiyorum.

Ona doğru attığım her adımda öfkem artıyor. Onu kovacağım. Hapse attıracağım. Krallığı terk etmek zorunda kalana kadar onu utandıracağım ve ailesinin adını lekeleneyeceğim.

Lanet olası bir yazar tarafından bir daha rezil edilmeyeceğim. Aptal yerine konmayacağım ve Flora'yı bir daha bu duruma sokmayacağım.

Bahçıvan Kulübesine vardığımda, kanım damarlarımdan yoğun ve sıcak bir şekilde akıyor. Görüşüm bulanık ve gürleyen kalp atışlarımdan başka hiçbir şey duyamıyorum.

Kapıyı sarsacak kadar sertçe yumrukluyorum.

Birkaç saniye içinde Jolie kapıyı açar. Bir an için, sadece bir saniye, öfkem buharlaşır. Omuzlarına dökülen saçları ve vücudunu saran ipeksi, beyaz geceliğiyle ıslıl ıslıl görünüyor. Bana o kadar samimi, o kadar açık bir şekilde gülümsüyor ki tereddüt ediyorum.

Ama ben benim, ve öfke ile nezaket arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığımda, öfkeyi seçerim. Her zaman öfkeyi.

Jolie'nin yüzü düşer. "İyi misin?"

"Bana söyleyecek bir şeyin var mı?" diye homurdanarak onu itip geçerim. Gözlerim odayı tarar, sanki gizli bir kamera ya da onun suçlarının başka kanıtlarını görecekmışim gibi.

Jo kapıyı kapatır ve bana döner, kaşları çatılmıştır. "Ne demek istiyorsun?"

"Farcliff'e yaptığın seyahat. Bana söylemek istediğin bir şey mi var?"

"Ben..." Durur, bana bakar. "Bir kitap anlaşması yaptım. Babamın test sonuçları da iyileşiyor. Ve..." Yutkunur, başını sallar.

"Ve ne?"

"Hiçbir şey. Neden benimle böyle konuşuyorsun?" Omurgası gerginleşir.

Karşılıklı duruyoruz. Ellerimi yumruk yapıp, öfkemi kontrol etmek için avuç içlerime tırnaklarımı batırıyorum ama nafile. Jolie bana açıkça bakıyor, yüzünde duyguları hızla değişiyor. Şaşkınlık. Kırgınlık. Öfke.

Korku.

Gözleri yaşlarla dolduğunda, benden korktuğunu anlıyorum ve içimdeki bir şey kırılıyor. Omuzlarım çöküyor ve içimdeki öfke yerle bir oluyor. Bir sandalyeye çöküyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Bana az önce söylediği şeyi anlıyorum: bir kitap anlaşması yapmış ve babası iyileşiyor. Bir ajansla görüştüğünü saklamamış. Bana yalan söylememiş.

İçimde suçluluk ve utanç duygusu yükselirken inlerim. Gözlerimi sıkıca kapatıp, ağzımı doldurmaya başlayan acı tadı bastırmaya çalışırım.

"Tanrım, Jolie, özür dilerim."

Cevap vermedi, ben de kendimi zorlayarak ona baktım. Jolie yüzündeki gözyaşını sildi ve yutkundu. Bana bakmıyordu.

Ayağa kalkıp ona doğru bir adım attım, ama o geri çekildi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Beni öldürecekmiş gibi buraya dalıyorsun... Neden? Ne yaptım ben? Seni gördüğüm için çok heyecanlandım, Farcliff'te olan her şeyden çok mutlu oldum. O kitap anlaşmasını yaptığımda ilk aklıma gelen kişinin sen olduğunu biliyor musun? O anı seninle paylaşmak istedim. Seninle mutlu olmak istedim. Benim için mutlu olacağını düşündüm. Babamla birlikte buraya geri dönmeyi konuştuk. Onu buraya getirmek için sabırsızlanıyordum!"

Kafasını sallıyor, neler olduğunu anlamamış gibi bana bakıyor.

"Sana öyle konuşmamalıydım," diyorum sessizce.

"Hayır, yapmamalıydın." Benden uzaklaşıyor ve panik boğazımı sıkmaya başlıyor. Onu kaybedemem. Böyle olmaz! Kafam karışık ve ona güvenmediğim için olmaz! Eski sevgilimin uydurduğu bir şey yüzünden olmaz.

"Benim hakkımda bir kitap yazdığını sanıyordum. Senin de Paulette gibi olduğunu sanıyordum," diye patladım.

Jolie'nin gözleri büyür ve bana bakar. "Ne?"

"Senin onun menajeriyle fotoğraflarını gördüm. Aklım başımdan gitti..." "Beni mi takip ediyorsun? Beni takip mi ettirdin? *Benim fotoğraflarımı mı çektin*

mi çektin?"

"Hayır!"

Kaşları kalkar ve bir adım daha geri atar. "Ben yapmadım.

Bana verildi."

"Kim verdi?"

Derin bir nefes aldım.

"*Kim* verdi, Majesteleri?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Paulette yaptı. Farcliff kutlamasından sonra beni Westhill'e kadar takip etti. Sen gittiğinde, bunları bana verdi..."

"... ve sen de benim onunla aynı olduğumu mu düşündün?"

Utanarak başımı sallıyorum.

"Ben bir *çocuk* kitabı yazdım, Majesteleri," diye bağırır Jo. "İlişkimiz hakkında magazin haberleri yazmadım."

"İlişkimizi mi?"

Aramızdaki ilişki bir ilişkiden çok daha fazlası, ama o benim hakkımda sadece bunu mu düşünüyor? Ben sadece bir gün unutacağı bir sevgili miyim?

"*Sen* buna ne dersin?"

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum. Aramızdaki bu şeye ne ad verebilirim?

Her şey gözlerimin önünde parçalanıyor. Jolie çok yakın, çok mükemmel, çok güzel... ve parmaklarımdan kayıp gidiyor. Her şeyi mahvediyorum, her zamanki gibi.

O uzaklaşacak ve beni gerçek bir insan gibi davranan tek kadını kaybedeceğim. Flora onu kaybedecek. Kalbim kırılırken yüzüm buruşuyor. Ben bir aptalım.

Yüzümü ellerimle kapatıyorum, utancımı saklamak istiyorum. Suçluluğumu saklamak istiyorum. Kendimi saklamak istiyorum.

Bir saniye sonra, ön kolumda bir parmak hissediyorum. Jolie ellerimi yüzümden çekip avuçlarıyla yanaklarımı kavırıyor. Yüzümü okşarken kaşlarını kaldırıyor.

Kafasını sallar. "Seninle ne yapacağım ben?"

Konuşmaya korkuyorum. Yanlış bir şey söylersem, Jolie yine uzaklaşacak. Gidecek ve onu kaybedeceğim. Bunun yerine, ellerimi beline koyup onu kendime doğru çekiyorum.

O bana eriyerek dudaklarını benim dudaklarıma yaklaştırıyor. Dudaklarımız birbirine değdiği anda kalbim eriyor. Rahatlama hissi beni kaplıyor ve onu hiç olmadığı kadar sıkı sarıyorum. Öpücüğü derinleştiriyorum, parmaklarımı onun tenine gömüyor ve kokusunu içime çekiyorum.

Aptalın tekiydim. Yanlış düşüncelere kulak verdim ve en karanlık korkularıma yanlış bir gerçeklik attım.

Onu neredeyse kaybediyordum, peki ne için? Bir yanlış anlaşılma yüzünden mi?

Jolie başka bir şey söylemez. Gömleğimi başımdan çıkarır ve göğsümü öper. Dokunuşu nazik, sevgi dolu, şefkatlidir. Elim tutar ve beni yatağa götürür. Soyunmasını ve uzanmasını izlerim, kollarını bana doğru uzatır.

Artık gözlerinde korku yok, sadece sevgi var.

Sadece aşk.

Ondan şüphe etmekle hata ettim ve bir daha asla yapmayacağıma yemin ediyorum. Ve birlikte geçirdiğimiz o birkaç dakika içinde, bunun mümkün olduğunu hissediyorum. Kafamı Jolie'nin bacaklarının arasına gömdüğümde, ufukta yaklaşan fırtınayı görmüyorum.

YİRMİ DOKUZ JO

Benim güzel, kırılğan prensim. Ben yokken ne oldu bilmiyorum, ama kendi zihninin elinde acı çektiğini biliyorum. Gözlerine bakıp onlardan acıyı çalmak istiyorum. Onun yükünü sanki benimmiş gibi omuzlamak istiyorum, çünkü onun özgür olmasını istiyorum. Onun taşıdığı acıyı içmek ve onun yerine acı çekmek istiyorum.

Bunun yerine, sadece yanına uzanıp parmaklarımı onun teninde gezdiriyorum. Kulağından çenesine uzanan yara izine dokunmak için elimi uzatıyorum. Prens Gabriel dokunuşumdan çekinmiyor. Yara izini okşarken başını çevirip bana bakıyor, acısını biraz olsun dindirmek için.

Parmaklarımı eline alır ve öper. Gözleri parlar ve yatakta vücudunu bana yaklaştırır.

"Seni seviyorum," diyor boğuk bir sesle.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Ne?"

"Seni seviyorum, Jolie Beaumont. Seni korkuttuğum için özür dilerim, öyle davrandığım için özür dilerim. Seni asla kötü hissettirmek istemiyorum." Boğazımda bir yumru oluşur. Gülümserim. "Ben de seni seviyorum, Majesteleri

Majesteleri."

"Bana Gabriel diye seslenecek misin, yoksa hayatımızın geri kalanında resmi unvanlarla mı hitap edeceğiz?"

"Bana izin vermeni bekliyordum," gülüyorum, onunla sonsuza kadar birlikte olacağımı düşününce kalbim küt küt atıyor.

"Ne zaman bir şey için izin istedin ki?"

Gülüyorum, Prens'in üzerine yuvarlanarak boynundan göbeğine kadar onu ateşli öpücüklerle kaplıyorum. Geçtiğimiz haftayı korku içinde geçirdim — hamile olduğumu öğrendiğinde ne diyeceğinden korkuyordum. Ama o beni seviyor! Belki bu, başka bir çocuk daha olacağına da sevineceği anlamına gelir.

Ona söylemek istiyorum, ama sözler boğazımda düğümleniyor. Bunun yerine, bahçıvanın kulübesinde, gözlerimizde yıldızlar ve

kalpler tek bir vuruşla atıyor.

Her şey yolunda giderken,
—sadece *biliyorsunuz*—her şeyin parçalanacağını?

Ben de öyle bir hisle uyanıyorum.

Prens şafak sökmeden yataktan kalkıp kaleye dönüyor, ben ise yatakta uzanmış tavana bakıyorum. Elimi karnımın üzerine koyup, kemiklerime işlemiş gibi görünen inatçı yorgunluğu atmaya çalışıyorum. Uyumaya çalışıyorum ama rahat edemiyorum.

Ya o bebek istemiyorsa?

Hamilelik testini yaptığımda çok korkmuştum. Gabriel dün gece kulübeye daldığında çok incinmiştim. Ama şimdi?

Şimdi umutlu hissediyorum.

Umut, sonun başlangıcıdır. Umut, hayal kırıklığına yol açar.

Güneşin doğuşuyla birlikte kalkıp kahvaltı için mutfağa gittim. Kendimi biraz sersemlemiş hissediyordum, sanki sürekli başımda bir akşamdan kalma hissi varmış gibi. Rahatsızlığımı bastırarak biraz kuru tost yedim ve bahçeye çıktım.

Sabah boyunca hareketlerim zorlaşıyor ve güller çok *tatlı* kokuyor. Bir saat kadar sonra, bir gül çalısının arkasında kusuyorum. Ağzımı silip dizlerimin üzerine çöküyorum ve iç çekiyorum. Bu dokuz ay çok zor geçecek — aslında, artık yedi buçuk ay.

Kapıdan gelen bir sesle başımı çeviriyorum ve Flora'nın gülümseyen yüzü beliriyor. Elini ağzına götürüp öksürüyor, sonra bana tekrar gülümsüyor.

"Jo!"

"Selam, ufaklık."

"Ben çocuk değilim," der, gözlerini devirerek. Tekrar öksürür, tüm vücudu kasılır.

Kaşlarımı çattım. "İyi misin?"

"Önemli değil." Yine zorla gülümser. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Belki biraz dinlenmelisin."

"Senin geri dönmeni *sonsuza* kadar bekledim, şimdi de beni göndermek mi istiyorsun?" Babası gibi kocaman mavi gözleri var. Şu anda gözleri kocaman ve yalvarır gibi bakıyor, hayır diyemiyorum.

"Tamam," diye iç çekiyorum. "Çantayı al, ben düşen yaprakları toplayacağım."

"Bay Marcel, güllerin Eylül ayında tekrar çiçek açtığını söyledi. Bu doğru mu?"

"Bunlar açacak." Güney çitindeki gülleri işaret ediyorum. İşe koyuluyoruz. Flora, solmuş gül yapraklarını toplarken çok öksürüyor. Birkaç dakika sonra oturmamak zorunda kalıyor ve o kadar şiddetli öksürüyor ki, küçük vücudunun parçalara ayrılacağından korkuyorum.

"Hadi Bayan Grey'i bulalım, Flora." Sesim şimdi biraz daha sert. Prenses burada olmamalı. Belki de içimde kendi çocuğum olduğu içindir, ama annelik içgüdülerim devreye girmeye başladı.

Prenses itiraz etmiyor. Elini elime alıyorum ve kaleye doğru yürüyoruz. Bayan Grey bizi kapıda karşılıyor; Flora konusunda her zaman altıncı hissi vardır. Yaşlı kadının dudakları büzülüyor, kaşları çatılıyor ve öksüren kızı Doğu Kanadı'na götürüyor.

Onların ayrılışını izlerken, endişe midemi düğümler.

Prens bana kistik fibrozun kalıtsal olduğunu söyledi... Bebeğim de bu hastalığa yakalanacak mı?

Kafamı sallayarak işime geri dönüyorum. Ama aklım sürekli prensese gidiyor ve midem ağrımaya devam ediyor. İyi görünmüyordu. Onu çok uzun süredir tanımıyorum ama bu kadar solgun, zayıf ve öksürüğü bu kadar şiddetli görmek korkutucu.

Öğleden sonra saat ikide Bahçıvan Kulübesi'ne geri dönüyorum. Ayaklarım ve sırtım ağrıyor ve her hareket ettiğimde midemi bulandıran mide bulantısından kurtulamıyorum. Bunun yerine, küçük evime geri dönüp ayaklarımı uzatıyorum ve Paulette'in kitabını çıkarıyorum.

Elimde değil. Bu bağımlılık yapıyor. Onun hikayelerinin çoğunu hemen yalan olarak reddediyorum. Yine de, kitabının inandırıcı olması için yeterince gerçekleri de içine katmış.

inandırıcı gelmesini sağlayacak kadar gerçekler eklemiş. Hikayelerinde Gabriel'i görebiliyorum — onun vahşiliğini, ördüğü duvarları, çektiği kaosu.

KAPI ÇALINCA, kanepede birden uyanıyorum. Güneş batmış ve ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum. Paulette'in kitabı yere düşmüş, onu kanepenin minderlerinin arasına sıkıştırıyorum. Kapıya doğru giderken saçlarımı düzelterip kendimi düzgün göstermeye çalışıyorum. Bu saatte kapımı çalan tek bir kişi var: Prens Gabriel.

Ancak kapıyı açtığımda, kapımın önünde duran o değil. Onun uşağı Bertrand. Kartal gözlü adam başını eğiyor.

"Majesteleri bu gece size eşlik edemeyeceği için üzgün," diyor Bertrand, yüzünde hiçbir ifade yok. "Prenses hastalandı."

Bir dizi duygu içimi kaplar. İlk olarak utanç — Bertrand bizim hakkımızda mı biliyor? İkincisi, Gabriel'in gelmeyecek olması nedeniyle hayal kırıklığı. Üçüncüsü — endişe.

"Hasta mı?"

Bertrand başını sallar. "Neredeyse bir yıldır bu kadar kötü olmamıştı."

"Bugün bahçede çok öksürüyordu." Kapıyı daha fazla açarım. Bertrand tereddüt eder, ama içeri girer. Ona çay veya kahve ikram ederim, ama o başını sallar.

"O iyi mi?" diye soruyorum, yine de su ısıtıcısını çalıştırıyorum.

"Kan öksürmeye başladı. Onun durumunu biliyorsun, kolayca akciğer enfeksiyonu geçirir."

Başımı sallıyorum.

Bertrand başını sallar. "Durumu kötü. Prens endişeli."

Bertrand genellikle profesyonelliğin timsali biridir. Prens'e son derece sadıktır ve asla kendi duygularını göstermez. Ancak bugün, bir sandalyeye çöküp başını eline gömer. Kalbim hızla çarpmaya başlar.

"Durum kötü, Jolie," diyor sessizce. "Çok hasta."

"Nasıl bu kadar çabuk kötüleşebilir?"

Bertrand başını sallar. "Enfeksiyonlara karşı çok savunmasız." Gözlerini bana kaldırır. "Tıbbi personel onu Farcliff'e

Farcliff'e hava ambulansıyla nakletmeyi konuşuyorlardı. Kalede iyi tıbbi tesisler kurdular, ama Farcliff Kraliyet Hastanesi ile kıyaslanamaz."

"Onu buradan hava ambulansıyla mı gönderecekler?" Bertrand iç çekerek başını sallar.

"Peki prens... O iyi mi?"

"Uzun zamandır Majestelerini böyle görmemiştim. Bence..." Tereddüt ederek gözlerini bana kaldırdı. "Bence senin arkadaşılığından faydalanabilir."

"Davetsiz olarak kaleye çıkmamı mı istiyorsunuz?" diye soruyorum, dudağımı ısırarak.

Benim küçük, bencil bir parçam da doğmamış çocuğum için endişeleniyor. Flora'nın bir tür bakteriyel enfeksiyonu varsa, ben de kapmaz mıyım? Ya hastalanırsam?

Bertrand derin bir nefes alır. "Belki de değil." Ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür. Kapıya vardığında durur ve omzunun üzerinden geriye bakar. "Sen buraya geldiğinden beri Prens daha mutlu."

Gözlerimiz karşılaşır ve kısa bir an için Bertrand'ın Gabriel'i ne kadar önemseydiğini anlarım. Oğlunu endişeleleyen bir babanın sevgisi gibi görünür.

Anlıyormuş gibi başımı sallarım, ama yine de ne yapacağımı bilmiyorum ne yapacağımı bilmiyorum.

Bertrand kulübeyi terk eder ve ben boşluğa bakarım. Uşak oraya çıkmam gerektiğini düşünüyor olabilir, ama yapabileceğimden emin değilim. Karnıma bakıp derin bir nefes alıyorum.

Kendi çocuğumu herhangi bir tehlikeye atmaya kendimi ikna edemiyorum — ne kadar küçük olursa olsun. Bu yüzden, bunun yerine masaya oturup yazmaya çalışıyorum. Yazdığım kelimeler tamamen çöp ve hepsini silmek zorunda kalacağımı biliyorum, ama en azından onları yazarken Flora'yı, Prensi ve kendimi düşünmüyorum.

O gece ve ertesi gün Gabriel'i hiç görmedim. Şatoda, Prenses Flora'nın durumunun kötüleştiği ve helikopterle Farcliff'e nakledilme olasılığının giderek arttığı söylentileri dolaşıyor.

Onu görmeye gitmeyi çok istiyorum. Prensi kollarımın arasına alıp, iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyorum. Flora'nın alnını öpmek ve elini tutmak istiyorum...

...ama yapmıyorum.

Uzak duruyorum ve Gabriell'in bana gelmesini bekliyorum. Kendine ait bir alana ihtiyacı var, diyorum kendime. Kızıyla birlikte olması gerekiyor ve benim buna müdahale etmeye hakkım yok. Beni sevdiğini söylediğinde, kaleyi kendi evim gibi kullanabileceğimi söylemedi. Beni hiç odasına davet etmedi, oraya çıkmaya ne hakkım var ki?

O akşam, kulübeye geri dönüp onu beklerim, gelip gelmeyeceğinden emin olamadan. Gelmez — ertesi sabah şafak sökene kadar.

Kapının hafifçe çalınmasıyla uyanıyorum. Onu beklerken yine kanepede uyuyakalmışım. Gözlerimi ovuşturup kapıyı açıyorum ve kalbim parçalanıyor.

Prens yıkılmış durumda. Gözlerinin altında büyük, koyu halkalar var ve bir gecede on yıl yaşlanmış gibi görünüyor.

"Ah, Gabriel," diye fısıldayarak ona sarıldım.

Kollarımda titreyerek hıçkırıyor. Onu içeri çekip, önümde yıkılan Prensi kucaklıyorum. Küçük kulübemde durmuş, onu bir arada tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyormuşçasına kollarımda tutuyorum. Benden uzaklaşıyor, gözleri kızarmış ve yüzünden hala gözyaşları akıyor.

"O hasta, Jo. Çok hasta."

"Onu buradan hava ambulansı ile götürecekler mi?"

O başını sallıyor. "En geç bu öğleden sonra. Onunla Farcliff'e gideceğim." Ağzını açıyor ve bir an için benimle gelmemi isteyecek mi diye merak ediyorum.

Evet, gelirim. Ne olursa olsun yaparım.

Bunun yerine, kendini kanepeye sürükler. Geriye yaslanıp tavana bakarken, yürek parçalayan bir iç çekişi çıkar.

"Onu kaybedemem."

"Yapmayacaksın." Yanına oturup başımı omzuna yaslıyorum.

Prens ağırlığını kaydırarak kolunu bana doladı. Başımı göğsüne yaslayıp, yavaşlayan kalp atışlarını dinledim.

Birkaç derin nefes alır, parmaklarını saçlarıma geçirir. Dudakları alnıma değiyor, ben de onu sıkıca sarıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldar. "Bir süreliğine güçlü olmamak iyi geliyor."

"Acı çeksen de hala güçlüsün." Parmaklarımla yanaklarını okşuyorum. Ona şefkatle öpüyorum, acısını ondan alıp kendime çekmek istiyorum.

Sonra bir dizi olay, tüm hayatımı eski bir kazak gibi çözülmeye başlar. Prens kanepede ağırlığını değiştirir ve elini yastığın kenarına koyar. Parmaklarıyla sert bir şey hissederek bir ses çıkarır.

Yastıkların arasında neye dokunduğunu anladığımda kalbim hızla çarpmaya başlar.

İnsanlar, her şeyin yavaş çekimde gerçekleştiğini, her şeyi canlı ayrıntılarla görebildiklerini ve hayatlarının gözlerinin önünden geçtiğini söylerler.

Bana olan bu değil. Her şey çok, çok hızlı gerçekleşir. Önce Prens Gabriel ağırlığını değiştirir. Sonra kanepenin minderlerinin arasına uzanır. Kanepeden çıkardığı kitabı tanıması yaklaşık dört nanosaniye sürer ve patlaması için iki nanosaniye daha geçer.

Bana doğru bakarken içindeki öfkenin titreşimini *hissedebiliyorum*.

"Gabriel..." O ayağa kalkarken, öfkeyle gözlerini kitaba ve sonra bana çevirirken, kendimi susturuyorum.

Gözlerimin önünde hiçbir şey parlamıyor. Zaman yavaşlamıyor. Her şey bir anda etrafımda çöküyor ve her şeyin bittiğini biliyorum.

OTUZ GABRIEL

ÖFKE, hissettiğim şeyi ifade etmek için çok nazik bir kelime. Öfke çok yumuşak. Hiddet çok hafif. Zehirli, kangrenli bir ihanet kalbimin tam ortasına enjekte ediliyor ve ben ölüyorum. O birkaç saniye içinde, tekrar tekrar, tekrar tekrar ölüyorum.

Sevdiğim kadın — sevdiğim — o unutulmaz gözleriyle bana bakıyor. Ona bakıyorum, sonra kitaba bakıyorum ve vücudum titremeye başlıyor. Kalbim kararır, görüşüm bulanıklaşır. Ruhumda derin, sonsuz bir öfke kuyusu açılır. Damarlarıma zehir akıtıyor ve içimdeki her şeyi öldürüyor. O anda, içimde bir canavar olmadığını anlıyorum.

Canavar *benim*.

Sonra her şey karardı.

GÖZLERİMİ AÇIYORUM ve bir helikopterdeyim. Kafamda sönük bir vuruş sesi var. Biri avucumu dürtüyor. Sersemlemiş bir şekilde aşağıya bakıyorum.

Her yer kan içinde. *Benim*

kanım. Benim mi? Yoksa

Jolie'nin mi?

Gözlerimi kapatıyorum ve anılarım zihnimde parıldıyor. Flora'nın hastalığı. Jolie'nin nezaketi.

Kitap.

İhanet.

Kulübenin kapısını kıldığımda Jolie'nin çığlıklarını hatırlıyorum. Ses, binlerce hançer gibi kafamı delip geçiyor. Ellerimi yüzüme götürüp onun sesinin anısını bastırmaya çalışıyorum. Elime bir acı saplanırken, bir şey yanağımı çiziyor.

"Sakin olun, Majesteleri," diyor bir sağlık görevlisi. "Dikenleri çıkarmaya çalışıyorum. Hareket etmeyin."

Gözlerimi kısıarak ellerimdeki kanın ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Kan parmaklarımın arasından akıp kollarımı ıslatıyor. Gümleğimi, pantolonumu, çoraplarımı lekeliyor.

Helikopterin pervaneleri kafatasımda *güm güm güm sesler* çıkarıyor ve ben tekrar gözlerimi kapatıyorum.

Kulübeden uzaklaşırken nefesimin düzensiz ve ağır olduğunu hatırlıyorum. Jolie'den uzaklaşmak için. Kalsaydım ona yapabileceğim şeylerden uzaklaşmak için.

Gül bahçesine giderken sarhoş gibi sendelediğimi hatırlıyorum.

Nefes vererek gözlerimi açtım. Anılar, bir ışık anahtarı açılır gibi zihnime geri döndü ve çürümüş ruhumun kokuşmuşluğunu aydınlattı.

Her şeyi mahvettim. Her

şeyi mahvettim.

OTUZ BİR JO

DİZLERİM TOPRAĞA DAHA DA BATARKEN gözyaşlarım toprağı ıslatıyor. Gabriel'in canavarı serbest kaldığında gül bahçesinde yere yığıldığım yerdeyim.

Onun insanüstü bir güçle bitkileri topraktan kopardığını izledim. Çılgın bir adam gibi kükrediğini duydum. Çığlıkları kelimelerle ifade edilemezdi, ama ne anlama geldiğini biliyordum.

Bu senin suçun, dedi bana, çalıları yerden sökerek.

Bu çiçekleri öldürdün, tıpkı beni öldürdüğün gibi. Bunu sen yaptın.

Onun dikenli çalılarda ellerini paramparça etmesini, bahçenin bir ucundan diğer ucuna koşarken dişlerini gıcırdatıp hırladığını izledim.

Diz çöküp ağladım.

Bir zamanlar sevdiğimiz bitkilerden intikamını aldıktan sonra, tek kelime etmeden yanımdan geçti. Yanımdaki toprağa kan izleri bıraktı ve ben ağladım. Helikopter çimlere inene ve sağlık görevlileri Flora ile Prensi götürene kadar ağladım. Uçağın sesi kaybolana kadar, yalnız kalana kadar ağladım.

Hâlâ ağlıyorum.

Ağlamaktan kendimi alamıyorum. Hareket edemiyorum, düşünemiyorum, katledilmiş güllerin arasında diz çökmekten başka hiçbir şey yapamıyorum.

Prens, öfkesinin tüm gücüyle bir balta ile göğsümü parçalamış gibi, göğsüm ikiye ayrılıyor. Onunla birlikte toprağa kanımı akıtıyorum, onun onuruna baktığım toprak parçası üzerinde ölüyorum.

Havanın soğuğu vücudumu dondurmaya başladığında, kendimi zorla ayağa kaldırıyorum. Her yerim ağrıyor. Dizlerim kirle kaplı ve yürümek zor. Sendeleyerek, kendimi çitlere tutunuyorum.

Katliamdan uzaklaşmam gerekiyor. Karmaşık demir çitlere yaslanıyorum, alnımı çitin sivri uçlarından birine dayayıp derin bir nefes alıyorum. Buna bakmaya dayanamıyorum, ama bakmak zorundayım.

Dikleşip bahçedeki yıkıma bakmak için dönüyorum. Hiçbir bitki zarar görmemiş değil. Her bir gül fidanı kökünden sökülmuş, kırılmış ve yok edilmiş. Sarmaşık güllerin bulunduğu çardaklara geldiğimde, kalbim yeniden parçalanıyor. Prens çardakları duvardan sökmüş ve narin bitkileri topraktan koparmış. Benim en sevdiğim bitki olduğunu bilerek, çalıyı parça parça koparmış.

Dudaklarım titriyor ve kalan birkaç gülden birini parmaklarımın arasına alıyorum. Yaralı bir kuş gibi kollarımda sallıyorum, gözyaşlarım yumuşak yapraklarına damlıyor.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum güle. "Böyle bittiği için çok üzgünüm."

Bunu güle söylüyorum, ama aynı zamanda kendime de söylüyorum. Gabriel ile aramızda olabilecek ilişki için ağlıyorum. Artık bittiğini biliyorum.

O özür dilesen bile, yaptığı şeyi değiştirmez. Onun bu yönünü gördüm ve bununla barışabileceğimi sanmıyorum.

Solmuş gülü burnuma götürüp kokluyorum, yüzümü yapraklarına gömüyorum. Diğer elim karnıma kayıyor ve parçalanmış kalbimin parçaları bedenime eriyor.

Evet, kitabı Westhill'e getirmekle hata ettim. Evet, Prens bu konuda kızgın olmakta haklı.

Ama bu yıkım yanlış. Bu tür bir öfke kabul edilemez.

Çocuğumu düşünmeliyim ve bu, eş olarak istediğim türden bir insan değil.

Gülü cebime koyup derin bir nefes alıyorum. Bahçenin köşesindeki küçük kulübeye gidip bahçe eldivenlerimi giyiyorum. Hâlâ pijamalarımı giyiyorum ama önemi yok. Kulübeye geri dönemem. Kırık kapıyı, parçalanmış sandalyeleri ya da onun parçaladığı kitabı göremeyeceğim.

Etrafımda çok fazla yıkım var ve bunların bir kısmını düzeltmem gerekiyor.

Bu yüzden işe koyuluyorum. Çıplak ayakla çalışıyorum ve birkaç dakika içinde ayak tabanlarım kesilip kanamaya başlıyor. Ne de olsa, ikimiz de bu topraklarda kanayacağız ve belki bu kan, gelecekte gülleri besleyecektir.

Bir ışık yanıyor, ama ben onu görmezden geliyorum.

"Jo?" Sam'in sesi duyuluyor. "İyi misin?"

Dönüp ona ve Bayan Grey'e bakıyorum, yüzlerinde endişe var.

"Bunu temizlemeliyim." Bir kürek alıp onlardan uzaklaşıyorum.

"Yatağına git canım," diyor Bayan Grey yumuşak bir sesle. "Bunu yarın halledebiliriz."

yarın halledebiliriz."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Şimdi temizlenmeli."

Sam küreği benden almaya çalışır ve ben ona hırlar gibi ses çıkarırım. Arkadaşıma *hırlar* gibi ses çıkarırım.

Belki de Prens ve ben o kadar da farklı değilizdir, ne dersin?

"Yapmak zorundayım," diye fısıldıyorum, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Bayan Grey kolunu Sam'in omuzlarına atıyor, ama Sam onu itiyor. Kulübeye gidip eldivenlerini giyiyor ve yanımda çalışmaya başlıyor. Bayan Grey derin bir nefes alıyor ve uzaklaşıyor.

Yaşlı kadın bir tepsi kahve, ekmek ve tereyağıyla geri gelir ve bunları bahçenin kenarına bırakır. "Çok geç kalma," der, sesinde hüznün belirir. Ona başımı sallarım ve sonra güllere geri dönerim.

Bir ara, sabahın iki ya da üçü civarında, Sam'in ağladığını fark ettim. Sessizce gözyaşları yanaklarından akıyordu, ben de ona sarıldım. Birbirimize tek kelime etmeden kucaklaşarak ağladık. O anda hiçbir şey bizi rahatlatamıyordu, bu yüzden birkaç dakika ağladık. Sonra çalışmaya devam ettik.

Güneş doğduğunda, Sam yatağa sendeleyerek gider ve ben çalışmaya devam ederim. İçimde ateşli bir ihtiyaç var — sanki bunu düzeltmezsem ölecekmişim gibi bir panik. Bahçenin yaklaşık yarısını temizledik ve bir avuç bitki kurtardım. Zarif güllerin yüzde onundan azı hayatta kalacak, ama gözyaşlarım kurudu. Verecek başka bir şeyim kalmadı. Vücudum ağrıyor, gözlerim yanıyor ve ayaklarım kanıyor.

Bu temizliği bitirdiğimde, benden geriye ne kalacak bilmiyorum.

Sam ayrıldıktan birkaç dakika sonra, Harry diğer iki bahçıvanla birlikte gelir. Hiçbir şey söylemeden bana başını sallar ve ilk kez onun varlığına minnettar olurum. Gözlerinde bir yumuşaklık görürüm ve onu daha önce çok sert yargılamış olabileceğimi düşünürüm. Öğleye kadar çalışırız

Öğleye kadar çalışarak bahçedeki solmuş çiçekleri temizleriz. Kökleri hala sağlam olan yaklaşık yirmi bitkiyi kurtarabiliriz. Ancak bahçenin geri kalanı yok olmuştur.

Gül bahçesinin ortasında, cenaze ateşinin yandığı bir yer gibi, büyük bir çalı ve ölü çiçek yığını duruyor.

"Yakın şunu," diyorum kimseye özel olarak.

Harry bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. Çitin uzak tarafında durup bahçenin yanıp kül olmasını izliyorum. Alevlerin ısısı yanaklarımdaki gözyaşlarını kurutuyor. Sıcaklığı, uyuşmuş hissime hafif bir his veriyor.

Sonra kulübeye geri dönüyorum. Duş alıp çantalarımı topluyorum ve onları kaleye taşıyorum. Ancak gitmeden önce yapmam gereken son bir şey var.

OTUZ İKİ GABRIEL

KAFAM ÇOK AĞRIYOR, ama hiç içki içmedim. Kafam çatlayacak gibi ağrıyor ve midem sürekli bulanıyor. Charlie ve Damon hastaneye geliyorlar. Bana Flora'nın iyi olacağını söylüyorlar, ama ben hiçbir şey duymuyorum.

Tek yaptığım, son yirmi dört saati tekrar tekrar yaşamak ve acımdan beslenmek.

Sinirlenmekte haklıydım. Jolie bunu hak etmişti. Kitabı Westhill'e getirmemeliydi. Onu hiç okumamalıydı.

O da Paulette gibi. Her kadın gibi. Yanlış, yanlış, yanlış yaptı.

Bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum, sanki buna inanmama yardımcı olacakmış gibi. Tepkim doğrudu, haklıydım diye kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Ben bir hayvan değilim.

Cirque du Soleil'e layık zihinsel contortions yapıyorum, kendime haklı olduğumu söylüyorum. Her zaman haklıydım. Tek hatam Jolie'ye güvenmekti.

Bu arada Flora hastane yatağında yatıyor.

İki haftamı böyle, yaşam ve ölüm arasında bir yerde süzülerek geçiriyorum. Flora güçlü ve doktorlar onun iyileşeceğini eminler.

Ama ben güçlü değilim. Zayıfım. Yaralıyım. Kırılmışım.

Charlie beni birkaç günde bir Farcliff Kalesi'ne geri götürüyor, uyumam ve yemek yemem için. Buna ihtiyacım olduğundan emin değilim, sadece acıyla hayatta kalabileceğime oldukça eminim.

Uykusuzluk, gülen bir sırtlan gibi göğsümde oturuyor ve uykuya dalmak üzere olduğumda bana dişlerini gösteriyor. Bu yüzden yatakta uzanıp

ve tavana bakıyorum.

Charlie ve Damon beni izlerken birkaç lokma bir şeyler yiyorum. Sonra hastaneye geri dönüyorum.

Farcliff'te geçirdiğimiz on beşinci günün sabahı, Flora eskisinden daha neşeli bir şekilde uyanır. Bana gülümser ve elini bana uzatır. Avucumda eli çok küçük ve zayıf hissedilir, ama sesi güçlüdür.

"İyi misin baba?"

Gülümserim. "Ben iyiyim, ufaklık. Benim endişelendiğim sensin." "Endişelenmemelisin," der.

Kızım, çantasının bulunduğu yan masaya uzanır. Çantayı ona veririm ve Flora çantayı karıştırır. Aradığını bulduğunda yüzü aydınlanır.

"Gördün mü?" Flora avucunu açarak şans taşı ortaya çıkarır. "İyi olacağımı biliyordum."

"Bu benim taşım mı?"

"Bayan Grey'den masandan almasını istedim," diye gülümsüyor Flora. "Onu yanımda getirirsem her şeyin yoluna gireceğini biliyordum."

Kızımın alnını öperek gülümserim. Göğsümdeki gerginlik biraz azalır ve alnımı kızımın koluna yaslarım. O da başımı okşar.

"Sorun yok, baba."

Elini sıkıp başımı sallıyorum, ama ona inandığımı söyleyemem.

DOKTORLAR, en azından Flora tamamen iyileşene kadar Farcliff'te kalmamızı ısrarla tavsiye ediyorlar. İsteksizce kabul ediyorum. Flora iyileşene kadar iki ay orada kalıyoruz.

Ben ise iyileşemedim.

Kalbimde Farcliff büyüklüğünde bir delik var. Jo'nun varlığı kemiklerime kazınmış, gözlerimi her kapattığımda onun yüzünü görüyorum. Her gün, bütün gün onu düşünüyorum.

Onu özlüyorum.

Ne kadar acıklı olsa da, onunla ilgili her şeyi özlüyorum. Cildinin kokusunu ve saçlarına dokunmayı özlüyorum. Geldiğinde yaptığı yüz ifadesini özlüyorum. Kahkahasını ve gözlerindeki yumuşaklığı özlüyorum.

Onun nezaketini ve beni daha iyi bir insan haline getirmesini özlüyorum.

O kitabı evime getirerek bana ihanet etmesine rağmen onu özlüyorum. Benim hakkımdaki yalanları okumak istedi — Farcliff'in geri kalanı gibi o da benim düşüşümden büyülenmişti.

Zihnim, acı verici bir şekilde parça parça oluyor.

Kafamdaki bir ses bana yanıldığımı söylüyor, onun da benim onu sevdiğim kadar beni sevdiğini söylüyor. Bana çocuk kitabı yazdığını ve ajansından bahsetmişti. Bana hiç yalan söylemedi. Bir kez bile.

Diğer ses, daha yüksek olan ses, bana yakmamı söylüyor. Öldürmemi. Yok etmemi. Kalbimin toprağına tuz serpip, orada bir daha hiçbir şeyin yetişmemesini sağlamamı söylüyor. Jolie'ye olan aşkımlı milyonlarca parçaya bölüp, rüzgârın parçaları dünyanın öbür ucuna taşımamasını söylüyor.

Flora'nın gülümsemesi bile beni neşelendirmiyor. Yanaklarına yeniden kızarıklık geldiğinde ve iyileşirken kahkahası güçlendiğinde bile.

Hâlâ Jolie'yi özlüyorum.

Eylül sonunda kızımı Westhill'e geri götürüyorum. Hava değişmeye başlıyor ve ikimiz de eve döndüğümüz için mutluyuz. Flora'nın gözleri büyük şehrin manzaraları ve sesleriyle parılıyor olsa da, Westhill'e döndüğü için mutlu olduğunu anlayabiliyorum. Daha uzun uyuyor ve daha çok gülümsüyor. Daha derin nefes alıyor.

Hayatta kalmak için elimden geleni yapıyorum, ama gül bahçesinin kalıntılarını ilk gördüğümde, kalbimin son parçası da ölür. Çitlerle çevrili alanın ortasında büyük, kömürleşmiş bir toprak parçası vardır. Geri kalan toprak temizlenmiştir. Tek bir gül fidanı bile kalmamıştır.

Ayrıldığımdan beri ilk kez, yanıldığımı anlıyorum.

Tamamen, tamamen, telafisi imkansız bir şekilde yanılmışım.

Jolie kitabı Westhill'e getirdi, tabii ki, ama her şeyi mahveden bendim.

Ben.

Kitap nedir ki? Birkaç yüz bin harfin belirli bir sırayla dizilmesiyle oluşan kelimelerden ibarettir.

bu harflerin sahip olduğu tek güç, bizim onlara verdiğimiz güçtür ve ben o kitaba tüm gücümü verdim. Paulette'in sözlerinin öfkemin anahtarı olmasına izin verdim. Onun, yazılmasından yıllar sonra bile benim üzerimde hakimiyet kurmasına izin verdim.

Kraliyet Gül Bahçesi'nin kapısını iterek açtım ve eğilip parmaklarımla kül rengi toprağı aldım. Toprağı parmaklarımın arasında akıtarak rüzgârda bacaklarımın etrafında dönmesini sağladım.

Gitti, ve hepsi benim hatam. Eskisi gibi bir bahçe dikmek yıllar alacak.

Jolie de gitti, ve bu da benim hatam. Gül bahçesini incelerken, başka bir Jolie bulmamın yıllar almayacağını biliyorum. Bir ömür sürmeyecek. Sonsuza kadar sürmeyecek bile.

Asla olmayacak. O tek, ben tekim ve sahip olduğumuz şeyi ben öldürdüm.

Ayaklarımı toprağı vurarak, gül bahçesinden uzaklaşıp stüdyoma doğru yol alıyorum. Oraya vardığımda ne çizeceğimi biliyorum. Mayıs ayının başında, yeni gül bahçivanım ön kapıdan içeri girdiğinden beri, son beş aydır çizdiğim tek şey bu.

Hafızama sonsuza dek kazınan yüzü çizeceğim. Her düşündüğümde kalbimi parçalayan gülümsemeyi. Hâlâ uyanmamda çelik gibi sertleşmeme neden olan vücudu.

Jolie. Jolie. Jolie.

OTUZ ÜÇ JO

YAYINEVİNDEN ALDIĞIM AVANSLA, Grimdale'de iki yatak odalı küçük bir ev kiralayabiliyorum. Görünüşe göre, bu ev Kraliçe Elle'nin Kral ile tanıştığı evin karşısındaki caddede bulunuyor. Söylentilere göre, Kral onu ararken benim yeni evimin bahçesinden geçmiş.

Onun için ne mutlu, sonsuza kadar mutlu yaşamışlar. Yemin ederim, kıskanmıyorum.

Karşıdaki eve bakmamak için elimden geleni yapıyorum ve kraliyet ailesini unutmak için çok uğraşıyorum.

Ailem, yaşadıkları küçük daireden taşınıp benimle kalmaya başlar. Aileme gül bahçesinden bahsettiğimde, babamın yüzündeki üzüntü benimkini yansıtıyor.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Annem başını sallar. "Senin suçun değil. Seni oraya göndermemeliydik."

Sonra onlara Prens'in bebeğini taşıdığımı söylüyorum ve omuzları daha da çöküyor. Acı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Başka ne diyebilirim ki?

Görünüşe göre Prens birkaç ayını Farcliff'te geçiriyor, ama onu hiç görmüyorum ve ondan haber almıyorum. Kendime bunun en iyisi olduğunu söylüyorum.

Çoğunlukla mide bulantısı ve kemiklerimi parçalayan yorgunlukla mücadele ederek yazmaya çalışıyorum. Hamileliğimin on üçüncü haftasına geldiğimde, aylardır ilk kez dinç bir şekilde uyanıyorum. Babam onkologla yaptığı son randevudan dönüyor ve bana resmi olarak iyileştiğini söylüyor.

Yüzüm gülümsemeye dönüşür ve kaslarım bu çabadan dolayı ağrır. Uzun zamandır gülümsememiştım.

"Bahçeyle uğraşalım," diyor babam, ellerini ovuşturarak. "Parmaklarımla toprağı karıştırıp bir şeyler yetiştirmek istiyorum."

Gülerek başımı sallıyorum. "Tamam."

Sonraki birkaç hafta boyunca birlikte bir kompost kutusu yapıyoruz, solmuş çiçekleri buduyoruz ve bakımsız bahçede zaten yetişmekte olan bazı bitkileri suluyoruz. Soğuk havaya dayanıklı sebzelerle küçük bir sebze bahçesi ekiyoruz. Babamın yanaklarına renk geliyor, benimkilere de, ve ikimiz de bedenlerimiz iyileşirken bahçede çalışıyoruz.

O, kanserinden. Ben, kalp kırıklığımdan.

Öğleden sonraları yazıyorum. Yayımcıya kitabımın ilk taslağını gönderiyorum ve ertesi gün ikinci kitaba başlıyorum.

Hala Gabriel'i sürekli düşünüyorum. Hala onun dokunuşunu, sözlerini, güzel, kırık ruhunu özlüyorum.

Aşk vahşi bir hayvandır, evcilleştirilemez. Gabriel ile birlikte olamayacağımı bilsem de, onu hala gül bahçesinde olduğu kadar şiddetle seviyorum. Kalp kırıklığı, asla iyileşmeyen bir yara gibidir. Koterize edilemez. Herkesin söylediğinin aksine, acı azalmaz. Sadece ona alışsınız.

Kalp kırıklığımı, çocuğumu taşıdığım gibi her yere taşıyorum. İkisi de beni eskisinden daha güçlü ve daha zayıf hale getiriyor.

Yarım düzine editörle sonsuz sayıda düzenleme turundan sonra, kitabımın çıkış tarihi nihayet belirlendi. Jeremy'yi her gördüğümde sürekli gülümsüyor. Onun heyecanına ayak uydurmaya çalışıyorum, ama başaramıyorum. Bu onun suçu değil. Sadece dünyanın parlaklığı azalmış. Ses seviyesi düşürülmüş. Gerçek mutluluk ulaşılamaz bir yerde.

Bebeğim ilk kez hareket ettiğinde içimde bir şeyler değişiyor. Babamla birlikte dışarıda, ekinlerimizi kontrol ediyoruz. Duruyorum, elim karnımda, gözlerim fal taşı gibi açılmış.

Bebeğim, sanki orada olduğumu biliyormuş gibi, elime doğru hareket ediyor.

Dinliyorum. Hissediyorum ve kalbimin bir parçası yeniden bir araya geliyor.

Gözlerim yaşarır ve boğazımda bir yumru oluşur. Gabriel yüzünden kalbim kırılmış olabilir. Westhill'deki gül bahçesinin yok olmasına neden olmuş olabilirim. Hamile ve eşsiz bir şekilde ailemle birlikte yaşıyor olabilirim, ama kaderim mahvolmuş değil.

Bunca zaman, başarısız olduğumu hissettim. Bahçeyi güvende tutamadım. New York'ta yolumu bulamadım. Prensle ilişkimi sürdüremedim.

Ama bebeğim hareket ettiğinde, bunların hiçbirinin doğru olmadığını anlıyorum. Ben başarısız değilim. Olmam da mümkün değil, çünkü bana bağımlı bir çocuğum var. Birkaç ay önce başarısızlık benim modus operandi'm olabilir, ama şimdi bu bir seçenek bile değil. Bebeğimden, ailemden veya yazdıklarımından vazgeçmeyeceğim.

Bahçede dururken dudaklarımdan bir kahkaha kopuyor. Babam bana bakıp kaşlarını çatıyor.

"Boş ver," diyorum, başımı sallayarak. Az önce dünyayı sarsan bir farkındalığa ulaştığımı nasıl açıklayabilirim? Artık Prens'e ihtiyacım olmadığını nasıl söyleyebilirim?

Onun kalbine ihtiyacım yok. Onun büyüleyici gülümsemesine ya da parçalanmış ruhuna ihtiyacım yok.

Sadece bebeğime ihtiyacım var. Aşkım. Yazılarım.

Gabriel olmadan asla tam olamayabilirim, ama bu yaralı ve sakat bir şekilde yaşamak zorunda olduğum anlamına gelmez. Hala başarılı olabilirim.

Annem kapıda belirir, elinde bir paket tutmaktadır. "Sana geldi, Jolie. Ağır gibi."

Eve gidip paketi açıyorum ve içinde küçük bir kitap demeti buluyorum — *benim* kitaplarım. Elime romanları alıp sayfaları çevirirken gülümsemem daha da genişliyor.

Benim sözlerim, basılmış ve ciltlenmiş. Annem bana sarılır ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür. Romanlardan birini alıp burnuma götürürüm. Kağıt ve yapıştırıcı kokuyor — sevgi, ilham ve fikirlerin hepsi bir arada.

Kitaplardan birini alıp odama gidiyorum, yatağıma oturup bir kalem alıyorum.

Tereddüt ediyorum, elim sayfanın üzerinde duruyor. Sonra derin bir nefes alıp kalbimden geçenleri yazıyorum — Flora için. Kalemim titriyor, ama bunu yazmam gerekiyor. Belki de içimden bir parça Gabriel'in bunu okuyup kelimelerin anlamını anlamasını istiyor.

Ertesi gün postaneye gidip paketi Sam'e gönderiyorum. Ona mektup yazıp şakalarını ne kadar özlediğimi ve

gece geç saatlerde mutfağa tatlı almaya gider. Ondan kitabı Flora'ya vermesini ve kimseye söylememesi için yalvarırım.

Sonra paketi postaya verip içimden bir nefes alıyorum. Bir bakıma, son bölümü yazmış gibi hissediyorum.

Hâlâ Flora'yı ve babasını önemsiyorum, ama onu düzeltmenin benim sorumluluğum olmadığını biliyorum. Kalbim her zaman kırık kalacak ve Westhill'de geçirdiğim günlerin, ağızımın tavanına yapışan fıstık ezmesi gibi zihnimde kalacağını biliyorum. Ne kadar silmeye çalışırsam çalışayım, anıları her zaman dilimde hissedeceğim.

Ancak o kitabı Flora'ya gönderdiğimde, bunun kesinliğini kabul ediyorum. Elimi karnımın üzerinde gezdiriyorum ve daha önce hiç hissetmediğim bir güç dalgası hissediyorum. Kırılmayacağım. Çökmeyeceğim. Başarısız olmayacağım.

Westhill'deki kökünden sökülmüş güller gibi yanmayacağım.

Yaşayacağım, seveceğim ve gelişeceğim.

OTUZ DÖRT GABRIEL

Gül bahçesinin yok edilmesinden sonraki altı ay boyunca, Jo'yu aramak için cesaretimi topluyorum.

Flora ve ben tatil için Farcliff'e geri dönüyoruz. Kızımın hayatında ilk kez, Noel'i ailemizle birlikte geçiriyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde, bundan hiç de hoşlanmıyorum.

Noel ile Yılbaşı arasındaki haftadayız, dükkanların çoğu kapalı ve herkesin hayatında tuhaf bir durgunluk var. Hediye verme telaşı sona erdi ve tüm şehir toplu bir tatil sonrası sersemliği yaşıyor.

Jo'nun varlığını havada bir uyuşturucu gibi hissedebiliyorum. Westhill'de onun yokluğunu görmezden gelebilirdim. Ama şehirde, onun görebileceğim kadar yakın olduğunu biliyorum. Koklayabileceğim kadar. Dokunabileceğim kadar.

Bir bağımlı gibi, direnemiyorum.

Onun nerede yaşadığını bulmak zor değil. Saray sessizleşene ve Flora yatana kadar beklerim, sonra koyu renkli kraliyet arabalarından birini alıp Grimdale'e giderim.

Onun evinin önüne geldiğimde ağzım kurumuş. Jolie'nin evi parlak bir şekilde aydınlatılmış. Arabamı caddenin karşı tarafına park ediyorum ve kapıya gidip çalmak için cesaretimi toplamaya çalışıyorum.

Tereddüt etmemeliyim. Ben kraliyet ailesindenim. Farcliff'in üçüncü prensiyim. Bu topraklar aileme ait ve üzerinde yürüyen herkes bize diz çöküyor.

Yine de tereddüt ediyorum. Aç bir köpek gibi evi izliyor, hayatta kalmak için ihtiyacım olan besini bulabileceğim herhangi bir ipucu arıyorum. Onu görebilmek için. Koklayabilmek için. Dokunabilmek için.

Bir minibüs evinin önüne yanaşıyor ve içinden tanıdığım insanlar çıkıyor. Westhill'den kızıl saçlı hizmetçi ve Jolie'den gözlerini ayırmayan uzun boylu, GQ mankeni gibi bahçıvan da var.

İki bahçıvan daha var, hatta Bayan Grey bile ortaya çıkıyor. Hepsi hediyeler taşıyor.

Hizmetçi, üzerinde "tebrikler" yazan bebek mavisi bir balon tutuyor. Herkes gülümsüyor. Kızıl saçlı kadın ön kapıya koşar ve kapı zilini parmağıyla bastırır. Ağzım arabanın camına o kadar yakın ki, nefesim camı buğulandırıyor. Aceleyle silip, gözlerimi küçük gruptan ayırmıyorum.

Arkalarında kapının açıldığını
görebiliyorum. Onu hissediyorum.

Jolie.

Çok yakın. Ama çok uzak.

Kollarını görüyorum. Birini sevdiğinizde, onun kollarını tanıdığınızı biliyor muydunuz? O kollar, konukların her birini kucaklıyor.

—GQ bahçıvanı Harry bile. Kollarını onun boynuna doladığında, kıskançlık midemi delip geçiyor. Kendimi ona saldırıp kafasını koparmamak için parmaklarımı arabanın koltuğuna geçiriyorum.

Jolie şimdi bana sırtını dönmüş, herkesi kapıdan içeri geçiriyor. Onların kahkahalarını ve haykırışlarını duyabiliyorum ve yalnızlığım içimi parçalıyor.

Jolie'nin eli belinde, sanki ağrıyormuş gibi nazikçe ovuşturuyor. Kaşlarımı çatıyorum. O iyi mi? Belki bir doktor göndermeliyim.

Kapı kapanmadan hemen önce, Jolie'nin profilini görüyorum.

Daha doğrusu, karnını görüyorum.

Hafifçe şişkin ve elini koruyucu bir şekilde üzerine koyuyor. Ağzım kurur ve kalbim deli gibi çarpmaya başlar. Jolie gülümser ve kapıdan bir kez daha bakar.

Kapı kapanır ve ben boğuk bir çığlık atarım.

Balonlar, hediyeler, parti.

O...

...hamile mi?

Bu kadar çabuk mu? Hayatına devam etmesi hiç zaman almadı mı? Hayatına devam etmekle kalmayıp, başka birinden hamile mi kaldı?

Sıcak, öfkeli kan vücudumda dolaşmaya başlar. Kafam karışık bir şekilde parmaklarımla ayları sayarım. Olabilir mi...?

Hayır, karar veriyorum. Benim olamaz. Ne zaman birlikteydik, Haziran mı? Altı aylık hamile gibi görünmüyor...

Ama altı aylık hamile bir kadının neye benzediğini ben nereden bileyim ki?
?

Arabanın kapısını açıp kendimi onun evine doğru fırlatıyorum. Ayaklarım beni merdivenlere kadar götürüyor...

...ve sonra duruyorum.

Bu benim değil. Bana söylediler. Arayıp haber verirdi, mektup gönderirdi ya da bana haber vermek için *bir şey* yapardı. Bu benim olamaz.

Ağzım ekşiyor. Benim değilse, o zaman daha da kötüsü, başkasının. Başka bir adam onun içine girmiş. İçine *boşalmış*. Başka bir adam Jolie'nin dudaklarını, tenini, amını tatmış. Başka bir adam kollarıyla onu sarmış.

Vücudum öfke, acı ve kafa karışıklığıyla titriyor. Kapısının önünde duruyorum, kendimi kapıyı çalmak için zorluyorum. Gerçeği öğrenmek için.

Onu görmek için. Koklamak için. Dokunmak için.

Belki de beni geri çeviren korkaklıktır. Belki de gururdur.

Belki kıskançlıktır.

Her ne ise, beni arabama geri dönmeye zorluyor. Ölmüş kalbimin son parçası Jolie'nin ön kapısında kalmış olsa da, beni uzaklara sürmeye zorluyor.

Farcliff Kalesi'ne geri dönüp, sonsuza kadar Westhill'de saklanana kadar tatilin geri kalanını katlanarak geçiriyorum.

Sonsuzluk uzun bir zaman, özellikle de uykusuzluk çekiyorsanız ve bir geyik gözlü kadın, karınca ordusu gibi düşüncelerinizi istila ediyorsa.

Sahte sosyal medya profilleri oluşturup onun fotoğraflarına bakabilmek için bir akıllı telefon satın alıyorum. Sonra her birine bakarak mastürbasyon yapıyorum.

Her gün, her gece, her saat Jolie'nin yüzünü hafızamdan çiziyorum. Yaptığım her eskizi yakıyorum, göğsümde alevlerin yakıcılığını hissediyor ve dilimde külün tadını alıyorum.

Kış uzun, soğuk ve kasvetli.

Kar eridiğinde ve ağaçlarda ilk tomurcuklar belirmeye başladığında, kendimi daha kötü hissediyorum. Gül bahçesi, enerji ve yaşamla dolu olmak yerine, ölü ve boş. Tıpkı göğsüm gibi.

Flora bile bahçeden uzak duruyor.

Şubat ayında Jolie doğum yapar. Bunu biliyorum, çünkü bunu internette paylaşıyor ve ben de günde birkaç kez onun profillerini kontrol ediyorum. Sosyal medya profillerini didik didik arıyorum, babanın kim olduğuna dair herhangi bir ipucu bulmaya çalışıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum.

Göğsüm sıkışıyor ve aylardır tam bir nefes alamamışım gibi hissediyorum. Kafamı yatak odamın penceresine yaslayıp, bir zamanlar gül bahçesi olan kara toprak parçasına bakıyorum ve gözyaşlarımı geri çekiyorum.

Ağlamayacağım. Ağlayamam.

Gül bahçesinin uzak ucunda, kulübenin yanında, Harry görünüyor. Birkaç şey alıp golf arabasına atıyor, telefonu kulağına dayıyor. Kulübeyi karıştırıyor, telefondaki kişiye başını sallıyor ve sonra arabayla uzaklaşıyor.

Aniden öfkelandim. Nereye gittiğini bilmem gerekiyor. Jolie ile arasında bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor. Eğer ona elini sürmüştse, kollarını koparmak zorunda kalabilirim.

Kalbim hızla çarpmaya başlayınca görüşüm kırmızıya dönüyor. Yatak odamın kapısını açıp koridorda koşmaya başlıyorum. Garaja gidip arabaya biniyorum. Uzun araba yolunun sonunda golf arabasını görüyorum ve yetişmek için gaza basıyorum.

Harry'yi Westhill'e giden caddede takip ediyorum ve o topluluk bahçesinin önünde durduğunda kaşlarımı çatıyorum. Belediye meclisi binasının önüne park edip arabadan iniyorum ve onu takip ediyorum.

"Peki, ne kadar budayayım? Tamam. Tamam. Evet. İlkini fotoğrafını gönderirim, sen de bana uygun olup olmadığını söylersin," diyor Harry. "Tamam, hoşça kal Jo."

Onun adını duymak kalbimin çarpmasına neden oluyor. Kulaklarımda çınlayan kan sesinden dolayı kendi ayak seslerimi bile duyamıyorum. Tek bildiğim, Harry'nin sevdiğim kadınla telefonda konuştuğu ve onun bir ya da iki kolunu kaybetme vaktinin geldiği.

Toplum bahçesine girip ortalığı birbirine katmaya hazırım. Öldürmeye hazırım. Yok etmeye. Mahvetmeye.

Ama yapamıyorum, çünkü bahçıvan bir gül çalısının üzerine eğilmiş, dallarını özenle buduyor. Bir fotoğraf çekip Jo'ya gönderiyor, tam da söylediği gibi. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, topluluk bahçesinin kenarını tarıyorum.

Gül çalıları. *Benim* gül çalılarım. Jolie, Marcel ve Violet'in gül çalıları. Buradalar, çıplak ve budanmamış, yaprakları ve çiçekleri yok...

...ama buradalar.

Ölmediler. Jolie onların yok olmasına izin vermedi. Onları kurtardı.

Sanki bir el ciğerlerimdeki tüm havayı sıkıyormuş gibi dudaklarımdan bir ses çıkar. Bu ses, hırıltı ile homurtu arasında bir şey ve Harry'nin başını çevirmesine neden olur.

"Oh, Majesteleri," diye kekeliyor. "Burada olduğunuzu bilmiyordum."

"Ne yapıyorsunuz?"

Harry bana bakıyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Ama bu sadece bir saniye sürüyor ve sonra adam başını eğiyor. "Gülleri buduyorum, Majesteleri."

"Güller... Kraliyet gülleri mi?" Sesim alçak. Tehditkar.

Tehlikeli.

Harry başını sallar. Omuzlarını düzeltir. "Onları buraya getirdik sonra..."

Sesi kesiliyor.

"...ben onları mahvettikten sonra." Neden kızgın olduğumu bile bilmiyorum. Sevinçli olmam gerekirdi. Jolie'nin bitkileri ölmeye terk etmek yerine, kurtarabileceği bitkileri kurtarmayı seçmiş olmasına sevinmem gerekirdi.

Bu, *bizim* de kurtarabileceği her şeyi kurtarmak istediği anlamına gelmez mi? Bu, umut olduğu anlamına gelmez mi? Bir şansım olduğu anlamına gelmez mi?

Ama umut ve mutluluk yerine, zihnim öfkeyi seçiyor — her zaman öfkeyi. Öfke içimi parçalıyor ve ben onu kollarımı açarak karşılıyorum.

"Onu becerdin mi?" Sesim kararmış. Harry'nin kaşları kalkıyor. "Anlamadım?"

"Jolie. Onun yakınına sikini soktun mu?"

"Ya sikişmişsem?" Göğsünü şişirir, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılır.

Benim bir prens, onun ise bir bahçıvan olması önemli değil. Benim onun patronu olmam ve bir el hareketiyle hayatını mahvedebilmem önemli değil.

Şu anda eşitiz. Eşit derecede kızgınız. Eşit derecede berbat durumdayız. Aynı derecede ulaşılabilir bir kadına aşık.

Harry'nin dudağı seğirir ve alaycı bir şekilde güler. "Hayır. Asla. İstesem de. Denesem de. Onun tek istediği seni mutlu etmekti — seni düzeltmek ya da sikmek, bilmiyorum. Anlamıyorum —Asla da anlamayacağım. Tek bildiğim şey, onun seni asla hak etmediğin.

Burun deliklerim genişler. Ayağım, saldırmaya hazır bir boğa gibi toprağı kazıyor.

Ama Harry tehdit altında hissetmiyor gibi. Kafasını sallar. "Onun sevgisini, vücudunu ya da sana verdiği kalbinin hiçbir parçasını hak etmedin. Hiçbirini."

Budama makasını düşürdü, elleri yumruk oldu. Yutkunmasını izledim ve tüm varlığım bana *öldür, öldür, öldür* diye bağıyordu.

Onu sakat bırak. Ona yumruk at. Onu yok et.

Ama onun sözleri beni durduruyor. Bu sözlerin gerçekliği yüzüme çarpıyor ve ona vuramayacağımı biliyorum. Ona vurursam, bunu inkar etmiş olurum — ama bu korkunç, apaçık gerçek değil mi? Onu hak *etmiyordum*. Ne o zaman, ne şimdi — hiç hak *etmiyordum*.

Topuklarımı döndürüp çıkışa doğru yöneliyorum.

"Seni geri almayacak," diye bağıyor Harry arkamdan. Duruyorum, başımı çevirmeden. Bir dalı budarken makasın sesini duyuyorum. "En azından şu anki halinle... Öfkeli. Şiddet dolu. Bebeği doğurduğundan beri öyle."

Yürümeye devam ediyorum, sözleri sırtımda kurşun gibi saplanıyor. Arabama vardığımda, ön cam sileceklerinin altına park cezası sıkıştırılmış. Onu parçalara ayırıp yere atıyorum.

KALEYE geri döndüğümde, kendimi gül bahçesine doğru yürürken buluyorum. Kızımın, küllü, kömürleşmiş dairenin ortasında oturmuş kitap okuduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

kül rengi, yanmış çemberin ortasında oturmuş kitap okuduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

Beni görünce başını kaldırıp gülümsüyor. "Merhaba baba."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Kitap okuyorum."

"Görüyorum," diye iç geçiriyorum, kalbim biraz rahatlıyor. "Neden burada? Neden toprakta?"

Flora'nın yüzü kızarır, sanki bana söylemek istemiyormuş gibi. Sonra derin bir nefes alır ve kitabı bana uzatır. Kapaktaki yazarın adını gördüğümde, göğsümden başlayıp vücudumun her yerine yayılan bir sıcaklık hissedirim.

Ellerim titrer. Yutkunmaya çalışırım ama başaramam.

"Jolie Beaumont," diyorum boğuk bir sesle. Kitabı açıyorum, gözlerim kısa, el yazısı bir notta duruyor:

Flora,

Bu kitabı seni düşünerek yazdım. Cesaretini, gülümsemeni ve sarsılmaz özgüvenini.

Umarım bu sayfalarda kendini görürsün.

Sen harika bir abla olurdun, tıpkı bu kitaptaki kız gibi. Babana iyi bak.

Jo

ÇOK TITRIYORUM Okumakta zorlanıyorum. Sonra notu tekrar okudum.

Ablam.

Bu kelimeler aklımda kalıyor ve tüm vücudum yanıyor.

Ablam.

Gözlerim yaşlarla dolarak kızıma bakıyorum, çünkü gerçeği biliyorum. Jolie'nin bebeği benim ve o benim ona yaklaşmamı istemiyor.

Flora elini koluma koyar, büyük mavi gözleriyle bana bakar.

"Kitabı okumak ister misin? Ben iki kez okudum. Gerçekten çok iyi."

"İki kez mi? Ne zaman gönderdi?"

Flora omuz silkiyor. "Birkaç ay önce."

"*Aylar* mı?"

Kızım sırtarak omuz silkiyor, sonra yanımdan geçip zıplayarak uzaklaşıyor. Onun arkasından sessizce bakıyorum, sonra gözlerimi kitaba indiriyorum.

Yarım sayfa okuduktan sonra, kızımın yerine geçip eskiden gül bahçesi olan kömürleşmiş toprağın üzerine oturur ve okumaya devam ederim.

OTUZ BEŞ JO

Bu kadar yorgun olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum. Thorne huysuz bir bebek ve beni hep uyanık tutuyor. Sadece kollarımda uykuya dalıyor, bu da benim bir şey yapmamı neredeyse imkansız hale getiriyor, kendim uyumak dahil.

Ama şu anda annem onu sallıyor ve o da büyükannesine mutlu bir şekilde gevezelik ediyor. Şakaklarımı ovuşturarak odadan çıkıyorum. Gömleğimdeki bebek kusmuğu var ve üç gündür iç çamaşırlarımı değiştirmedim.

Görünüştümden gurur duymuyorum, sadece kapı çalındığında nasıl göründüğümü anlatıyorum.

İç çekerek kendimi ön kapıya sürüklerim.

Kapıda duran Prens Gabriel'i görünce, en azından gömleğimdeki kusmuğu silmediğim için hemen pişman oluyorum. Kusursuz vücudunda tek bir damla vücut sıvısı bile yok, ayrıca tıraşlı ve özel dikim bir takım elbise giymiş.

Beni görünce gözleri yumuşar ve dolgun, öpülesi dudakları nazikçe aralanır.

Zayıfım. Çok, çok zayıfım.

Neredeyse bir yıl boyunca kendimi onunla işimin bittiğine, onunla hiçbir şey yapmak istemediğime, onsuz daha güçlü olduğuma ikna etmeye çalıştım ama Prensi görür görmez kendime yalan söyledikimi anladım.

"Jolie," diye fısıldadı. "Çok güzelsin."

Kahkaha attım ve sonra kıkırdamaya başladım. Bu, aylardır duyduğum en komik şeydi. Güzel mi? *Güzel mi?*

"Tamam," diye kıkırdarak söylüyorum. "Tabii. Burada ne işin var?"

"İçeri girebilir miyim?"

"Girmemeni tercih ederim."

Gözlerindeki acı, kalbimi delip geçen bir ok gibi.
O yutkunur ve ben onun gırtlığının yukarı aşağı hareket etmesini izlerim. "Kitabını okudum," der sessizce.

Bu neden beni tedirgin ediyor? Onun için yazmadım ki. Onun ne düşündüğü önemli olmamalı, ama önemli.

Onun ne düşündüğü her zaman önemli. Kendime önemli olmadığını söylemeye çalışsam da.

"Öyle mi?" diyorum, bakışlarımı omuzlarından çenesine, sonra ellerine kaydırıyorum. Bir saniye gözlerimi kapatıyorum, ona çok fazla bakarsam onu davet etmiş olacağımdan korkuyorum.

"Güzel."

Gözlerimi tekrar açıp başımı sallıyorum. "Teşekkürler."

Aramızdaki hava gergin. Birbimize söylemediğimiz her şeyin ağırlığıyla dolu. Gül bahçesini parçaladığı gün, aramızda aşılmaz bir duvar gibi duruyor ve ikimiz de onu yıkmak için harekete geçmiyoruz.

Prens derin bir nefes aldı. Konuştuğunda sesi sakindi. "Onunla tanışabilir miyim? Oğlumuzla?"

Göğsümden saç çizgime kadar bir sıcaklık yayılır. Gözlerimi kısarım. "Oğlum."

"Jolie..."

"Sen şiddet içersin, Gabriel. Artık bir anneyim. Bebeğim için en iyisini düşünmek zorundayım. Onu senin gibi davranan birinin yanına bırakamam. Üzgünüm."

Kapıyı kapatmadan önce, Gabriel'in yüzünün buruşduğunu görüyorum. Sonra dizlerimin üzerine çöküp ağlıyorum.

OTUZ ALTI GABRIEL

İLK KEZ... muhtemelen... öfkeyi seçmiyorum. Sinirlenip Jo'nun kapısını menteşelerinden sökmüyorum. Yumruğumu duvara vurup delmiyorum.

Bunun yerine arabama binip Farcliff Kalesi'ne gidiyorum. Kardeşim Damon'u buluyorum ve çocukluğumdan beri yapmaktan korktuğum tek şeyi yapıyorum.

Yardım istiyorum.

"Terapistinle konuşmam gerek," diyorum.

"Neden?"

"Çünkü kafam çok karışık Damon ve sevdiğim kadının beni sevmesi için kendimi düzeltmem gerekiyor."

Damon gülerek başını sallar. "O duyguyu bilirim." Masasına yürür ve bir kartvizit çıkarır. Kartvizit soluk yeşil renktedir ve üzerinde "Agnes Fournier" adı ile bir telefon numarası yazmaktadır.

"Sadece uyarayım," diyor Damon. "O senin saçmalıklarını kabul etmez."

Telefonu açtığımda ellerim titriyor ve öğleden sonra onun ofisine gittiğimde midem ağzıma geliyor. O, beyaz saçlı ve parlak mavi çerçeveli gözlükleri olan yaşlı bir kadın. Kalın takılar ve birbirine uymayan çoraplar giyiyor. Büyük gözlüklerinin arkasından bana bakıyor ve başını yana eğiyor.

"Sizin için ne yapabilirim?"

Ne söyleyeceğimi tam olarak bilemeden derin bir nefes alıyorum. Ne kadar karışık durumda olduğumu nasıl açıklayabilirim? Nereden başlamalıyım? Neyi düzeltmeye çalışıyorum ki? Sorunlarım milyonlarca kez düğümlenmiş uzun bir ip gibi. Acı veren düğümlerden oluşan büyük bir top gibi

ve onları çözmek için nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyorum.

Bu yüzden, başlangıçtan başlamıyorum. Annemin ölümünden, gençlik yıllarımdaki öfkeden ya da babamın bir katil olmasından başlamıyorum. Ortadan başlıyorum — ya da belki sondan. Jolie ile başlıyorum.

AGNES BENİ HER GÜN GÖRÜYOR. Her konuda bana meydan okuyor. Terapiyi binlerce kez bıraktım, sonra binlerce kez daha gittim. Yıkılıyorum, kendimi yeniden topluyorum, yine yıkılıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar çok çalışmamıştım, ama elimde hiçbir şey yok. Görünüşüm aynı. Sesim aynı. Ama kendimi farklı hissediyorum.

Flora benimle birlikte Farcliffe'e taşınıyor ve değişimi ilk fark eden kişi o oluyor.

"Gözlerin farklı görünüyor baba," diyor bir gün, yanaklarımı ellerine alarak. Gözlerimi tek tek inceliyor ve memnun kalınca beni bırakıyor. "Daha parlak görünüyorlar."

"Bu iyi bir şey, değil mi?"

Kızım gülümser. "Evet, iyi."

Değişiyorum. Biliyorum. Ama bunu Jolie'ye nasıl kanıtlayabilirim?

Terapistime sorduğumda Agnes sadece başını sallıyor. "Şu anda bunu dert etme. Önce kendin üzerinde çalış, sonra onu dert edelim."

"Beklemek istemiyorum." Nefes nefeseyim, sabırsızım, muhtaçım. "Beklemelisin."

Yavaşça, acı verici bir şekilde, Agnes düğümleri çözmeme yardım ediyor. Hala orada, ama daha gevşek. Artık öfkeye o kadar çabuk kapılmıyorum. Artık bir duraklama var. Bir seçim var.

Çoğu zaman hala öfkeyi seçiyorum, ama *her* zaman değil.

Daha fazla eskiz çiziyorum ve kendimi onları yakmamaya zorluyorum.

Jo yeni bir kitap çıkarır ve ben de yayınlandığı gün onu yutarım. Haftada birkaç kez onu ararım ama hiç cevap vermez. Onu suçlamıyorum, ben de cevap vermezdim.

Ama bu beni çok üzüyor.

HAZİRAN SONUNA KADAR, kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum. Jolie ve ben kır çiçeklerinin arasında uzanalı bir yıl oldu. O benim kalbimi çaldığından beri bir yıl geçti. Bir daha asla eskisi gibi olmayacağını anladığımdan beri bir yıl geçti.

Sıcak bir akşam, Farcliff sokaklarında yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum. Son zamanlarda bunu giderek daha sık yapıyorum, tek başıma yürüyüşe çıkıyorum — tabii, birkaç korumam da benimle birlikte ama o kadar geride duruyorlar ki bazen orada olduklarını bile unutuyorum.

Genellikle, şehrin kalabalık merkez bölgesinden aynı yolu kullanırım. Şapka ve güneş gözlüğü takarım, umarım bu fark edilmeden geçmem için yeterlidir. Kaldırımlarda dolaşırım, belirli bir yere gitmeden. İnsanlar teraslarda yemek yiyor, içki içiyor, birlikte gülüyorlar. Mutluluğu içime çekiyorum, çiçek kutularının kokusunu içime çekiyorum ve kalbimin göğsümde dans etmesine izin veriyorum.

Ayaklarım beni Farcliff Gölü'nün bir kısmını çevreleyen botanik bahçelerine götürüyor. Oradaki gül bahçesine doğru, çakıl yolu boyunca ilerliyorum. Geç baharın, çiçeklerin, tazeliğin ve toprağın kokusunu içime çekiyorum ve kalbim huzur buluyor.

Bu yüzden, tırmanan güllerin bulunduğu çardak yanında bebek arabası olan bir kadın gördüğümde paniğe kapılmıyorum. Bir an durup ona bakıyorum.

Jolie hala kalbimi çarpıtıyor. Hala ağzımı kurutuyor. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip, onun çocuğu bebek arabasından alıp kollarında sallamasını izliyorum. Birkaç adım öne çıkıp boğazımı temizliyorum.

Jolie başını çevirdiğinde, güneş yüzüne vuruyor ve onu güllerin arasındaki bir kraliçe gibi gösteriyor.

"İzin verir misin?" diye soruyorum, bankı işaret ederek.

O da başını sallıyor. Bebeğe bakıyorum, parlak mavi gözleri var, benim gözlerim gibi. Bebek tombul kollarını bana doğru sallıyor, gülümsüyor ve salyasını akıtıyor.

Jolie bebeğin karnını koruyucu bir şekilde eliyle kapattı ve sonra bana baktı. Gözlerimin derinliklerine baktı, gözlerimde yazan her şeyi okudu.

"Kızgın değilsin," diyor. Bu bir soru değil, bir ifade. Başımı sallıyorum. "Terapiye gidiyorum."

Kaşları yukarı kalkar ve sonra gülümser. "Seninle gurur duyuyorum."

Gülümsemesi kaybolurken, göğsümde panik hissi uyandırır. O gülümsemeyi tekrar görmek istiyorum. Sesini tekrar duymak istiyorum.

Bir şey söyle. Bir şey yap. Ona göster.

O benim havam, oksijenim, yemeğim, suyum ve yaşamak için ihtiyacım olan her şey. Kalbim hızla çarpmaya başlar ve kendimi toparlamak için başımı çeviririm. Gözlerimi kapatıp çiçeklerin kokusunu içime çekerek, ona henüz söylemediğim sözleri söylemek için cesaretimi toplarım.

“Özür dilerim, Jolie. Kulübende kitabı gördüğümde öyle tepki vermem yanlıştı. Bana sonsuza kadar kızgın olmaya hakkın var, ama şunu bil ki değişmeye çalışıyorum. Terapiye gidiyorum. Daha iyi olmaya çalışıyorum. Daha iyiyim.”

Bunu senin için yapıyorum. Hepsi senin için. Çünkü seni şimdi ve sonsuza kadar seviyorum ve seni geri kazanmak için her şeyi yaparım. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Sözler boğazımda takılı kalıyor.

Jolie yutkunurken boğazı titriyor ve gözlerini bebeğe çeviriyor. Bizim bebeğimize.

"Teşekkür ederim," diyor. "Kitabı Westhill'e geri getirdiğim için özür dilerim." Derin bir nefes alıyor ve gözlerini bana çeviriyor. "Onu kucağına almak ister misin?"

Farcliff'in kutsal annesi, sanırım kalbim patladı. Konuşamıyorum, sadece başımı sallıyorum. Bebeği kucağıma veriyor ve tüm organlarım eriyor. Thorne minik parmaklarını başparmağıma doluyor ve bana mutlu bir şekilde mırıldanıyor. Eğilip alnını öpüyorum, dudaklarım yumuşak tenine hafifçe değiyor. Sadece bebeklerin koktuğu gibi kokuyor ve tenini tekrar öpüyorum.

Jo gözyaşımı silerken bile ağladığımı fark etmiyorum.

Gülümsüyor. "Ona Thorne adını verdim. Umarım sakıncası yoktur." "O mükemmel."

Jo burun kıvrır. "Belki gece boyunca uyuduğunda mükemmel olur."

Bir süre sessizce oturuyoruz ve ben sadece oğluma bakıyorum. Mükemmel, minik, muhteşem oğluma.

"Jo," diye fısıldıyorum, gözlerim hala Thorne'un yuvarlak yüzüne sabitlenmiş halde. "Ne?"

"Seni bırakamam." Hâlâ fısıldıyorum, hâlâ ona bakmıyorum. "Ne olursa olsun yaparım. Danışmanlık, terapi, gerekirse lobotomi bile olurum. Sensiz yaşayamam."

Sonunda gözlerimi ona çeviriyorum. Kaşları çatılmış ve boynunda atan nabızı görebiliyorum.

"Gabe..."

Nefes verirken, dilinde benim adımın sesini zevkle dinliyorum. "Hayır deme. Lütfen, lütfen hayır deme. Değişebilirim. Değiştim bile. Oğlumuzun babası olmak istiyorum, izin verirsen senin kocan olmak istiyorum. Hayatımda, yatağımda, derimin altında olmanı istiyorum. Seninle bir gün geçirebilmek için, paslı penseyle tırnaklarımı koparmana izin veririm."

Jolie kucağıma atlamak yerine dudakları titremeye başlar. Thorne'a uzanır ve onu kollarımdan alır. Kalbim göğsümde şiddetle çarpmaya başlar. Onu tekrar kaybediyorum. Yüzünden beni istemediğini anlayabiliyorum. Belki de hiç istememişti. Değişebileceğimi düşünmüyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama kamera deklanşörünün sesi beni keser.

OTUZ YEDİ JO

Yolda yürüyen kadını tanımam birkaç saniye sürer. Uzun, parlak siyah saçları güneş ışığında parlıyor ve dudaklarında acımasız bir gülümseme var.

Paulette.

Bebeğimi göğsüme sıkıca sarıp kaşlarımı çattım. Gabriel koruyucu bir şekilde elini uyluğuma koydu ve lanet olsun, onun dokunuşuna bayılıyorum.

Ona onunla birlikte olamayacağımı söylemek üzereydim. Yapamıyorum. O çok şiddetli. Çok öfkeli. O bir barut fıçısı, dünya ise kibrit. Her şey onu ateşleyebilir. Thorne ve ben bu olduğunda orada olamayız.

Eski kız arkadaşı, paparazziler peşindeyken, yol boyunca sallanarak yürüyor.

Gabriel ve benim iki yanımda korumalar belirir, ama o elini kaldırır. Onlar da dururlar.

"Vay vay vay," diyor Paulette, yüzünü kameralara doğru çevirerek. "Prens Gabriel ve yeni bebeğinin annesi değil mi bu? Onun bebeğini de çalacak mısın?"

Gabriel'in eli uyluğumu sıkıca kavrar. İşte bu, maç başladı. Paulette, kıvrımlı, mükemmel vücuduyla bombayı benim yanımdaki bombaya doğru fırlatır.

Tik, tik, tik.

Onun patlamasını bekliyorum.

Ama onun uyluklarımdaki eli gevşiyor. Kucağımdaki bebeği sallıyorum, gözlerim etrafımdaki insanları dikkatle tarıyor. Gabriel'in eli içime sükunet dalgaları gönderiyor.

Paulette ince kaşlarını kaldırır. "Ee? Yeni kitabımın harika bir epilogu olur."

"Yeni kitap mı?" Gabriel'in sesi, havayı kesen bir jilet gibidir. havayı kesen bir jilet gibidir.

Tik, tik, tik.

"Gelecek ay çıkacak," diye kameralara duyurur. "Adı 'Prens Gabriel'den Kurtulmak'. Belki sen girişini yazabilirsin," der Paulette bana.

Patlamaya hazırlandım. Gabriel'i tanıyorum. Onu en derininden tanıyorum ve bunun son olduğunu biliyorum. Büyük patlama. Onu ikiye bölen ve Thorne ile beni sadece ikincil hasar olarak bırakan patlama.

Ama bu asla olmaz.

Bunun yerine Gabriel kolunu omuzlarıma doluyor, diğ er elini kaldırarak bebeğimizi kameralardan koruyor.

"S  zlerin artık bana etki etmiyor, Paulette. Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa yap, benim hakkımda yalanlar yaymak olsa bile." Sesi düzgün, sakın ve yatıştırıcı.

Paulette gözlerini kısıar ve kalçasını yana doğru eğirir. "İlk kitabımdan daha büyük olacak," diye tehdit eder.

"Devam kitapları asla ilk kitap kadar iyi olmaz," diyor Gabriel. Bakıyorum, dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

Tekrar ediyorum: Dudakları. Kaldırılıyor.

Köşesi. *Gülümsüyor.*

Patlamıyor. G l  alılarını yıkıp bebeğimi korkutmuyor. şiddet göstermiyor ya da tehditkar davranmıyor. Kanla kaplı değil.

Hayatını mahveden kadına gülümsüyor.

Gabriel elini sallayınca, korumaları paparazzilerin üzerine  ullanır. Onları bahçeden dışarı çıkarırlar ve birdenbire yine yalnız kalırız. Titrediğimi fark edince Thorne'u bebek arabasına geri koyarım. Arabasının kenarını sıkıca tutarak derin bir nefes alırım.

Sonunda Gabriel'e bakarım. Titreyen elimle parmaklarımı onun yara izinin üzerinde gezdiririm. Kulağına doğru uzanan pürüzsüz cildi hissedirim.

Dokunulduğunda serin. Elime yaslanıyor ve yumuşak bir homurtu çıkarıyor. Gabriel bana yaslanıyor, alnını alnıma dayıyor.

"Ne dersin, Jolie? Bana bir şans daha verir misin?"

Cevap vermek yerine dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırıyorum.  nce yumuşakça öpüyorum, sonra dili dudaklarımla arasına girince onu içeri alıyorum. Elleri bacaklarımdan yukarı doğru kayıyor, kal alarımla, belimi kavırıyor,

saçlarıma dolanır. Nefes alır, öpüşürken yumuşak bir inilti çıkarır.

Parmaklarım gömleğine kıvrılır ve onu kendime çekerim. Aşka, şehvete, ihtiyaca, arzuya teslim olurken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülür.

Ona.

Bir elim bebek arabasında, diğer elim Gabriel'e uzanıyor. Beni kucağına alıyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Beni orada tutuyor, ben de kollarında ağlıyor ve gülüyorum.

Nefes almak için başımızı kaldırdığımızda, alnımı alnına yasladım. Gözyaşları yanaklarımı ıslatıyordu. O, yumuşak parmağıyla gözyaşlarımı sildi.

"Ağlama, Jo."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki nefes almak bile acı veriyor." "Seninle geçiremediğim bu son bir yıl işkence gibiydi." Sesi nefes nefese ve çığ. "Kendi kalbimi göğsümden söküp çıkarmak istedim, ama sen gittiğinde onu zaten yanında götürmüştün. Sensiz yaşayamam, Jo. Asla. Bir daha asla. Bir gün bile. Bir saat bile."

"Bir saat bile mi?" Başımı eğerek geri çekiliyorum. "Biraz psikopatça, değil mi?"

Gülüyor, gözyaşlarımı öperek siliyor. "Tamam, istediğin kadar saat ve gün, sen benim olduğumu, benim de senin olduğumu söz verersen."

Dudakları tekrar dudaklarıma dokundu ve acımı öperek sildi. Ellerimi ensesine doladım ve parlak mavi gözlerine baktım.

"Ben seninim, sen de benimsin," diye tekrar ediyorum, dudaklarımı onun dudaklarına değdirerek. Başımı göğsüne yaslayıp Gabriel'in bebek arabasına uzanmasını izliyorum. Thorne babasının başparmağını eliyle kavırıyor ve ben son bir kez iç çekiyorum. Uzun zamandır içimde tuttuğum tüm acıyı dışarı çıkarıyorum ve Gabriel'in kollarına bırakıyorum kendimi.

EPILOG

JO

GABRIEL ve ben, Westhill'deki yeni Kraliyet Gül Bahçesi'nde bir Cumartesi günü evlendik. Ben, her zamanki personelimizin düğüne konuk olarak katılmasını istediğim için geçici personel getirdik. Sam benim baş nedimemdi ve tören boyunca ağladı. Bayan Grey de nedimelerden biriydi ve onun için şunu söylemeliyim ki, tören bittikten sonra ağlamaya başladı.

Koridorda yürürken, ya da daha doğrusu sallanarak yürürken, ikinci bebeğimize sekiz aylık hamileyim. Gabriel gülümsüyor, törene başlamadan önce eğilip karnımı öpüyor.

Düğün çabuk biter, çünkü ayaklarım ağrıyor ve uzun süre ayakta duramıyorum. Gabriel bütün gün yanımda kalır ve çoğunlukla birbirimize bakışırız. Bu mide bulandırıcıdır, ama mükemmeldir.

FLORA, yaşına göre hala küçük ama ne kadar zeki olduğunu hızla gösteriyor. İki yıl önceki ağır enfeksiyonundan bu yana, bir kez bile hastaneye gitmesi gerekmedi. Hastalığını yönetmek zaman ve sabır gerektiriyor, ama o bunu olağanüstü bir cesaretle yapıyor.

Onun ilhamıyla üç roman daha yazdım ve hepsi ticari başarı elde etti. Artık paraya ihtiyacım olmadığı için, tüm gelirleri Flora'nın adına bir kistik fibrozis kuruluşuna bağışlıyorum.

Gabriel ve ben evlendiğimizde Thorne on altı aylıktı ve düğün günü annemin kucağında zıplıyordu. Mutlu, konuşkan ve aktif bir çocuktü ve biraz büyüdüğünde okumaya hiç ilgi duymadığını fark ettim.

Bebeğimiz henüz küçükken kistik fibrozis testi yaptırdık ve bu hastalığa sahip olmadığını öğrenince çok rahatladık. Ben de kan testi yaptırdım ve

taşıyıcı olmadığımı öğrendim ve Gabriel, başka çocuklarımızın bu hastalığa yakalanma riski olmadığını öğrenince büyük bir rahatlama yaşadı.

GABRIEL TEDAVİYE DEVAM EDİYOR, ancak günlük randevular haftada bir, sonra da ayda bir kez azalıyor. Farcliff'i daha sık ziyaret etmeye başlıyor, ancak zamanımızın çoğunu Westhill'de geçiriyoruz. Bizi burada tutan şey yalnızlık ve huzur

—ya da belki de yıllık Westhill Kasaba Fuarı yüzündendir.

Ne olursa olsun, ailemizi hayatımızdaki diğer her şeyle dengelemeye çalışıyoruz. Thorne, Flora ve en küçüğümüz Gabriela, Farcliff Kalesi'nde kuzenleriyle çok zaman geçiriyorlar. Onların başkente karşı korku duymadan ve kamuoyunun gözü önünde olmaya karşı sağlıklı bir tutumla büyümelerini istiyorum.

Gül bahçesi, ilk diktiğim topluluk alanını kısa sürede aşar ve sakin kasaba için canlı bir turistik cazibe merkezi haline gelir. Gabriel ayrıca Westhill'de bir sanat galerisi kurar ve her yıl bir hayır kurumu için bağış toplama etkinliği düzenler. Eskizlerini satar. Etkinliğin popüleritesi her yıl artar ve Gabriel, çizimlerinin aldığı övgüyü isteksizce kabul eder. Tercih ettiği malzeme olarak kömürü kullanmaya devam eder ve çoğu zaman beni, çocukları veya gülleri çizer.

Ailem Bahçıvan Kulübesi'ne geri taşınır ve hem kaledeki hem de Westhill'deki güllere bakar.

Babamın kanseri nüksetmeden önce dört güzel yıl geçirdik birlikte. Ağlamaya başladığımda, bana gülümsedi ve başını salladı. “Son görüşmemizden bu yana seninle dört yıl daha geçirdim. Evlendiğini gördüm. Torunlarımı tanıdım. Ağlama. Ben şanslı olanlardanım.”

Ben burnumu çekip kollarında ağlarken, o bir çocuk gibi başımı okşadı. O vefat ettiğinde, her yıl onun anısına bir gül fidanı dikmeye yemin ettim — bu, Westhill'in tamamının güllerle kaplanması anlamına gelse bile.

GABRİEL VE BENİM İÇİNSE, gerçek hayatın kısıtlamaları dahilinde mümkün olduğunca mutlu bir hayat sürüyoruz. Bazen üzülmüyoruz, bazen tartışıyoruz, ama asla gerçekten kızmıyoruz. Asla değişken değiliz. Asla şiddet kullanmıyoruz.

Her fırsatta beni öper ve elleriyle vücudumu okşadığında hala midem kasılır. Beni hayatının aşkı olarak adlandırır ve her gün sanki yine kır çiçekleriyle dolu bir yatakta yatıyormuşuz gibi beni öper.

Onun için hissettiğim aşkın vahşi bir hayvan ya da asla iyileşmeyen bir yara olmadığını fark ettim; daha çok, bir türlü yok olmayan bir yabani ot gibi. Büyüyor ve büyüyor, ta ki beni tamamen ele geçirene kadar. Sonunda, kalbimin sonsuza dek ona ait olduğunu kabul ediyorum.

Gabe ve Jolie'nin yabani çiçekler arasında geçirdikleri son romantik akşamı okuyun... ve bayılmaya hazır olun.

[Bonus bölümü almak için buraya tıklayın!](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)
<http://www.lilianmonroe.com/subscribe>

KIRIK PRENS

KRALLIKTA BEKLENMEDİK: KİTAP 4

BİR IVY

Kız kardeşlerini kıskanan insanlar için cehennemde özel bir yer vardır. Benim yerim, daha küçük bir kızken rezerve edildi. Lucifer'in benim gelişimi için binlerce zümrüt balon ve "HOŞ GELDİN EVE, IVY" yazan bir afişle bir parti planladığından eminim.

Kız kardeşim Margot'un yanındayken, içim kan ağlar. Kıskançlık midemin derinliklerinde kıvrılır ve kalbime kök salar, nefes alamayacak hale gelene kadar içimi sıkıştırır.

Şu anda da öyle oluyor, Margot aynanın önünde yine mükemmel, vücudunu saran bir elbiseyle dönüyor - bu arada, bu elbiseyi bedavaya aldı. Evet, kardeşim o kadar güzel ki, tek yapması gereken internete kendi fotoğraflarını yüklemek, markalar da ona bedava ürünlerle dolu kutular gönderiyor.

"Hangisini daha çok beğendin?" diye soruyor Margot, başını eğerek. "Bence mavi olanı kraliyet etkinliği için daha uygun olabilir, ama bu pembe olanı daha dikkat çekici olur. Prens Luca, dikkat çekici şeyleri takdir edecek türde birine benziyor." Yanağının içini ısırtıyor. "Stilistim, etkinlikten önce ayakkabılarımı ve aksesuarlarımı hazırlayabilmesi için bu akşam bir karar vermemi istedi."

Uzun, takma tırnakları, düzden de düz olan karnını içeri çekerek karnından aşağı kayıyor. Ablam uzun boylu ve ince, beline kadar uzanan sarı saçları ve mavi, çekici gözleri var. Tek yapması gereken bir erkeğe kirpiklerini kırpması, o da onun önünde diz çöküyor.

Prens Luca neden farklı olsun ki? Açıkçası, hangi elbiseyi seçtiğinin bir önemi olduğunu düşünmüyorum. İstersen flanel pijamalarla bile gelebilir. İnsanlar buna *moda* derler ve onu "Farcliff'in En İyi Giyinenleri" listesine koyarlar.

Margot'un gözleri aynadaki yansımama kayar ve kaşları soru işareti şeklinde yukarı kalkar.

Omuz silkiyorum. "Evet, ikisi de güzel."

Margot'un omuzları düşer ve göğsümde bir sancı hissederim. Şu anda benim desteğime ihtiyacı olduğunu biliyorum, ama ona bunu veremiyorum. Yarın Argyle Prenslerinden biriyle görüşecek. Argyle kraliyet ailesinin tamamı — Kral ve Kraliçe ile üç prensin ikisi — Prens Luca'nın ağabeyi Kral Theo'nun taç giyme töreninin ardından Farcliff Krallığı'na davet edildi.

Argyle ve Farcliff krallıkları her zaman en iyi ilişkilere sahip olmamışlardır, ancak Kral Theo'nun Argyle'da ve Kral Charlie'nin Farcliff'te olmasıyla, uzlaşma konusunda büyük umutlar vardır. Yarın akşamki resmi akşam yemeği, Argyle ailesinin Farcliff'teki bir aylık ziyaretinin başlangıcı olacak bir tür açılış törenidir.

Farcliff'in en ünlü ünlülerinden biri olan kız kardeşim baloya davet edildi. Ben mi?

Pek değil.

Sanırım biraz daha kısa, biraz daha tombul, siyah saçlı Margot versiyonu pek rağbet görmüyor.

Muhtemelen sonsuza kadar ateşli bir cehennemde kalacağımı söylemiş miydim?

Neden bu kadar kıskandığımı bile bilmiyorum. O akşam yemeği, binlerce sıkıcı sohbetle ölümle eşdeğer gibi geliyor bana. Yarınki etkinlikte konuklarla vakit geçirmektense, bacaklarımdaki tüyleri tek tek yolmayı tercih ederim.

Yine de onu kıskanıyorum.

Margot'un yönetim ekibi, onu Prens Luca ile tanıştırmak için ayarlamalar yaptı, çünkü Prens Luca, dilimlenmiş ekmek kadar popüler birisi. Prens gibi tanınmış bir ünlüyle çıkmasının, Margot'un "imajına" iyi geleceğini düşünüyorlar. Prens'in yönetim ekibi de, Argyle ve Farcliff'i birbirine yaklaştırmak istediği için bu fikri kabul etti. Bu, kraliyet Instagram cennetinde yapılan bir eşleşme.

En azından bir aylığına. Prens Luca Farcliff'ten ayrıldığında, tüm bahisler geçersiz olacak.

Bacaklarımı yataktan sallayıp ayağa kalkıyorum ve simsiyah saçlarımı dağınık bir topuz haline getiriyorum. "En iyi olduğunu düşündüğün elbiseyi giy, Margie. Bu konularda iyi olmadığımı biliyorsun."

Margot, adını söylediğimde bana bir bakış atar. *Gerçek* adı. Oyunculuğa başladığında adını Margot olarak değiştirmiştir, çünkü menajeri ona "Marguerite" adının şöhret için uygun olmadığını söylemiştir. En azından annemiz *bu* olaydan önce vefat etmiştir.

"Prensin beni sevdiğinden emin olmak istiyorum." Gözleri aynadaki yansımasına geri döner.

Derin bir nefes alarak ellerimi kız kardeşimin omuzlarına koydum. O da bana bakarak, ben de ona cesaret verici bir gülümseme attım. "O seni sevecek. Herkes seni seviyor. Kelimenin tam anlamıyla herkes, ben bile."

Margot gülümsedi ve başını salladı. Bir iç çekerek kararını verdi. "Mavi olanı seçeceğim."

Farcliff'in en popüler yıldızının kişisel asistanı olarak hayatım kız kardeşim etrafında dönüyor. Her zaman öyleydi. Dört yaşında ilk reklamını çektiğinden beri, kız kardeşimin hayatı her zaman öncelikli olmuştur.

Annemin hastalığı kötüleşip sonu yaklaştığında bile, babam Margot'u hastanedeki karısını görmeye gitmeden önce yine de seçmelere ve modellik işlerine götürürdü. Aileyi yoksulluktan kurtaracak bir fırsat olduğunda olan budur — herkes hayatı pahasına ona tutunur.

Ben de dahil.

Margot, hepimizin hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu altın madeni. Ve kardeşim o kadar aziz bir insan ki, bize karşı kin beslemiyor. Servetini ve başarısını babamla ve benimle paylaşıyor, kin beslemiyor ve karşılığında hiçbir şey istemiyor.

Bu yüzden her gün kıskançlığımı bastırıp şafak vakti kalkıyorum, kız kardeşimin günlerinin plana göre geçmesini sağlamak için.

Özellikle bu sabah çok yoğun. Saç ve makyaj sanatçılarının zamanında burada olmalarını sağlamalıyım. Limuzin servisini teyit etmem ve stilistini arayarak kıyafetini kesinleştirdiğinden emin olmam gerekiyor.

Margot'un Farcliff Kalesi'ne giderken bayılmaması için yeterince yemek yediğinden emin olmalıyım, ama güzel mavi elbisesinde şişkin görünmemesi için çok fazla yememesini de sağlamalıyım.

En önemlisi, kız kardeşimin mutlu, kendinden emin, ısı ısı ve hayallerindeki prensle tanışmaya hazır olduğundan emin olmalıyım.

Margot'u nazikçe uyandırmak için salladığımda, hala ipek göz maskesi takılıydı. Uyurken bile zarif ve mükemmel olduğu için sevimli bir iç çekişle, pembe ipek maskeyi gözlerinden alıp alnına itti. Altın sarısı saçları dünden kalma bukleler halinde, yastığın üzerinde yumuşak dalgalar halinde yayılmıştı.

Ben uyanınca bu kadar güzel görünemem, denesem bile.

"Merhaba Ivy," diye gülümsüyor. "Kalkma zamanı geldi mi?" "Uyan ve parla, gelecekteki prenses."

Margot bana gülümser ve banyosuna doğru yürür. Bir çığlık duyarım, ardından bir dizi gürültülü çarpma sesi gelir ve ben iç geçiririm.

Kız kardeşimin tek ve yegane kusuru, bir şeyi devirmeden hiçbir yere gidememesi. "Sakarla" kelimesi bunu tarif etmeye yetmez bile. O bir boğa, dünya ise bir porselen dükkanı.

Gerçekten çok güzel, çok kadınsı, sarışın bir boğa, ama yine de. Her an bir kaza bekliyor.

Etrafında bu kusurunu halktan gizleyen bir ekip olduğu için şanslı. Kitlelerin gördüğü Margot LeBlanc zarif, nazik ve neredeyse mükemmel.

Banyo kapısını çalarak, onun yanıtını bekliyorum. "Sorun yok," diye bağıyor. "Sadece şampuan şişeleri."

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

O duş alırken yatağını yapıyorum ve telefonum çaldığında bakıyorum. Kuaför yolda. Makyöz geç kalacak.

Bugün tamamen Margot'u idare etmekle geçecek. Menajeri Hunter, saat on birde yedi yatak odalı malikanemize gelir ve Margot'a Prens Luca hakkında bin bir bilgi verir.

"Unutma Margot, Kraliçe Cara'dan bahsetme."

"Eski sevgilisi. Tamam. Anladım." Margot başını sallar. "Argyle Kraliçesi'nden bahsetme."

"Ciddiyim Margot. Hayatları boyunca birbirlerine aşık oldular. Kraliçe Cara, Luca'nın ağabeyiyle evlendiğinde, Argyle'da büyük bir tartışma çıktı. Prens Luca o sırada hala Singapur'daydı."

"Ameliyatı için mi?"

Hunter başını sallar. "Odaklanabileceğin bir konu var: omurga kırığından kurtulması ve tekrar yürüyebilmesinin ne kadar mucizevi olduğu. Ama Kraliçe Cara'dan bahsetme. Adını bile anma. Kardeşiyle evlendiğinde Prens Luca yoldan çıktı. Ondan bahsetmek, prensin senden hoşlanmamasını garantilemenin en kesin yoludur."

"Anladım," diye tekrarlar Margot. Sesinde hafif bir keskinlik vardır — melek gibi ablamdan duyabileceğiniz en agresif ses tonu.

Hunter cebinden telefonunu çıkarır ve ona bakarak devam eder: "Konuşmayı hafif tut. Spor sever, büyük bir basketbol hayranıdır. Sadece kendin ol."

"Kendisi gibi mi davranmalı, yoksa basketbol hakkında mı konuşmalı?" diye sorarım, kaşlarımı kaldırarak.

Hunter beni görmezden gelir.

Prens Luca hakkında konuşmaktan bıktığım için mutfağa kaçıyorum. Aylardır tek konuştukları şey bu. Bir kez daha "kötü çocuk iyi kızla tanışır" ya da "yüzyılın ilişkisi" gibi sözleri duyarsam, patlayacağım galiba.

Kiler odasına gidip un, şeker, maya ve birkaç başka malzemeyi çıkarıyorum. En sevdiğim karıştırma kabı lavabonun yanındaki köşe dolabında duruyor ve ağırlığını hisseder hissetmez omuzlarım gevşemeye başlıyor.

Pişirmeyi seviyorum. Her zaman sevmişimdir. Annem ve ben mutfakta saatlerce birlikte vakit geçirir, annemin kim bilir nereden bulduğu yemek artıklarıyla muhteşem tatlılar yapardık. Pişirmeyle ilgili bildiğim her şeyi bana o öğretti ve ne zaman bir şey pişirsem onu düşünüyorum.

Annemin hastalığı ilerledikçe ve titremeleri şiddetlendikçe, artık pasta yapamaz hale geldi. Ben işleri yaparken o mutfakta otururdu. Annem bana karmaşık tarifleri öğretir, sonra da birlikte yaptığımız tatlıları yerdi.

Bu çok özel bir şeydi. Hala da öyle. Pasta yapmak, gerçekten çok iyi olduğum tek şey.

Şu anda, güzel kız kardeşim, onun yaklaşan kraliyet ilişkisi ve kendi yetersizliğim dışında başka şeyler düşünmem gerekiyor.

Tarçınlı çörekler işe yarayabilir.

Parlak mavi önlüğümü giyip işe koyuluyorum. Kuaförlerin, menajerlerin ve yöneticilerin sesleri arka planda kayboluyor ve taze hamurun kokusunu içime çekiyorum. Bu koku, anıları, evi ve rahatlığı hatırlatıyor. Parmaklarım yumuşak hamura batar batmaz, dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Burası beni en mutlu eden yer. Margot'un bana sağladığı yedi yatak odalı malikaneyi, tüm parayı ve konforu bırakabilseydim, bırakırdım. Farcliff'te küçük bir fırın açar ve annemle birlikte pişirdiğimiz her şeyi satardım.

İtalyan mermer zeminimizde stiletto topuklu ayakkabıların çıkardığı *tıkır tıkır sesleri*, kız kardeşimin beni aramaya geldiğini haber veriyor. Hamuru mayalanması için örtüyorum ve unlu ellerimi önlüğümle siliyorum.

Margot tüm ihtişamıyla köşeyi dönüyor. On beş santimlik topuklu ayakkabılarla her zamankinden daha da nefes kesici görünüyor. Makyajı elbette kusursuz ve saçları zarif buklelerle yana doğru taranmış. Mavi elbise iyi bir seçim olmuş; mükemmel vücudunu sanki üzerinde gerçek bir Photoshop çalışması varmış gibi gösteriyor. Bana gülümsüyor, ama mutfağın girişinde duruyor.

"Elbiseme un bulaşmasını istemiyorum, ama bugün bana yardım ettiğin için teşekkür etmek istedim. Sen olmasaydın bunu başaramazdım. Son birkaç ayın zor geçtiğini biliyorum, ama bu ilişki kamuoyuna duyurulduğunda, bize çok daha fazla fırsat sunacaktır. Gerçek yıldızlar olacağız, Ivy."

Biz.

Kalbim sıkışıyor.

Neden bu kadar aptalım?

İşte buradayım, kız kardeşimin adını lanetliyorum, o ise beni tüm planlarına dahil ediyor. Kamuoyunun gözünde olmak, tüm bu parayı kazanmak için yaptığı her şey, babam ve benim içindi.

Mutfağın karşı taraflarında duruyoruz. Aramızdaki mesafe çok büyük.

Zorla gülümsüyorum. "Döndüğünde sana tarçınlı çörekler hazırlayacağım."

"Sabırsızlanıyorum," diyor, sanki gerçekten yiyecekmiş gibi. On ya da on iki yıldır basit karbonhidrat yemediğini sanıyorum.

Gitmek için dönüp durur, sonra duraksar. "Oh, kuru temizlemeden kıyafetlerimi alır mısın? Marcella bugün olan biten her şey yüzünden bunu yapmaya vakit bulamadı." Cevap beklemeksizin, kardeşim bana bir öpücük gönderir ve maiyetiyle birlikte koridorda kaybolur.

Kapı çarpınca yüzümü buruşturup, "Tabii, sorun değil!" diye sessizliğe sesleniyorum. Büyük, boş evin içinde, ne duymayı beklediğimi tam olarak bilmeden dinliyorum.

Sonra iç çekerek önlüğümü çıkarır ve kız kardeşimin isteğini yerine getiririm.

İKİ LUCA

Argyle Kraliçesi CARA, Farcliff Kalesi'nin kapılarına çıkan geniş merdivenleri çıkarken ıslıl ıslıl görünüyor. Zengin mor elbisesi belini sıkılaştırıyor ve gözlerim, eskiden elimle dokunduğum belinin alt kısmına sabitleniyor.

Anahtar kelime: *eskiden*.

Geçmiş zaman. Yani, artık değil. Bir daha asla.

Limuzinin arka koltuğunda otururken midemde bir rahatsızlık hissediyorum. Kardeşim Kral Theo, flaşlar patlayan kameralara gülümsüyor ve kolunu onlara doğru kaldırıyor. Karısı onun yanında dururken, her fotoğrafta tacı parılıyor. Göğsümde sıcak kömürler parlıyor, beni içten dışa yakıyor.

Dudaklarım büzülüyor ve midem bulanıyor. Kardeşim Beckett, limuzinin diğer tarafından beni izliyor.

"İyi misin?"

İç çekiyorum. "Evet. Ben iyiyim."

Bana sıkı dudaklı bir gülümseme atar. "Seni tekrar görmek güzel, Luca." Yanıma kayar ve dizime hafifçe vurur. "Argyle sensiz aynı değildi."

"Beş yıl uzun bir süre oldu, orası kesin. Seni de görmek güzel."

Beckett'e gülümserim ve gözlerimin arasındaki gerginlik azalır. Cara'nın yanı sıra, Beckett de büyürken en iyi arkadaşımdı. Aslında o benim üvey kardeşimdir — annemiz onu babamın kardeşinden doğurmuştu, bu da tahmin edebileceğiniz kadar büyük bir tartışmaya neden olmuştu — ama o da Theo kadar benim kardeşimdir.

"Onların seni etkilemesine izin
verme." "Kimlerin?"

Beckett gözlerini devirdi. Kimden bahsettiğini biliyorum: kardeşim Theo ve onun güzel, zarif eşi Cara.

Aynı zamanda hayatımın aşkı, kalbimi kıran, varlığımın belası ve maalesef yeni yengem olarak da biliniyor.

Beckett içini çekip limuzinden iner. Eğri büğrü gülümsemesiyle flaşları selamlar ve ben derin bir nefes alırım. Sıra bende.

Cebime uzanıp iki ağrı kesiciyi ağzıma atıyorum. Stresli olduğumda vücudum yanıcı bir acı ile çığlık atıyor. Sinir ağrısı. Şu anda, Theo ve Cara'ya bakarken, durumum çok kötü.

Dışarı çıktığımda kameralara bakmıyorum. Muhabirlerin gürültüsünü ve ağabeyimin bana attığı ölümcül bakışları görmezden geliyorum. Kalabalığı umursamadan doğrudan kaleye doğru yürüyorum.

Farcliff halkını neden umursayayım ki? Beni paramparça etmekten başka bir şey yapmayan gazetecileri ve haber muhabirlerini neden umursayayım? Cara'nın kardeşimle evlenmesinden dolayı ne kadar üzgün olduğumu göstermek için her bakışımı, her yüz ifademi, her sözümü arayacaklar.

Bunu bulmak zor olmayacak.

Theo'nun gözleri sırtımda delikler açıyor. En üst basamakta duruyorum ve dönüp bakmadan bile onun yaklaştığını hissedebiliyorum.

"Uslu dur," diye kulağıma fısıldadı. "Farcliff'e yaptığımız bu ziyaret önemli."

"Senin için demek istedin."

"Hepimiz için. Argyle için. Unuttuysan, bu Singapur'dan sonraki ilk halka açık görünüşün. Kendini dünyaya gösterme şansın." Kesilmiş sakalında birkaç beyaz kıl var. Yaşlı görünüyor, bu da bana olması gerekenden daha fazla zevk veriyor. Kameralar flaşlarını patlatmaya devam ederken başını bana doğru eğiyor. "Sadece olay çıkarma. Randevun her an gelebilir."

"Harika." Gözlerimi devirdim. "Benim için uygun bir eş bulduğunuz için çok mutluyum, Majesteleri. Yoksa ben arkamı döndüğüm anda onu da yatağınıza mı alacaksınız?"

Beckett, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle öne çıkarak fotoğrafçıların dikkatini dağıtır. Bir anlığına bana bakar ve keskin bir bakış atar.

Gözleri, "*Yapma. Sakin ol. Bu geceyi atlat.*" diyor.

Theo da bana bakıyor ve gözleri alev alev yanıyor. Onun öfkesi benim öfkemi daha da körüklüyor. Sıvı ısı gibi içime akıyor ve göğsüme keskin hançerler saplanıyor.

O kim ki bana kızıyor? Ben onun hayatına girip gelinini çalmadım. Bunu *bana o* yaptı. Ve şimdi, olanları unutmam mı gerekiyor?

Siktir et.

İstersem olay çıkarırım.

Cara onun yanında belirir ve kolunu Theo'nun koluna takar. Yumuşak gözlerle bana gülümser. İçimdeki saldırganlık buharlaşır, yerine boş göğsümde donuk bir çarpıntı gelir.

"İkiniz iyi misiniz?"

Başımı eğiyorum. "Elbette, Majesteleri."

"Luca, bana öyle demeyi keser misin?" Dolgun, kırmızı alt dudağı dışarı çıkıntı yapıyor ve ben de kısa bir süre önce o dudağı kendi dudaklarımın arasında emdiğimi hatırlıyorum.

Kaşlarımı kaldırdım. "Neden olmasın? Bu unvanı hak ettin."

Ben omuriliğimi diktirip yeniden yürümeyi öğrenirken kardeşimle yatarak bu unvanı hak etti. Beni bekleyeceğine söz verdikten sonra bu unvanı hak etti.

Theo boğazını temizledi. "Randevun geliyor. Uslu dur."

Geniş merdivenlerin altına dönüp, bizimkinden daha büyük bir maiyeti olan sarışın bir kadın görüyorum. Elbisesi mükemmel vücuduna boyanmış gibi duruyor ve onun ne kadar güzel olduğunu inkar edemem. Göğüsleri dolgun ve dik, merdivenleri çıkarken attığı her adım onu bir öncekinden daha çekici gösteriyor. Buraya aitmiş gibi içeri giriyor, bana göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor, yüzünü kameralara çeviriyor.

Hiçbir şey hissetmiyorum.

Boşum, Theo yakınımıdayken her zaman içimde kaynayan düşük, içten içe yanan öfke dışında.

"Majesteleri," diyor kadın, kardeşim ve karısına reverans yaparken. Sarışın güzel kadın bana dönüyor ve yanakları hafif pembe bir renk alıyor. Başını eğiyor. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum, Prens Luca."

Elini dudaklarıma götürüyorum, parlak mavi gözlerine bakıyorum. Muhabirler bize kameraya bakmamızı haykırırken flaşlar patlıyor. Onları görmezden geliyorum, ama kadın fotoğrafçılara gülümsüyor.

Burada olduğum bir ay boyunca onunla birlikte olabilirim, sanırım, tabii dinlemesi çok sıkıcı değilse.

Cara'ya baktığımda, ikimizi izlediğini görüyorum. Kaşları hafifçe çatılıyor ve gözleri kadının vücuduna kayıyor.

Kısa bir an için, tüm öfkem eriyip gidiyor ve yerini parlak, heyecan verici bir ilgi alıyor. Başımı eğip onu inceliyorum.

Kraliçe kıskanıyor mu?

Kafamda bir fikir belirir ve kaşlarımı kaldırıyorum. Belki de bu sarışın, tahmin ettiğimden daha yararlı olabilir. Randevumun elini tutup koluma takarım ve kaleye doğru ilerleriz. "Gidelim mi?"

"Lütfen." Bana tekrar gülümsüyor, biraz daha cilveli bir şekilde. Topuklu ayakkabılarıyla neredeyse benim kadar uzun. Çiçek kokuyor ve biraz fazla tatlı. Randevum kameralar için başını bir kez daha eğiyor ve ben gözlerimi devirme isteğine direniyorum.

Cara boğazını temizler, bize bir kez daha bakıp arkasını döner.

Gülümsüyoru

m. Kameralar

flaş patlatıyor.

Söylemesi şok edici olsa da, bu aslında acımasız ve çarpık bir şekilde eğlenceli olabilir.

Kaleye açılan büyük çift kapıya doğru dönüyoruz ve randevum son basamakta tökezliyor. Yüzüstü yere düşmeden önce onu yakalıyorum.

Çıt-çıt-çıt. Kameralar bize çevrilmiş durumda.

Randevum bana gülümsüyor, yanakları kızarıyor. "Teşekkürler."

"Tabii ki." Elimi sırtına koyuyorum, Cara'ya bir bakış atma isteğine direniyorum.

Kaleye girer girmez biri bana bir kadeh şampanya uzattı. Tek yudumda içip yumruğuma geçirdim. Kadın

—ne ne adı adı neydi?—banabana bana ve sonra hemen yüz hatlarını bir gülümsemeye dönüştürür.

"Senin ilginç bir karakter olduğunu duymuştum." Kirpiklerini kırıştırır ve göğsünü bana doğru çıkarır.

Sanırım "dinlemesi çok sıkıcı olmayan biri" demek fazla bir istekmiş.

"Senin iyi bir sevişken olduğunu duydum," diye cevap veriyorum. Büyük Salon'a doğru giderken bir kadeh şampanya daha alıyorum ve onun ağzından çıkanları duymazdan geliyorum.

Farcliff Kalesi, evimizdeki kaleden farklı. Bu kale de aynı derecede görkemli, ama daha soğuk bir havası var. İçinde daha fazla taş ve çelik var. Büyük Salonda, üzerinde kalın beyaz masa örtüleri olan uzun masalar kurulmuş. Görevli beni, Beckett ve randevumun oturduğu masadaki yerime götürüyor. Farcliff Prensi Damon ve Prenses Dahlia yanımda oturuyorlar, birkaç lord ve leydiler de masanın ilerleyen kısımlarında yerlerini almışlar.

Farcliff Kralı Charlie ve Kraliçesi Elle baş masada yerlerini alırlar. Neyse ki kardeşim Theo, Kraliçe Cara ile birlikte masanın diğer ucunda oturmaktadır. Akşam yemeği boyunca onlara bakmak zorunda kalmayacağım, ki bunun kasıtlı yapıldığına eminim.

Aramızdaki mesafe ne kadar uzak olursa o kadar iyi.

Beckett masanın karşısından bana bakıyor, randevuma göz atıyor. Sanki "*İyi misin?*" der gibi kaşlarını kaldırıyor.

Gözlerimi kaçırıyorum.

Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Bir yandan, yıllardır ilk kez ailemi görüyorum. Onları gördüğüme seviniyorum, ama bir yandan da beni hiç ziyarete gelmedikleri için onlara kızgınım. Argyle'a geri dönmek istiyorum, ama neyle karşılaşacağımı bilmediğim için endişeliyim.

Beckett bana bakıyor, sonra yüzü buruşuyor ve hapşıyor. "Alerji mi?" diye soruyorum, peçeteyi bacaklarımın üzerine sererek.

Beckett onaylayarak homurdanıyor. Kardeşim toza, kedilere, köpeklerle, atlara, polene, fıstık ezmesine, yani su dışında hemen hemen her şeye alerjik. Tekrar hapşıyor ve ben gülümsememi saklıyorum.

Çocukken burnunu karahindiba ile gıdıklar ve o sinirlenince kaçırdım. O da beni kovalardı, bu sırada sürekli hapşırdı. Çocuktuk. Çocukluğumuz mutluydu.

Şimdi ise o mutluluk parmaklarımın arasından kayıp gitmiş gibi.

"Seni hiçbir yere götüremem," diyorum gülümseyerek. Beckett iç geçiriyor.

hayal kırıklığına uğramış. Böyle insanları görmekten hoşlanmam yanlış mı?

Rahatsız, acı çeken ve incinen insanları görmek?

Her zaman böyle değildim. Kazadan önce mutlu bir insandım. Gülmeyi severdim.

Ancak omurganız kırılıp felçli hale gelmek, hayata bakış açınızı değiştiriyor. Ailem beni tedavi ettirmek için Singapur'a gönderdi ve şimdi mucizevi bir şekilde iyileştiğim için beni kollarını açarak karşılıyorlar.

Artık sakat değilim, bu yüzden onların ilgisini hak ediyorum.

Randevum koltuğunda kıpırdanıyor. Küçük el çantasından bir hap kutusu çıkarıp Beckett'e uzatıyor. "Al," diyor gülümseyerek. "Sürekli alerjim var. Bu antihistaminikler reçeteli."

Beckett kaşlarını kaldırır ve minnettar bir baş hareketiyle hapi kabul eder. "Teşekkürler. Sen aktrissin, değil mi? Son *James Bond* filminde oynadın."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Evet, ben Margot LeBlanc. Bond kızı oynamayı çok sevdim. Kötü karakteri oynamak gerçekten eğlenceli ve özgürleştiriciydi." Gülüşü melodik ve saçlarını omzunun üzerinden atıyor.

Margot. Tamam. Kardeşime sorduğu için içimden teşekkür ederim.

"Beckett," der kardeşim, elini uzatarak. Margot elini uzatıp elini tutmak için uzanırken, koluyla şampanya kadehimi devirir. Kadeh, tabağımın üzerine dökülürken onu yakalarım ve garson birkaç saniye içinde onu götürür.

Margot utanmış görünüyor ve özür diler. Beckett'e bakar ve ikisi birbirlerine biraz fazla uzun süre bakışırlar. Beckett'in gözleri parlar ve benim randevuma aptal gibi gülümser.

Bu kıza ilgi duyuyormuş gibi davranmayacağım, ama bu Beckett'in ona saldırmasına izin vereceğim anlamına gelmez. Cara dışında, Margot odadaki en seksi kız. Kolumu sandalyesinin arkasına uzatıp Margot'a yaslanarak kardeşime bakıyorum. Gülümsemesi kayboluyor ve Margot boğazını temizleyip bana gülümsüyor.

Aramızda garip bir sessizlik hakim olurken şampanyamı yudumluyorum. Prenses Dahlia nazikçe gülümser ve yumuşak bir ses çıkarır. "Peki,

Prens Luca, lütfen bize son birkaç yıldaki iyileşme sürecinizi anlatın. Çok çalışmış olmalısınız."

"İki kez yürümeyi öğrenmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim," diyorum ve şampanyadan bir yudum daha alıyorum.

Prens Damon başını sallar ve bize kendi ölümle yüzleşmesini anlatmaya başlar. Ancak onunki kendi hatasıydı. Birkaç yıl önceki haberleri hatırlıyorum. Prens Dahlia ile tanışmadan hemen önceydi.

İkinci yemeğe geçtiğimizde, yarı sarhoşum ve tuvalete gitmem gerekiyor. Masadan izin isteyerek kalkıyorum, kalenin koridorlarında sendeleyerek yürüyorum, destek almak için duvarlardaki pahalı tabloları yaslanıyorum. Koridorda sendeleyerek yürüyorum, lüks odalara kafamı sokuyorum.

Bu kalede tuvalet yok mu?

Dudaklarımı sıkıştırıp sonunda rastgele başka bir kapı seçiyorum. Ne olursa olsun, içinde işeyeceğim.

Meğer balkonlu resmi bir oturma odasıymış. Balkona çıkıyorum, pantolonumun fermuarını açıyorum ve bitkilerden birine işiyorum. Rahatlamış bir şekilde inleyerek fermuarımı kapatıyorum ve cebimden esrarlı sigarayı çıkarıyorum.

Acıyı dindirmeden oraya geri dönemem. Başka bir ağrı kesici almak için henüz çok erken ve alkol, omurgamdan aşağı doğru yayılmaya başlayan ağrıyı dindirmek için hiçbir işe yaramıyor. Esrar yardımcı olacaktır.

Beckett ve Margot yemek masasında birbirlerine göz kırpmıyorlar, ben çoğu zaman dalmış durumdayım ve Cara'nın kahkahasını Büyük Salon'un diğer ucundan *hala* duyabiliyorum. Esrarımı yakıp bir nefes çekiyorum, balkona bakarken dış duvara yaslanıyorum.

Farcliff fena değil, sanırım. Argyle'dan daha soğuk, ama bu çok daha kuzeyde olduğu için. Burada Karayipler ikliminden daha fazla ağaç var ve hava serin ve taze. Mayıs sonu ve tüm ülke çiçeklerle ve ilkbaharın son günlerinin heyecanıyla dolup taşıyor.

Bu durum beni zaten hissettiğimden daha da acı hissettiriyor.

Farcliff, Margot gibi; hoş, güzel ve tatlı, ama tek istediğim onu elde etmek ve ardımda kırık bir kalp bırakmak. Farcliff'e yaptığım bu yolculuk benim için eve dönüşün başlangıcı olmalıydı, ama tek istediğim kardeşimin hayatını mahvetmek.

Umarım her şey yolunda giderse, Cara bu yolculuğun her dakikasından nefret eder. Belki o zaman bana çektirdiği işkencenin küçük bir parçasını tadar.

Dumanın başımın etrafında dönmesini izlerken, dudaklarım gülümsemeye başladı. Halkla ilişkiler ekibim Margot ile çıkmamı mı istiyor? Tam da bunu yapacağım, ama mutlu sonla biteceğini vaat etmiyorum.

Üç YENİ KRALİYET ÜYESİ FARCLIFF'İ ZİYARET EDİYOR... ARALARINDA ÇEKİCİ, KÖTÜ ÇOCUK PRENS LUCA DA VAR.
ONUNLA TANIşMAK İSTER MİSİN?

DÖRDÜNCÜ KİTABI ALIN: **BROKEN PRINCE!**
<https://geni.us/BrokenPrinceMonroe>

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, bayılttıran kahramanları ve onları dize getiren kadınları yazmayı çok seviyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve kendi mizah anlayışını paylaşan insanlar bulduğu için sonsuza kadar minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okur (veya tekrar okur), yürüyüş yapar, ağırlık kaldırır veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışır.

Kanada'da büyüdü, ancak şu anda İrlandalı kocasıyla Avustralya'da yaşıyor. Kocasını sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istediğini söylüyor, ancak Lilian bunun şaka olup olmadığından emin değil.

LILIAN MONROE'NİN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu
adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

[Wedpocalypse Conquest'in Dört Damat Yüzüğü](#)

[Savaş](#)

[Arzusu](#)

[Felaket](#)

[Manhattan Milyarderleri](#)

[Büyük Otoriter Hata](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Otoriter Sürpriz](#)

[Hayatın İlerleyen](#)

[Dönemlerinde Romantizm](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Kaçamağı Kirli Küçük](#)

[Orta Yaş Krizi Kirli Küçük](#)

[Orta Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Yıkımı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş](#)

[Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\) Randevu](#)

[Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizm](#)

[Seni İstememeli](#)

Sana Sahip

Olamam Sana

İhtiyacım Yok

Seni

Özlemeyeceğim

Koruyucu Romantizm

Onun Yemini

Yemini

Onun Sözü

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri Romantizmi İlk

Görüşte Nefret

İlk Görüşte Nefret İlk

Görüşte Aşağılama

Gizli Bebek/Kazara Hamilelik Romantizmi CEO Tarafından

Hamile Bırakılmak

Bekar Baba Tarafından Hamile

Bırakılmak Yine Hamile Kaldım!

Milyarderin Oğlu Tarafından Hamile Bırakılmak

Noel'de Senin Kötü

Prens Kalpsiz Prens

Zalim Prens

Kırık Prens

Kötü Prens

Yanlış Prens

Yalnız Prens

Buz Kraliçesi

Haydut Prens

Sahte Nişan Romantizm Doğru Adamla

Nişanlanmak

Yanlış Beyefendi ile

Nişanlanmak Mükemmel

Beyefendi ile Nişanlanmak

Dağ Adamı Romantizm Bana

Yalan Söyle

Bana Yemin Et

Bana Koş

Doktorun Emri

Doktor O Doktor

D Doktor L

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

